

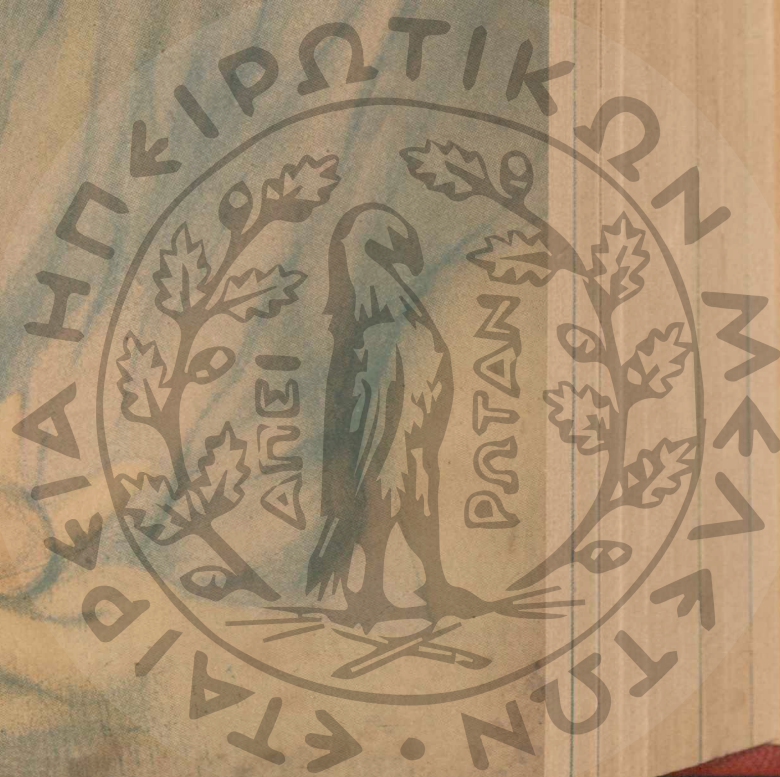
ΜΠΟΝΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 13^{ON}
ΣΕΛΙΔΕΣ 60

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΑΡΙΘ. 44 - (661).

1936

Wladislaw Puzos

— «Όστε λοιπόν εἶν' ἀλήθεια πὺς πέθανε ὁ Λεσκὸς; Πὺς πέθανε μάλιστα κατεστραμμένος οἰκονομικῶς;

— Καὶ τὰ διαμάντια του, τὰ περίφημα διαμάντια τοῦ Ἀκρωτηρίου;
— Χάθηκαν, σκορπίστηκαν...
— Μήπως ἦτανε στὴ μέση καμμιὰ υναίκα;

— Ναί, ἡ «ντάμα κούπα».
Στὴ «Λέσχη τῶν δημοσιογράφων», αὐτὲς ἡ ἐρωτήσεις κι' αὐτὲς ἡ ἀπαντήσεις διασταυρωνόντουσαν γύρω ἀπὸ τὸ συνάδελφό μας Μαρτίγκ, ὁ ὁποῖος μᾶς εἶχε φέρει τὴν εἰδησι τοῦ θανάτου τοῦ Λεσκὸ.

— Πὲς μας λοιπόν, τὸν ρώτησε κάποιος ἀπὸ μᾶς, ἦτανε παραμύθια ὅσα ἔλεγαν γιὰ ἓνα θησαυρὸ πολλῶν ἑκατομμυρίων πὺς εἶχε θρῆ ὁ Λεσκὸ στὸ θάθος ἐνὸς πηγαδίου;

— Ἦταν ἡ μεγαλύτερη ἀλήθεια, ἀπάντησε ὁ Μαρτίγκ. Ἐξ ἄλλου, νὰ ἡ ἱστορία αὐτὴ, ὅπως μοῦ τὴ διηγήθηκε ὁ Λεσκὸ ἓνα θράδυ, πὺς τὸ οὐίσκι τοῦ εἶχε λύσει τὴ γλῶσσα.

— «Ἀκουσε, ἄρχισε νὰ μοῦ λέη ὁ Λεσκὸ, ἡ ἱστορία τῶν διαμαντιῶν μου εἶνε ὅ,τι πῖδ ἄπλὸ μπορεῖ νὰ φανταστῇ καίς. Κι' ὅμως μοιάζει πολὺ μὲ φανταστικὸ διήγημα.

Τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου τοῦ Τράνσθαλ, δηλαδὴ κατὰ τὸ 1900, θρικόμουν στὴν Πόλι τοῦ Ἀκρωτηρίου καὶ διηύθυνα μιά ἀγγλόφιλη ἐφημερίδα, πὺς τὴν ἐπιχορηγοῦσε ἡ βρετανικὴ κυβερνήσις. Ὁ «Μεταλλωρύχος», ἔτσι λεγόταν ἡ ἐφημερίδα αὐτή, υπεράσπιζε τὰ συμφέροντα τῶν ξένων χρυσωρύχων καὶ ἀδαμαντωρύχων ἐναντίον τῶν κυριάρχων τοῦ τόπου τῶν Μπόερς, οἱ ὁποῖοι, σὰν τίμιοι ἄνθρωποι πὺς ἦσαν, φοβόντουσαν τοὺς τυχοδιώκτες πὺς εἶχαν τρέξει ἀπὸ τὰ περὶ τῆς γῆς πρὸς τὸ καινούργιο αὐτὸ Ἐλντοράντο.

Ἦμουν νέος τότε, γεμάτος ὀρμὴ καὶ δὲν εἶρσκα κανένα ρόστο στὴ δουλειά τοῦ γραφείῳ. Γι' αὐτὸ, μόλις ἀκούστηκαν ἡ πρῶτες κανονίς, ἐκλείσα τὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδας μου καὶ κώλλησα στὴν πόρτα τῆς μιά εἰδοποίησι πὺς ἀνῆγγελλε τὸ θάνατο τοῦ «Μεταλλωρύχου» καὶ τὴ γέννησι ἐνὸς σωματος ἐθελοντῶν, πὺς θὰ πολεμοῦσαν ὑπὲρ τῆς Ἀγγλίας, τῆς πατρίδας μου.

Ἄγες μέρες μοῦ ἔφτασαν γιὰ νὰ στρατολογήσω καμμιὰ ἐκατοστὴ ἀποφασιστικὰ παλληκάρια, ὅλους παληοὺς μεταλλωρύχους. Ἡ ἀγγλικὴ Ἐπιμελητεία μᾶς ἐφωδίασε μὲ ὅπλα καὶ μὲ ἄλογα... καὶ δρόμο γιὰ τὸ μέτωπο!

Εἶχα θραπίσει τὸ ἀπόσπασμά μου «Λεγεὼνα τῶν Ξένων», γὰρ, ὅπως στὴν πραγματικὴ Λεγεὼνα, οἱ ἄνδρες του μιλοῦσαν πάνω - κάτω ὅλες τῖς γλῶσσες. Ὁ μισθὸς μας ἦταν ἀσυνήθιστος, μὰ ὑπῆρχε ἀφθονο πλιάτσικο σ' αὐτὴ τὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας... κι' ἀξίζε νὰ ριφokinδυνεύση κανεὶς τὸ τομάρι του...

Μερικοὺς μῆνες ἀργότερα, τὸ ἀπόσπασμά μας, ἀπὸ τὸ ὅποῖον εἶχαν σκοτωθῇ ἐν τῷ μεταξύ καμμιὰ εἰκοσιπενταριά ἄνδρες, θρικόταν ἐν πλήρει δράσει στῖς κλεισοῦρες τοῦ Πρανκεμπεργκ, τῆς μεγάλης αὐτῆς ὁροσειρᾶς τοῦ Τράνσθαλ.

Εἶχαμὲ πέντε μέρες πὺς παρακολουθοῦσαμε τὰ ἔγνη κάπου ἑκατὸ Μπόερς καθαλλάρηδων, τῶν ὁποίων ἡ αἰχμαλωτία θὰ μᾶς πλούτιζε ὅλους μὲ μιάς... Σύμφωνα μὲ τῖς πληροφορίες μας, οἱ καθαλλάρηδες αὐτοὶ μετέφεραν στὴν Πραϊντῶνα διαμάντια ἀξίας πολλῶν ἑκατομμυρίων, τὰ ὁποῖα εἶχε προσφέρει γιὰ τὸν ἄγωνα στὴν κυβερνήσι τοῦ Τράνσθαλ.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΠΑΓΙΑΡ

ΤΟ ΠΗΓΑΔΙ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΥ

ἓνας πλούσιος πατριώτης... Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ἓνας αὐστηρὸς Λουθηρανὸς πὺς περιφρονοῦσε τὰ πλούτη του, εἶχε θρῆ αὐτὸ τὸ θησαυρὸ μιά μέρα καθὼς ἔσκαθε στὸ χωράφι του... Αὐτὰ τὰ πράγματα, ἄλλωστε, ἦσαν πολὺ συνηθισμένα, πρὸ σαράντα χρόνων σ' αὐτὸ τὸν τοπο.

Οἱ Μπόερς καθαλλάρηδες λοιπόν, ἂν καὶ περισσότεροι ἀπὸ μᾶς, ἀπέφευγαν μὲ κάθε τρόπο νὰ συγκρουσθοῦν μαζί μας. Αὐτὸ ἦταν μιά ἀκόμη ἀποδείξις ὅτι τὸ φορτίο πὺς μετέφεραν ἦταν πολυτιμότερο, πρᾶγμα πὺς ἀναθε τὴν πλεονεξία τῶν παλληκαράδων μου, οἱ ὁποῖοι ἦσαν, ποιὸς λίγο ποιὸς πολὺ, ὅλοι τοῦ σχοινοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ.

Ἐπρεπε ὥστόσο νὰ τελειώνουμε... Γι' αὐτὸ ἓνα θράδυ τοῦ Ἰουνίου — πὺς εἶνε χειμῶνας σ' αὐτὸ τὸ ἡμισφαίριο — ἀφήνοντας τ' ἄλογά μας στὴν κατασκήνωσι μας καὶ τὰ φῶτα ἀναμμένα γιὰ νὰ ξεγελάσουμε τὸν ἔχθρο, ξεκινήσαμε μέσα στὸ σκοτάδι!

Ἐπρόκειτο, κάνοντας μιά νυχτερινὴ ὁρειθασία, νὰ περάσουμε τοὺς ἑκατὸ Μπόερς καθαλλάρηδες, καὶ νὰ πᾶμε νὰ τοὺς περιμένουμε κεὶ πάνω, στὴν κλεισοῦρα, στὸ μέρος πὺς λεγόταν Πηγαδὶ τοῦ Δράκου.

Εἶχα περιπλανηθῇ ἄλλοτε ἐκεῖθε κ' ἤξερα καλὰ τὸ μέρος, καθὼς καὶ τοὺς δρόμους πὺς ὡδηγοῦσαν σ' αὐτὸ, μονοπάτια ὅπου κινδυνεύει νὰ γκρεμοτσαῖ τὴ κανεὶς σὲ κάθε δευτερόλεπτο. Ψυχάλιζε καὶ ὁ δρόμος, ἦταν σκληρὸς... Τέλος, τὰ χαράματα, φτάσαμε στὸ σκοπὸ μας κι' ἐκεῖ ἔστησα καρτέρι μὲ τοὺς ἄντρες μου, πρᾶγμα εὐκόλο, λόγῳ τῆς θέσεως ὅπου θρικόμασσε...

Φαντασθῇτε ἓνα στενὸ πέρασμα ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ κάθετο σχεδὸν τοίχωμα τοῦ θουνοῦ κι' ἀπὸ ἓνα γκρεμὸ, μιά θαθεὶά μᾶλλον ἄβυσσος, πὺς φαινόταν νὰ χάνεται μέσα στὰ βάθη τῆς γῆς καὶ πὺς κανεὶς, ὅπως ἔλεγαν, δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ τὴν ἐξερευνήσῃ.

Αὐτὸ ἦταν τὸ «Πηγαδὶ». Ὅσο γιὰ τὸ «Δράκο», αὐτὸς θρικόταν κάτω στὸ θάθος του, φυλάγοντας κάποιον παραμυθένιο θησαυρὸ... Ὁ ἴδιος δηλαδὴ θρῆλος πὺς ἀκούει κανεὶς σ' ὅλες τῖς χώρες...

Μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, οἱ Μπόερς καθαλλάρηδες φάνηκαν, κρατώντας τ' ἄλογά τους ἀπὸ τὰ χαλινάρια, «Πῦρ!» πρόσταξε τοὺς ἄνδρες μου.

Ξαφνιασμένοι οἱ Μπόερς στριφογύρισαν γιὰ μιά στιγμὴ ἀπάνω στ' ἄλογά τους, μὰ συνῆλθαν γρήγορα. Ἄλλοι ταμπουρώθηκαν πίσω ἀπὸ μερικοὺς θράχους κι' ἄλλοι, ἐσπλῶνοντας κάτω τὰ ἄλογά τους, μὲ τὸν τρόπο τῶν κοζάκων, τὰ χρησιμοποιοῦσαν ὡς προχύματα γιὰ ν' ἀμυνθοῦν.

Ὅπως ἔξερετε, οἱ Μπόερς εἶνε σκόπευταὶ τρομεροὶ γιὰ τὴ γρηγοράδα τους. Ἀλλοῖμονο σὸν ἀπερίσκετο πὺς ὁ ἀπὸ καλὴν μπροστὰ τους περισσότερο ἀπὸ πέντε δευτερόλεπτα τὸ χέρι του ἦ τὸ μέτωπό του γιὰ νὰ πυροβολήσῃ. Ἡ σφαῖρα τοῦ ἔρχεται «αὐστημένη» πρὶν ἐκεῖνος προφτάσῃ νὰ πιέσῃ τὴ σκανδάλη.

Αὐτὸ συνέβη καὶ σὲ μεία... Δέχτηκα μιά σφαῖρα στὸν ἄριστερό μου ὤμο τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πὺς σημάδευα τὸν ἀρχηγὸ τῶν Μπόερς, ταμπουρωμένον πίσω ἀπὸ ἓνα λευκὸ ἄλογο, πάνω ἀπ' τὸ ὁποῖο ἐξωρῶσε περίφημα τὸ καπέλλο του.

Παρ' ὅλο τὸν τραυματισμὸ μου, ἡ ὑπεροχὴ μας ἦταν ἀναμφισβήτητη κ' οἱ Μπόερς ἀπὸ πολέμησαν λίγη ὥρα γιὰ νὰ δείξουν ὅτι εἶνε γενναῖοι — δὲν μποροῦσαν πειὰ νὰ κάνουν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ παραδοθοῦν. Ὁ ἀρχηγὸς τους, ὁ ἴδιος πὺς μὲ εἶχε συγκρίσει τόσο καλὰ, τὸ εἶχε ἀντιληφθῇ αὐτὸ, γιὰτὶ τὸν εἶδα σὲ μιά στιγμὴ νὰ χώνῃ τὸ μισὸ χέρι του μέσα στὸ στόμα τοῦ ἄλογου του, σὰν νὰ τοῦ εἶνε νὰ πάρῃ καθάρσιο!

Μὰ ἐγὼ κατάλαβα ἄμέσως! Τοῦ εἶχε δοθεῖ νὰ καταπῇ τὰ διαμάντια! Ἦσαν ἓνα συνηθισμένον κόλλο ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ στὸ Τράνσθαλ...

Ἀποφάσισα λοιπόν νὰ κρατήσω ὡς μερίδιό μου ἀπὸ τὴ λεία τὸ πολυτιμὸ αὐτὸ τετράποδο, ὅταν ἔξαφνα τὸ εἶδα ν' ἀνορθώνεται, χτυπημένον ἀπὸ μιά σφαῖρα τῶν δικῶν μου.

Τὸ πληγωμένον ἄλογο χρεμάτισε, ἔκανε ἓνα τρελλὸ πήδημα καὶ κατακύλησε μέσα στὴν ἄβυσσος, μέσα στὸ πηγαδὶ μ' ἓνα τρομαχτικὸ πάταγο.

Αὐτὴ τὴ φορὰ, ὁ θησαυρὸς θρικόταν σὲ καλὴ καὶ σίγουρη μεριά!... Μόνον πὺς ἔπρεπε νὰ πᾶω νὰ τὸν ζητήσω ἀπὸ τὸ «Δράκο»! Μὰ δὲν μὲ φάτιζε τόσο τὸ τέρας αὐτὸ, ὅσο οἱ συντροφοὶ μου... Πραγματικὰ, δὲν ἦταν καθόλου ἀπίθανον νὰ εἶχαν διὰ αὐτοὶ οἱ πλιατσικολόγοι τί συνέβη καὶ νὰ ἔσπευ-

δαν να ξεπωληθούν του τραυματισμού για να με προλάβουν. Σε λίγο οι Μπόερς παραδόθηκαν, μά δεν θρήκαμε πάνω τους ούτε ένα διαμάντι. Όσο για μένα, που η πληγή μου ήταν αρκετά θορακιά, με μετέφεραν σ' ένα νοσοκομείο.

Εξη μήνες αργότερα — η ειρήνη είχε υπογραφή πειρά κι' εγώ είχα συνελθει από το τραύμα μου — ξαναφτάνα στην κλεισούρα του Πηγαδιού του Δράκου.

Ένας Κάφρος με συνώδεε, κρατώντας ένα σκονί με θηλειές, φτιαγμένο επιτηδες γι' αυτή την επικίνδυνη εξερεύνηση.

Είχα δώσει γερά το σκονί μου σ' ένα θράχο, στην κορυφή του γκρεμού, όταν εξαφνα, σε δυο θημάτων απόστασι είδα δεμένο από ένα δέντρο έν' άλλο σκονί.

Καποιος ήρθε πριν από μένα! Ξεφώνισα. Κάποιος από τους καταραμένους συντρόφους μου!... Μά θα λογαριαστούμε εγκαίρως! Εύτυχως που φτάνω πάνω στην ώρα.

Μεθυμένος από λυσσα, ζαναμμένος από την ιδέα μιας πάλης εκεί κάτω στο βάθος της αβύσσου, βεβαιώθηκα αν το μπράσουγκ μου ήταν γεμάτο και, αρπάζοντας το σκονί, άρχισα να κατεβαίνω με ιλιγγιώδη ταχύτητα.

Παθώς κατέβαινα, δεν ξεκολλούσα τα μάτια μου από τον έγχθρο, δηλαδή από το σκονί του, που ωστόσο δεν το έβλεπα να σαλεύει καθόλου.

Μά το σκονί αυτό δεν έφτανε σε μεγάλο βάθος, σ' εξήντα μόλις μέτρα.

Εκεί ήταν κομμένο... Πιρόσεξα συγχρόνως ότι αυτό το σκονί που με είχε αναστατώσει άνοητα, ήταν παλιό, σχεδόν σαπισμένο κι' επί πλέον ότι η άκρη του είχε κοπή σ' ένα μυτερό θράχο που προεξείχε απ' το τοίχωμα...

Κατάλαβα τί είχε συμβή: Αφού έκανε το κόλπο του ο «κλέφτης» μου, θέλησε να ξαναβεί, μά, καθώς το σκονί τεντώθηκε με το βάρος του σώματός του, χτύπησε στον κοφτερό θράχο και κόπηκε...

Δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία ότι θα εύρισκα το κορμί του εκεί κάτω, φαγωμένο από τα ποντικά.

Προσπάθησα να χαμογελάσω σαρκαστικά, μά φοβόμουνα τώρα... Με είχε πλημμυρίσει μία αγωνία που μεγάλωσε όσο προχωρούσα βαθύτερα στο κρύο σκοτάδι του καταραμένου πηγαδιού.

Η δύναμει μου σωνόντουσαν... Πόσα λεπτά είχαν περάσει από την στιγμή που άρχισα την κατάβασι μου; Ολόγυρά μου απλωνόντουσαν τώρα τα σκοτάδια, η μαύρη νύχτα της αβύσσου... Είχα την συναίσθηση πως είχα παραπλανηθώ, πως είχα χαθεί για πάντα μέσα στα βάθη της γής...

Υψώσα τα μάτια μου προς την ημέρα προς το φώς... Μά ανατρίχισα κ' η τρίχες μου άνωρθαν από φρίκη...

Σκοτάδι απλώνονταν κι' από πάνω μου... Τα άστρα έλαμπαν ψηλά και ξεχώριζε ο Σταυρός του Νότου...

Κι' αντικρύζοντας αυτόν τον ουρανό του κατακλυσμού, λιποθύησα και με κυρίευσ ένας από εκείνους τούς ποντικούς που φτάνουν για να καταστρέψουν σε μία στιγμή τα πάντα...

Μά μία ανάμνησι με συγκράτησε τη στιγμή που ήμουν έτοιμος να παρατήσω το σκονί και να κατακυλήσω στο κενό. Θυμήθηκα μία κατάβασι μου στα μεταλλεία του Άνζεν, σ' ένα πηγάδι πολύ βαθύ, απ' όπου βλεπεί κανείς τ' άστρα με ρα μέρη! Αυτό είνε ένα φαινόμενο όπτικό, πολύ γνωστό, που δεν έχει τίποτε το τρομαχτικό... Το ίδιο λοιπόν συνέβαινε και τώρα...

Ξανάκανα λοιπόν κουράγιο, μά η ανησυχία μου δεν είχε ελαττωθώ καθόλου. Τίποτε εξ άλλου δεν άνηγγελλε το τέλος της αβύσσου...

Ήταν τάχα μακριά ακόμα;

Μήπως το σκονί μου θα κορότανε κι' αυτό;

Ένα ξαφνικό τριξίμο του μ' έκανε να παγώσω δολόκληρο...

Ετοιμάστηκα να σκαρφαλώσω πάλι πάνω, μά την ίδια στιγμή τα πόδια μου άγγιξαν τη γή...

Είχα φτάσει...

Άναψα άμέσως το ηλεκτρικό μου

φανάρι κι' απόμεινα με τα πόδια μου καρφωμένα στο χώμα, θαμπωμένος, μαγνητισμένος...

Μπροστά μου, επάνω στον γυμνό θράχο, ένα θαύμασι τριανταφυλλένιο φώς σπινθηροβόλουσε, έλαμπε γεμάτο φωτιές!...

Ήσαν τὰ διαμάντια, τὰ διαμάντια!...

Έπεσα γονατιστός και γέμισα τις τσέπες μου με τὰ πολύτιμα κρύσταλλα.

Είχα τελειώσει πειρά, όταν ένας αδύνατος ήχος, κάτι που έμοιαζε με στεναγμό μ' έκανε να πεταχτώ επάνω...

Φωτίζοντας γύρω με το λαμπτήρα μου είδα μία σέλλα αναποδογυρισμένη και πιό πέρα, σωριασμένο πλάι στο τοίχωμα, ένα μεγάλο σκελετό, το σκελετό του άλόγου του Μπόερς...

Αυτό το τέρας της Αποκαλύψεως που φαινόταν να με κυτάζει με τ' αδειανά του ματια, με τρόμαξε...

Μου ήμισε στον περιφημο πίνακα του Χολμσάν, το «Μακάριο χορό», που τον είχα δι' σε κάποιο μουσειό...

Ε'να όμοιο! Ψιθύρισα. Έντελως όμοιο... Τό Άλογο του Θανάτου!...

Μά δεν είχα αποτελειώσει ακόμα τη φράσι μου, όταν ο Θάνατος ο ίδιος παρουσιάστηκε μπροστά μου... Έτσι όπως τον παρουσιάζουν, μά χωρίς τὰ δρέπανο και τὸ σάβανο...

Κ' ήταν ένα πράγμα φανταστικό, τρομαχτικό, που με πάγωσε μέχρι μυελού οστέων!...

Ω! αυτό το φάντασμα, αυτή η σκιά ανθρώπου, που άκουγα τὰ κόκκαλά του να τρίζουν κάτω απ' την ξερή επιδερμίδα του...

Μπορεί κανείς όσο θέλει να μη πιστέψι στα φαντάσματα, μά εγώ τη στιγμή εκείνη πίστεψα!...

Κι' εξαφνα, το φάντασμα ώμησε πάνω μου... Κλονίστηκα, με τὰ μάτια αναποδογυρισμένα από φρίκη...

Ένοιωσα μία θρωμερή άνάσα να με χτυπαη στα μούτρα, και δόντια να χώνονται στο λαιμό μου...

Αυτή η δαγκωματιά μ' έσωσε... Μ' έκανε να καταλάβω ότι δεν επρόκειτο περί φαντάσματος, αλλά περί ζωντανού ανθρώπου...

Καταλαβάνετε... μαντεύετε ποιά ήταν τὰ φάντασμα!...

Ναι, το άπάντησα. Ήταν ο άλλος, ο παλιός σου σύντροφος που σέ είχε προλάβει.

Αυτός ο ίδιος... Βρισκόταν εκεί κάτω βδομάδες ολόκληρες, μήνες ίσως... Είχε καταθροχθήσει το άλογο, μά από τότε που σώθηκε πέβαινε της πείνας.

Σημειώστε ότι δλ'αυτά τὰ καταλάβαινα μ' έναν τρόπο πολύ συ' κεχυμένο, μά αυτό ήταν αρκετό για να καθισχάσω...

Με μια σπρωξιά έβριξα κάτω τον άλλον που δεν μπορούσε να σταθί στα πόδια του...

Έπειτα άρπαξα το σκονί και, συγκεντρώνοντας όλες τις δυνάμεις, άρχισα ν' ανεβαίνω... Όλη μου η κουράσι μου είχε φύγει ως έκ θαύματος... Είχα φτερά στους ώμους και τη μυρωδιά του θανάτου στα πόδια μου...

Α! όταν έφτασα τέλος ψηλά κι' άνάσανα καθαρό άέρα... Πόσο το στήθος μου φυσώκωσε!...

Κι' ο άλλος; Τόν ρωτήσαμε. Τόν άφησε εκεί κάτω μέσα σ' αυτόν τόν τάφο;

Όχι... Λίγο ύστερότερα, βοηθούμενος από τόν Κάφρο, τόν έβγαλα έξω. Μά ήταν άργα πειά... Πέθανε μόλις άντίκρυσε τόν ήλιο...

ΓΚΑΓΙΑΡ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

Το πιό ύγιεινό μέρος του κόσμου είνε η δυτική ηπειρά της Αυστραλίας.

Οι Άρλανδοί αυτοκτονούν σπανίως, έν συγκρίσει προς τούς άλλους.

Ο καρκίνος προέρχεται συνήθως από μεγάλες στενωχώριες.

Τα καλύτερα ξυράφια τών Κινέζων κατασκευάζονται από... παλιά πέταλα.

Μεταξύ 15.000 ανθρώπων μόνον ένας φτάνει σε ήλικία εκατό χρόνων.

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

«...Μακριά λοιπόν σωματική και πνευματική άσκησης της νεότητος θα είνε η άφετηρία της νέας όργανώσεως της νεολαίας».

(Από δηλώσεις του της 16ης Σεπτεμβρίου)

Άρπαξα το σκονί κι' άρχισα ν' ανεβαίνω...

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΩΝΙΚΑ ΤΗΣ ΠΑΛΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ

ΕΝΑΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΛΗΣΤΩΝ!

ΜΙΑ μέρα, στις άρχές του ΙΣΤ' αιώνος, ο βασιλεύς της Ισπανίας Κάρολος Α' ή «Κουίντος», όπως τόν έλεγαν οι παλαιότεροι ιστορικοί, βγήκε με πολυπληθή ακολουθία για να κυνηγήση άγριογούρουνα σ' ένα δάσος, έξω από το Μπουργκος.

Μεταξύ τών έκατον ευγενών που άποτελούσανε, όπως πάντοτε την ακολουθία του βασιλέως — χωρίς να υπολογίσουμε και τούς πενήντα αξιωματικούς, στρατιώτες και υπηρέτες — ήταν και ένας νεαρός ευπατρίδης, ο δόν Φαθρίκιος. Ο Κάρολος ένοιωθε ξεχωριστή αγάπη για τόν άγένη αυτόν έφηβο, ένα σεμνό και καλόκαρδο παλληκάρι, που φαινότανε σαν να γεννήθηκε με τόν άποκλειστικό προορισμό να γελάη απ' το πρωί ως το βράδυ! Έκείνη, μάλιστα, την ημέρα, ο βασιλεύς, ο οποίος ήταν εξαιρετικά ευδιάθετος, θέλοντας να έκδηλώση την αγάπη του προς τόν ευνοούμενο του, τού χάρισε μία χρυσή σφυρίχτρα του, λέγοντας στους συγκεντρωμένους ευγενείς:

— Όταν ο δόν Φαθρίκιος θα σφυρίξει με την σφυρίχτρα αυτή, πρέπει να τρέξετε όλοι κοντά μου... Η σφυρίχτρα αυτή θα είνε για σας το σύνθημα της συγκεντρώσεως.

Ξεκίνησαν κατόπιν για το δάσος...

Πριν περάση πολλή ώρα, τα σκυλιά είχαν ανακαλύψει ένα άγριογούρουνο. Και άρχισαν άμέσως ν' άλυχτούν δαιμονισμένα. Ο Κάρολος και ο δόν Φαθρίκιος είδαν πρώτοι το άγριογούρουνο τη

στιγμή που είχαν άπομακρυνθί κάπως από τούς άκολουθους και τούς στρατιώτες. Όσπου να συγκεντρωθούν όλοι θα περνούσε πολλή ώρα και το άγρίμι θα εξαφανιζότανε στο μεταξύ.

Ο βασιλεύς, λοιπόν, συμφώνησε με τόν δόν Φαθρίκιο να κυνηγήσουν οι δύο τους το θήραμα για να μη χάσουν τήν ίχνη του. Η άλήθεια είνε ότι το κυνήγι του άγριογούρουνου παρουσίαζε την εποχή εκείνη, και ίδιος στην Ισπανία, μεγάλους κινδύνους, γιατί τα ζώα αυτά είχαν πλημμυρίσει την ύπαιθρο σε

πικνά κοπάδια, που κατέβαιναν συχνά και στα χωριά. Μά ο Κάρολος δεν είχε δοκιμάσει ποτέ στη ζωή του τί σημαίνει η λέξι φόβος.

Και οι δύο κυνηγοί προχώρησαν μέσα στο πυκνό δάσος, όπου ίχε τρυπώσει το ζώο. Δεν άργησαν, όμως, να χάσουν τή ίχνη του, μέσα στο καταπράσινο χάος που σχημάτιζαν τα δέντρα και οι θάμνοι.

Μού φαίνεται, είπε ο βασιλεύς, ότι το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε είνε να περιμένουμε εδώ νάρθουν και οι άκολουθοί μου... Ίσως όλοι μαζί να φανούμε πιό τυχεροί... Στο μεταξύ, μπορούμε να ξεπεζέψουμε για να ξεκουραστούμε λίγο...

Κι' ο Κάρολος πήδησε από το άλόγο του, κάνοντας νοήματα στον δόν Φαθρίκιο να τόν μιμηθί. Έδεσαν κατόπιν τ' άλόγά τους από τόν κορμό ενός δέντρου κι' έκαναν μερικά βήματα για να ξεμουδιάσουν τα πόδια τους — όταν, ξαφνικά, βρέθηκαν μπρός σε τέσσερες άγνώστους, που ήταν έαυλωμένοι πίσω από κάτι θάμνους. Με την πρώτη ματιά που τούς έβριζε ο βασιλεύς κατάλαβε, από την περιβολή τους και την έκφρασι της φυσιογνωμίας τους, ότι ήσαν κακοποιοί, οι όποιοι θα είχαν ιδιαιτέρους λόγους να κρύβονται στο δάσος... Μά ήταν πολύ άργα πειά για να άποσχωρήση. Άπεναντίας, έπρεπε να δείξη στους υπόπτους αυτούς τύπους ότι δεν τούς φοβότανε. Και προχώρησε προς το μέρος τους με σταθερά βήματα, ακολουθούμενος πάντοτε από τόν δόν Φαθρίκιο, που είχε πάρει λίγο κουράγιο από το άτάραχο ύφος του βασιλέως του.

Οι τέσσερες λοιπόν ληστές — γιατί οι άγνωστοι αυτοί ήσαν πράγματι κακοποιοί — δεν άνεγνώρισαν τόν βασιλέα.

Τους σκότωναν, αυτόν και τόν δόν Φαθρίκιο, για ν' άποφύγουν την τρομερή τιμωρία που τούς περίμενε. Κι' έπειδή δεν μπορούσε να τὰ βάλη με τούς τέσσερες ληστές, σκέφτηκε ότι το καλύτερο που είχε να κάνει ήταν να σωπάσει και να άνεχθί όλους τούς εξευτελισμούς των, περιμένοντας βοήθεια από τούς άκολουθους του, οι όποιοι τριγυρνούσανε σ' εκείνα τὰ μέρη...

Ξαφνικά, ο δόν Φαθρίκιος θυμήθηκε την χρυσή σφυρίχτρα που τού είχε χάρισει πριν από λίγες ώρες ο βασιλέας του. Την έτράβηξε από την τσέπη του, την έβαλε στο στόμα του και άρχισε να σφυρίξει με όση δύναμι είχε. Πριν προφτάσουν οι ληστές να συνέρθουν από την ταραχή τους, το μέρος εκείνο τού δάσους γέμισε από τούς άκολουθους του βασιλέως, οι όποιοι έτρεξαν άμέσως στην πρόσκλησι του κυρίου των.

Μήπως έπάθατε τίποτε, μεγαλειότατε; φώναξε τρομαγμένος ένας απ' αυτούς.

Όχι, εύτυχώς! άποκρίθηκε ο Κάρολος, ρίχνοντας βλέμμα εύγνωμοσύνης στον δόν Φαθρίκιο, ο οποίος τόν είχε βγάλει από την δόσκολη θέση.

Και γυρνώντας στους έμφορνητους ληστές, συνέχισε σε ειρωνικό τόνο:

— Επιδρέψατέ μου, ευγενέστατοι, να σάς συστηθώ: Κάρολος Α', βασιλεύς της Ισπανίας!...

(Συνέχεια στη σελίδα 53)

— Καλώς όρισατε, άρχοντες μου, στο βασίλειό μας!... έίπε ο ληστής.

Το μόνο που προσέεανε ήταν ότι οι ξένοι ήσαν καλοντυμένοι και ότι φαινότουσαν άνθρωποι πλούσιοι... Τί άνέλπιστη τύχη! Άντί να τρέχουν έδώ κι' εκεί και να κοπιάζουν για να βρούν κάποιον να ληστέψουν, τὰ θύματα έρχόντουσαν μόνα τους στο καταφύγιό τους!...

Ένας από τούς ληστές, ο άρχηγός της σπείρας κατά πῶσαν πιθανότητα, σηκώθηκε όρθιος, έβγαλε το καπέλλο του, έκανε μία βαθειά υπόκλισι και έίπε χαμογελώντας ειρωνικά:

— Καλώς όρισατε, άρχοντες, στο βασίλειό μας!... Τί μεγάλη τιμή για μας!...

Νομίζω — άποκρίθηκε ο Κάρολος με σταθερή φωνή — ότι το δάσος αυτό ανήκει στον μόνο πραγματικό κύριο της Ισπανίας, τόν βασιλέα Κάρολο Α'.

— Η Ισπανία μπορεί ν' ανήκη στον Κάρολο! έίπε ο ληστής. Το δάσος, όμως, αυτό είνε δικό μας και ο βασιλέας βρίσκεται τώρα πολύ μακριά για να διεκδικήση τα δικαιώματά του! Άς είνε, αυτό δεν έχει σημασία... Σημασία έχει κάτι άλλο... Ένα όνειρο που είδα τη νύχτα που μάς πέρασε... Ξέρετε, άρχοντά μου, τί όνειρο είδα; Ότι ο ύπερχος βελουδένιος μανδύας σας περνούσε από τούς δικούς σου ώμους στους δικούς μου!...

Και ο ληστής, λέγοντας αυτά, πλησίασε τόν βασιλέα, τού τράβηξε τόν μανδύα και τόν έφόρεσε, χωρίς ο Κάρολος να διαμαρτυρηθί...

Κατόπιν ήρθε η σειρά ενός άλλου ληστού, ο οποίος έτυχε... να δι' στον ύπνο του ότι έκανε αλλαξιά τού παλιού καπέλλου του με το καινούργιο μεταξωτό και φερωτό καπέλλο του βασιλέως. Και, χωρίς να χάνη καιρό, μετέβαλε τ' όνειρό του σε πραγματικότητα...

Νά μη σας τὰ πολυλογούμε, ύστερ' από λίγη ώρα ο βασιλεύς της Ισπανίας βρισκότανε σχεδόν γυμνός και χωρίς άλογο, ενώ οι ληστές τον κυττάζανε ξεκαρδισμένοι στα γέλια.

Ο Κάρολος δεν έκανε την παραμικρή χειρονομία θυμού, δεν πρόβαλε καμιά αντίστασι. Ήξερε καλά πως αν έλεγε στους ληστές ότι ήταν ο βασιλέας της Ισπανίας, εκείνοι δεν θα τόν έπείσθουν. Άλλά κι' αν τόν έπείσθουν, δεν άπεκλείετο να τόν ζώο.

Ο Κάρολος δεν έκανε την παραμικρή χειρονομία θυμού, δεν πρόβαλε καμιά αντίστασι. Ήξερε καλά πως αν έλεγε στους ληστές ότι ήταν ο βασιλέας της Ισπανίας, εκείνοι δεν θα τόν έπείσθουν. Άλλά κι' αν τόν έπείσθουν, δεν άπεκλείετο να τόν ζώο.

Ο Κάρολος δεν έκανε την παραμικρή χειρονομία θυμού, δεν πρόβαλε καμιά αντίστασι. Ήξερε καλά πως αν έλεγε στους ληστές ότι ήταν ο βασιλέας της Ισπανίας, εκείνοι δεν θα τόν έπείσθουν. Άλλά κι' αν τόν έπείσθουν, δεν άπεκλείετο να τόν ζώο.

Ο Κάρολος δεν έκανε την παραμικρή χειρονομία θυμού, δεν πρόβαλε καμιά αντίστασι. Ήξερε καλά πως αν έλεγε στους ληστές ότι ήταν ο βασιλέας της Ισπανίας, εκείνοι δεν θα τόν έπείσθουν. Άλλά κι' αν τόν έπείσθουν, δεν άπεκλείετο να τόν ζώο.

Ο Κάρολος δεν έκανε την παραμικρή χειρονομία θυμού, δεν πρόβαλε καμιά αντίστασι. Ήξερε καλά πως αν έλεγε στους ληστές ότι ήταν ο βασιλέας της Ισπανίας, εκείνοι δεν θα τόν έπείσθουν. Άλλά κι' αν τόν έπείσθουν, δεν άπεκλείετο να τόν ζώο.

Ο Κάρολος δεν έκανε την παραμικρή χειρονομία θυμού, δεν πρόβαλε καμιά αντίστασι. Ήξερε καλά πως αν έλεγε στους ληστές ότι ήταν ο βασιλέας της Ισπανίας, εκείνοι δεν θα τόν έπείσθουν. Άλλά κι' αν τόν έπείσθουν, δεν άπεκλείετο να τόν ζώο.

Ο Κάρολος δεν έκανε την παραμικρή χειρονομία θυμού, δεν πρόβαλε καμιά αντίστασι. Ήξερε καλά πως αν έλεγε στους ληστές ότι ήταν ο βασιλέας της Ισπανίας, εκείνοι δεν θα τόν έπείσθουν. Άλλά κι' αν τόν έπείσθουν, δεν άπεκλείετο να τόν ζώο.

Ο Κάρολος δεν έκανε την παραμικρή χειρονομία θυμού, δεν πρόβαλε καμιά αντίστασι. Ήξερε καλά πως αν έλεγε στους ληστές ότι ήταν ο βασιλέας της Ισπανίας, εκείνοι δεν θα τόν έπείσθουν. Άλλά κι' αν τόν έπείσθουν, δεν άπεκλείετο να τόν ζώο.

Ο Κάρολος δεν έκανε την παραμικρή χειρονομία θυμού, δεν πρόβαλε καμιά αντίστασι. Ήξερε καλά πως αν έλεγε στους ληστές ότι ήταν ο βασιλέας της Ισπανίας, εκείνοι δεν θα τόν έπείσθουν. Άλλά κι' αν τόν έπείσθουν, δεν άπεκλείετο να τόν ζώο.

Ο Κάρολος δεν έκανε την παραμικρή χειρονομία θυμού, δεν πρόβαλε καμιά αντίστασι. Ήξερε καλά πως αν έλεγε στους ληστές ότι ήταν ο βασιλέας της Ισπανίας, εκείνοι δεν θα τόν έπείσθουν. Άλλά κι' αν τόν έπείσθουν, δεν άπεκλείετο να τόν ζώο.

Ο Κάρολος δεν έκανε την παραμικρή χειρονομία θυμού, δεν πρόβαλε καμιά αντίστασι. Ήξερε καλά πως αν έλεγε στους ληστές ότι ήταν ο βασιλέας της Ισπανίας, εκείνοι δεν θα τόν έπείσθουν. Άλλά κι' αν τόν έπείσθουν, δεν άπεκλείετο να τόν ζώο.

Ο Κάρολος δεν έκανε την παραμικρή χειρονομία θυμού, δεν πρόβαλε καμιά αντίστασι. Ήξερε καλά πως αν έλεγε στους ληστές ότι ήταν ο βασιλέας της Ισπανίας, εκείνοι δεν θα τόν έπείσθουν. Άλλά κι' αν τόν έπείσθουν, δεν άπεκλείετο να τόν ζώο.

Ο Κάρολος δεν έκανε την παραμικρή χειρονομία θυμού, δεν πρόβαλε καμιά αντίστασι. Ήξερε καλά πως αν έλεγε στους ληστές ότι ήταν ο βασιλέας της Ισπανίας, εκείνοι δεν θα τόν έπείσθουν. Άλλά κι' αν τόν έπείσθουν, δεν άπεκλείετο να τόν ζώο.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ' ΑΙΚΡΕΜΟΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Βέβαια, ναι... είπε η βαρώνη Γιάκομπσεν.

— Λοιπόν, νουνά μου, εξακολούθησε η Φράγκα, ή ιδέα ότι ο Ροβέρτος δεν είναι κοντά μου, ότι βρίσκεται μέσα στη φυλακή, μόνος και άτιμασμένος, με κάνει τρομερά δυστυχισμένη... "Ω! νουνά μου, κάνε ό,τι μπορείς για να τον σώσεις, γιατί δεν άντέχω πια..."

Η Παυλίνα, εξαιρετικά συγκινημένη, την αγκάλιασε με πάθος, σκέπασε με φιλήματα τα όμοια μαλλιά της Φράγκας και την έσφιξε επάνω στο στήθος της.

— Ναί, μικρή μου της είπε. Θα κάνω ό,τι είναι δυνατόν για να σου ξαναδώσω τον Ροβέρτο σου... "Αμέσως, από σήμερα κιόλας, θ' αρχίσω να εργάζομαι για τον σκοπό αυτό με όλες μου τις δυνάμεις."

«Αλλά και σ' δείξω, όπως πάντοτε, γενναία. Χρειάζεται ενεργητικότητα και δυνατή θέληση για να βγαίνει κανείς νικητής από τις διάφορες περιπέτειες της ζωής...»

— Έγώ καλά... Μά εκείνος; Πού να την βρή; το δυστυχισμένος την γενναϊότητα εκεί που βρίσκεται... καθώς μιλάει στα έχει να κάνει μ' έναν ανακριτή, ο οποίος θα τον βασανίζει και θα του μιλάει άσχημα...

— Μην ξεχνάς, κόρη μου, ότι ο Ροβέρτος, εκεί που βρίσκεται, έχει δυο μεγάλες παρηγορίες. Έν πρώτοις, την συναισθησι ότι είναι έντελως άθωος κι' έπειτα τον έρωτά σου... Αλλά...

«Αλλά η Φράγκα δεν την άφησε να εξακολουθήσει. Τραβήχτηκε έξω από την αγκαλιά της βαρώνης και, ταραγμένη και κατάχλωμη, φώναξε:

— "Ω! Θεέ μου!... Νουνά!... "Ω! Θεέ μου!..."

Μια τρομερή ανησυχία κυρίευσε την βαρώνη. Της φάνηκε ότι η Φράγκα που είχε προσηλωμένα τα μάτια της επάνω της, είχε τρελλαθεί έξωφρα, όπως κι' η Τερέζα.

— Χρυσή μου Φράγκα, της είπε, κόρη μου, ήσυχασε, σ' παρακαλώ!... Θα κάνω ό,τι μου πής, ακούς;... Σήμερα κιόλας... Θέλεις να δώσω μπροστά σου διαταγές;...

— "Οχι, όχι... Δεν είν' αυτό..."

— "Μά τί είναι τότε;..."

— "Ω! Νουνά! Νουνά!... Νά ήξερες... Τα ίδια λόγια που μου είπες πρό όλίγου, μου τά είπε κι' ο Ροβέρτος όταν άποχωριστήκαμε. Ναί, αυτά τα ίδια λόγια... "Αλλά δεν είν' αυτό μόνο... Μου τά είπε με την ίδια φωνή, με μία φωνή όμοια με τη δική σου..."

Η Παυλίνα έγινε κατάχλωμη. Προσπάθησε όμως να λογιευθεί και είπε:

— Είσαι εξαντλημένη, Φράγκα μου... Πρέπει να ήσυχάσης... Τά νεύρα σου είναι πάρα πολύ ταραγμένα κι' εξαπτεσαι με το παραμικρό...

— "Ω! όχι, νουνά μου... "Όσο κι' αν είμαι λυπημένη, το μυαλό μου άντέχει ακόμη... μέινε ήσυχη... Αλλά που σου είπα, είν' άληθινά, πολύ άληθινά... Τόσο άληθινά, ώστε, παρ' όλη τη δυστυχία μου, νοιώθω μί' άλλόκοτη χαρά, μία πολύ μεγάλη χαρά..."

«Σου έλεγα προητέρω ότι την πρώτη φορά που είδα τον Ροβέρτο, μου φάνηκε σαν να τον ήξερα από καιρό, σαν να τον γνώριζα πάντοτε. "Ό,τι έθλεπα σ' αυτόν, μου φαινόταν σαν κάτι γνώριμο... Και ή φυσιογνωμία του και το βλέμμα του κι' ή χειρονομίες του... Τί τρελή που ήμουν... δεν διέκρινα άμέσως την τόση όμοιότητα..."

Και ή Φράγκα επρόσθεσε δυνατά: — "Νουνά! Μοιάζει με σένα! Σου μοιάζει όπως μοιάζει ένα παιδί της μητέρας του..."

Αυτή τη φορά ή Παυλίνα έγινε χλωμή σαν πεθαμένη. Σάν λείαινα που χτυπήθηκε θανάσιμα έβγαλε μία δυνατή κραυγή.

— "Εμένα, Φράγκα; Λες ότι μοιάζει έμένα ο Ροβέρτος;... Μην όνειρεύεσαι,

κόρη μου;..."

— "Ω! όχι, νουνά!... Δεν όνειρεύομαι καθόλου! "Απόδειξτε ότι το πρόσεξα αυτό μονάχα τη στιγμή που άκουσα άπ' το στόμα σου τά ίδια λόγια που μου είχε πη άλλοτε ο Ροβέρτος. Τώρα πια όμως, και το έλάχιστο από τά χαρακτηριστικά του προσώπου σου, μου θυμίζει τον Ροβέρτο... "Έχει ίδια κι' απάράλλαχτα τά όμοια σου μάτια, έχει το λεπτό στόμα σου που δείχνει τόση θέληση και που χαμογελάει τόσο γλυκά... "Έχει την ίδια κλίση του κε-

φαλιού με σένα... "Όλα είναι τά ίδια..."

«"Ω, νουνά, στάσου να σ' αγκαλιάσω! πρόσθεσε με την παιδική της άφέλεια ή Φράγκα. Θα νομίσω ότι αγκαλιάζω τον δυστυχισμένο μου Ροβέρτο..."

— Πάψε πια!... Σώπα!... Πάψε αυτή την όμιλία! φώναξε ή βαρώνη ανατριχιάζοντας σύγκορμη και μόλις βρισκοντας την δύναμη να πη τά λίγα αυτά λόγια. Σ' έσορ-κίζω, μη μιλάς πια... Θα με κάνεις να σωριαστώ κάτω νεκρή από την άγωνία μου.

— "Οχι! "Οχι! άπάντησε ή Φράγκα, ή οποία εξακολουθούσε να κρατάει αγκαλιασμένη τη βαρώνη και να την α-λάει. "Οχι, δεν θα πεθάνω! "Απεναντίας, θα ζήσης και θα με βοηθήσης να τον σώσω... Τότε, θα είμαι άληθινή κόρη σου... Τότε, όταν θα είμαι πια σύζυγός του..."

«"Α! εξακολούθησε ή Φράγκα με μεγάλη ζωή. Βρήθηκε τέλος πάντων ή εξήγησις του μυστηρίου, το οποίο μου φαινόταν πάντα άκατανόητο... "Εξηγείται τώρα ή άκατανίκητη εκείνη δύναμις που με τραβούσε προς αυτόν, ή άπέραντη αγάπη, ή οποία πλημύρισε την καρδιά μου από την πρώτη φορά που ο Ροβέρτος βρέθηκε μπροστά μου... "Ω! νουνά μου!... Τον αγάπησα έτσι με μιάς, γιατί είνε ή ίδια ή εικόνα ή δική σου!... Γιατί δεν έχω πια καμμία άμφιβολία πως ο Ροβέρτος είνε το παιδί του παιδιού σου, ο γιός του "Ολιβιέ σου!... "Ω! είμαι βεβαιότατη γι' αυτό!... Είνε το παιδί που του κάκου αναζητήσες ως τώρα... Ναί, ναι, ο Ροβέρτος είνε ο γιός της έγκληματικής έκείνης γυναικάς, ή οποία, άφοδ σκότωσε τον πατέρα, πέταξε στους δρόμους το παιδί της..."

Η Παυλίνα, ή οποία συλλογιζόταν εκείνη τη στιγμή τη εξαιρετική έντύπωση που της είχε κάνει ο Ροβέρτος, όταν τον είδε για πρώτη φορά στον σιδηροδρομικό σταθμό και της μίλησε με μία φωνή που της θύμιζε τη φωνή του "Ολιβιέ, ή Παυλίνα έλεγε από μέσα της: «Θεέ μου! "Αν τά προαισθήματα της Φράγκας είν' άληθινά, θα τον ξαναβρω, θα ξαναβρω το παιδί του παιδιού μου!..."

— "Ακούσε, Φράγκα, είπε έξωφρα. Τα λόγια σου με κάνουν άνω - κάτω, προπάντων γιατί ξέρω πως είσαι κοπέλα με κρίσι και νομίζω ότι, άφοδ εσύ μιλάς για μία τέτοια καταπληκτική όμοιότητα, πραγματικά ο μυστή σου θα μου μοιάζει... "Η όμοιότης αυτή μπορεί να είναι έντελως τυχαία, μπορεί όμως ο Ροβέρτος να είναι πραγματικά ο γιός του "Ολιβιέ... Την τελευταία αυτή υπόθεσι δεν δέχομαι, άκόμα να την παραδεχτώ. Γιατί νοιώθω ότι αν την δεχτώ, έστω και μία στιγμή, ως πραγματική, κι' έπειτα ν' αποδειχθί ως άδύναμη, θα πεθάνω άμέσως από τη λύπη μου... Πές μου λοιπόν τώρα ό,τι άλλο ξέρεις για τον Ροβέρτο... Κι' έγώ άμέσως θ' αρχίσω σπουδαίες έρευνες, θα κάνω τον κόσμο άνω - κάτω..."

— Δυστυχώς, νουνά, άπάντησε ή νέα, πολύ λίγα πράγματα ξέρω για τον Ροβέρτο. Τον βρήκαν βρέφος στις σκάλες του όργανοτροφείου της "Όρλεάνης, τυλιγμένο σε φανέλα, ή οποία δεν είχαν επάνω κανένα μονόγραμμα. Θα ήταν τότε πέντε ή έξη μηνών...

— Ποιά έποχή έγινε αυτό; — Τό 1884 νομίζω... — "Ακριβώς την ίδια έποχή, ψιθύρισε ή βαρώνη. — "Αφού είν' έτσι, να τον προσλάβουμε, καλέ μου Ντεσάν! έπειτα με δυνατή φωνή πρόσθεσε: — Νά ξαναγυρίσης τώρα στο σπίτι

ας. Νά μην κάνης λόγο σ' κανένα, ούτε καν στη Σίμπιλ, για το τελευταίο αυτό μέρος της όμιλίας μας. Κι' έγώ θ' αρχίσω από αυτή κιόλας τη στιγμή κάθε προσπάθεια για να διαφωτίσω τά τρομαχτικά αυτά μυστήρια που μάς ενδιαφέρουν και τίς δυο. "Έχε έμπιστοσύνη σ' μένα, χρυσή μου Φράγκα... Και να είσαι βέβαιη ότι ο "Ανδρέας που θα κάνη την Τερέζα ν' ανοίξη το στόμα της θα ξαναγυρίσει..."

Η Φράγκα ρίχτηκε και πάλι στην αγκαλιά της βαρώνης, ή οποία την απομάκρυνε έλαφρά και κυττάζοντάς την με άπερίγραπτη συγκίνηση, της είπε:

— "Ω!... Φράγκα Γιάκομπσεν!... "Ωραία πηγαίνουν αυτά τά δυο όνόματα... Και άντηχούν τόσο άρμονικά..."

— Ξέρω έν' άλλο όνομα που άντηχεί άκόμα πιο άρμονικά, είπε ή Φράγκα. Τό όνομα Ροβέρτος Γιάκομπσεν!

Η Παυλίνα την αγκάλιασε και πάλι.

— Και το ένα και το άλλο είν' έξίσου όμοια, της είπε. Μάθε ότι σε λατρεύω και μην ξεχνάς ότι αυτή τη λέξι δεν σιτηθίζει να την βγάλω σ' ένα από το στόμα της ή β' τ' όνη Γιάκομπσεν.

Ένώ ή Φράγκα ξαναγύριζε στο μέγαρο ντε Ροσβέλ, ή βαρώνη Γιάκομπσεν άπεσώρθη στο σαλονάκι του γραφείου της και είδοποίησε τον διευθυντή των έπιχειρήσεών της κ.

Ντεσάν ότι τον έπεριμενε άμέσως. Συγγνώμη διάταξε να της σερβίρουν εκεί το τσάι της, γιατί, με την έπίσκεψη της Φράγκας, δεν είχε προγευματίσει άκόμα.

Ο κ. Ντεσάν έφτασε έπειτα άπό μία στιγμή. Σ' έ λίγο ένας φρακοφορεμένος υπηρέτης έφερε το τσάι. Η Παυλίνα τον διάταξε να κλείση φεύγοντας την πόρτα και να μην την άνησυχή κανείς.

«Όταν ή βαρώνη έμεινε μόνη με τον κ. Ντεσάν, του είπε:

— Παλαιά μου φίλε, έχω να σου ζητήσω μία υπηρεσία από την όποια έξαρτάται, όχι μόνο ή μόνη εύτυχία, την όποια μπορώ άκόμα να έλπίζω σ' αυτό τον κόσμο, αλλά και ή ίδια ή ζωή μου..."

— "Ω! κυρία βαρώνη! Διατάξετε και αν μπορώ να σάς φανώ ήρήσιμος, έστω και στο παραμικρό, μην άμφιβάλλετε ότι θα θυσιάσω εύχαρίστως και αυτήν άκόμη τη ζωή μου..."

— "Ω! όχι, δεν άμφιβάλλω καθόλου για τίς άφοσίωσί σου, καλέ μου φίλε, και γι' αυτό ακριβώς έπευθόμουν σ' εμένα. Για λόγους ψήστης σπουδαιότητας, πρέπει να γυρίσεις άμέσως στο Παρίσι ο "Ανδρέας ντ' "Ανζελί. Πρέπει να γυρίσεις όσο το δυνατόν γρηγορότερα... Με καταλα-

βαίνεις, φίλε μου; "Εσύ ξέρεις πολύ κόσμο... Δεν ξέρεις οπότε κανένα πλοίαρχο, είτε του έμπορικού, είτε του πο-μικού ναυτικού, άνθρωπο με άντληψη κι' άφοσιωμένο, τον όποιο ν' αναθέσουμε να πάη να φέρη όσο το δυνατόν γρηγορότερα τον "Ανδρέα;... Γι' αυτό όμως δεν φτάνει να ρούμε μόνο τον κατάλληλο πλοίαρχο... Πρέπει να βρούμε κόμα και καλό πλοίο και πλήρωμα έκλεκτό. Μου είνε άδιάφορο όσα κι' αν χρειαστούν να ξοδέψω γι' αυτό... Έγώ και πολλά εκατομμύρια... "Εκτός αυτού, σε περίπτωση που ο "Ανδρέας θα βρίσκεται έδώ μέσα σ' ένα όρισμένο χρονικό διάστημα —θα σου το όρσω αυτό κατόπιν— μπορεί να ύποσχεθής στον πλοίαρχο που θα διαλέξης, άμοιθή πτακοσίαν χιλιάδων φράγκων..."

Ο κ. Ντεσάν, ο όποιος είχε άκούσει με μεγάλη προσοχή την βαρώνη, της άπάντησε:

— Έγώ τον άνθρωπο που μάς χρειάζεται. Το προσέφερα πρό έτών μία μεγάλη έκδούλευσι... και για να μου άποδείξη την εύγνωμοσύνη του, είνε έκανός να χαλάσθ' τον κόσμο. Είνε παλαιός αξιωματικός του πολεμικού ναυτικού, ο όποιος, για οικογενειακούς λόγους, άναγκάστηκε να παραιτηθί και ν' αναλάβη ύπηρεσια στο έμπορικό. Είνε τιμιώτατος, έξυπνος, ενεργητικός και άποφασιστικός. Τίποτε δεν του λείπει.

— "Αφού είν' έτσι, να τον προσλάβουμε, καλέ μου Ντεσάν! έπειτα ή βαρώνη. "Αλλ' άμέσως, σε πέντε λεπτά, αν είνε

δυνατόν.

— Θα προσπαθήσω να τον δω, αν και φοβόμαι μήπως δεν βρίσκεται στο Παρίσι... "Αν ήταν έδώ, θα έρχόταν να μ' έπισκεφθί... Κι' έχουν περάσει δυο σχεδόν χρόνια από τότε που τον είδα για τελευταία φορά. Σ'άς παρακαλώ να μου δείξετε προθεσίμα ως άφριο το πρωί. Σ'το μεταξύ θα προσπαθήσω να βρω τον πλοίαρχό μας ή να μάθω που βρίσκεται και τότε βλέπουμε..."

— "Ως άφριο το πρωί είνε πάρα πολύ! έπει ή βαρώνη, που είχε γίνει τώρα πιο άνυπόμονη άπ' την Φράγκα.

— Μπορεί να καταλήξω σ' άποτέλεσμα και νωρίτερα, έ-πε ο Ντεσάν. Θα σ'άς είδοποιήσω τότε άμέσως. Δεν θ' άφήσω να πάη χαμένη ούτε μία στιγμή..."

«Αμέσως μετά την συνεννόησι της αυτή με τον Ντεσάν, ή βαρώνη πήγε με το άμάξι της στον ύπουργό των "Εσπε-ρικών. "Ηθελε να τον παρακαλέση να της βρή πράκτορες έκανούς, άντι όποιουδήποτε ποσού, ν' ανακαλύψουν ό,τι δή-ποτε θα μπορούσε να έχη σχέσι με το έκθετο που βρέθηκε στα σκαλιά του βρεφοκομείου της "Όρλεάνης το 1884.

Ο ύπουργός, ο όποιος γνώριζε την πανίσχυρη βαρώνη προθυποποίηθηκε να την εξυπηρετήση και την έστειλε με μία έπιστολή του στον άρχηγό της Δημοσίας "Ασφαλείας κ. Ζερβαί, για να συνεννοηθί μαζί του για τους πράκτο-ρες οί όποιοι θ' άπεστέλλοντο στην "Όρλεάνη.

Η Παυλίνα δεν θέλησε να φανερώσθ' στον κ. Ζερβαί πόσο ένδιαφερόταν γι' αυτή την υπόθεσι. Δεν εύρισκε σωστό να του έκμυστηρευθί τίς έλπίδες που είχαν γεννηθί μέσα της μετά την συνομιλία της με τη Φράγκα.

Περιωρίστηκε λοιπόν να του πη ότι, έπειδή άγαπούσε την Φράγκα σαν πραγματική κόρη της κι' έπειδή ήξερε ότι ή Φράγκα άγαπούσε τον Ροβέρτο, στην άθώότη-τα του όποιου είχε κι' αυτή άπόλυτη πεποίθησι, ήθελε να διευκρί-νισθ' το μυστήριο που σκέπαζε την γέννησί του.

Ο κ. Ζερβαί ήταν άνθρωπος πολ- λυ λεπτός και πολύ έξυπνος. "Η συγκίνησις της Παυλίας συνδυα-ζόμενη με τίς γνωστές του προσ-πάθειες που έπ' χρόνια έκανε ή βαρώνη για ν' ανακαλύψη το παι-δί του γιού της "Ολιβιέ, του έδα-σαν άμέσως να καταλάβη πόσο βαθεία ένδιαφερόταν για την έπι-τυχία των νέων αυτών έρευνών.

Δεν είπα όμως τίποτε άσχετικό. Της άπάντησε μόνο απλά:

— Θα κάνω τά αδύνατα δυνατά, κυρία βαρώνη, για να σας εύχαρι-στησω. Μόλις μάθω το παρσι-κρό, θα σπεύσω να σ'άς το ανακοινώσω.

Έν τώ μεταξύ, ή Φράγκα είχε φτάσει στο μέγαρο ντε Ροσβέλ, συγκαταμένη άκόμα πολύ και ρίχτηκε άμέσως στην αγκαλιά της Σίμπιλ.

— Θεέ μου! Έκανε ή νέα "Αντριου. Τι έχει, Φράγκα μου; "Η καρδιά σου χτυπάει τρομερά... Μήπως δεν είσαι καλά;

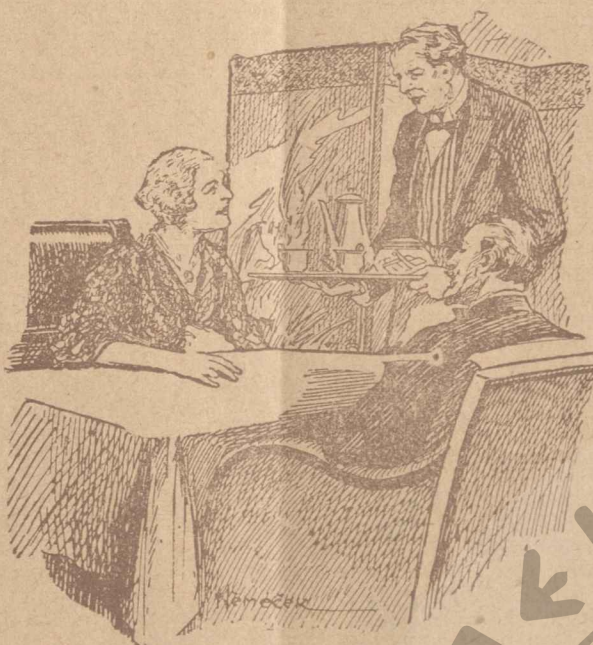
— "Ω! Σίμπιλ!... Σίμπιλ! φώναξε ή νέα. Δεν ξέρεις ή καλή που είνε ή νουνά μου... Θα στείλη άμέσως βαπόρι για να φέρη έδώ όσο το δυνατόν γρηγορότερα τον "Ανδρέα... Και ξέρεις τί θα γίνη άμα γυρίση ο "Ανδρέας;... Η Τερέζα, μόλις θα τον δω, θ' ανακτήσει άμέσως το λογικό της και θα φανερώση την πραγματικό δολοφονία της... "Ετσι ο Ροβέρτος θα σωθί!...

«"Αλήθεια, πώς είνε ή Τερέζα; φώναξε έξωφρα ή Φρά-γκα. "Ελπίζω να μην είχε καμμία κανούργια ταραχή.

— "Οχι, δεν της συνέβη τίποτε... "Εξ άλλου δεν έλειψα έγώ ούτε στιγμή από κοντά της..."

— "Ω! Έκανε ή Φράγκα. Σ' έρώτησα, γιατί μου φαίνεται ότι μάς άπειλούν και άλλοι κίνδυνοι. Φοβόμαι ότι τά μαρ-τύριά μας δεν έτελειώσαν άκόμη... Φοβόμαι καμμία νέα καταστροφή... Ναί, έχω ένα τρομερό και άνεξήγητο φό-βο... "Ενα προαίσθημα μου λέει ότι μία άλλη νέα συμφορά θα μάς χτυπήση σαν κεραυνός... Ποιά όμως μπορεί να είνε ή συμφορά αυτή;

Η Σίμπιλ έπηρε σ'ά χέρια της τά δυο χέρια της Φρά-γκα.

Ενας φρακοφορεμένος υπηρέτης σερβίρισε το τσάι

κάς.

— «Όχι, τής είπε με πεποίθησι. Άλλη συμφορά δεν θά μ'ας χτυπήσει. Ο Θεός θά σέ προστατεύει στις προσπάθειές σου...»

Πήγαν τότε κ' η δυο στο γειτονικό δωμάτιο, στο οποίο η Τερέζα, διαρκώς καθισμένη σε μία πολυθρόνα, έμενε με το βλέμμα απλανές.

Η Φράγκα την άγκάλιασε με στοργή και τής είπε:

— «Ω! καλή μου αδελφή, που ούτε καταλαβαίνεις καν το κακό που μου κάνεις, σέ λατρεύω και θά σέ σώσω από κάθε κίνδυνο που σέ απειλεί... Και όταν κατορθώσω να σέ κάνω καλά, θά εξασφαλίσω και σὺ τὴν δική μου εὐτυχία.

Η Σίμπιλ είχε βγῆ έξω γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ πρὶν γεῦμα στὸ τραπέζι τοῦ μικροῦ σαλονιοῦ τῆς Φράγκας.

Ἐξάφνα, ἡ Τερέζα, ἡ ὁποία ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη εἶχε μείνει ἡρεμὴ καὶ ἀπαθὴς παρ' ὅλα τὰ γλυκὰ λόγια τῆς Φράγκας, ἄρχισε νὰ δείχνῃ σημεῖα μεγάλης ταραχῆς.

Η Φράγκα, ἡ ὁποία ἦταν γονατιστὴ μπροστὰ στὴν ἀδελφῇ τῆς, γύρισε τὸ κεφάλι τῆς πρὸς τὴν πόρτα...

Η Ναδίνα στεκόταν ἐκεῖ ὀρθία, μέσ' ἀπ' τὰ παραπετάσματα, καὶ εἶχε ἀκούσει βέβαια τὰ λόγια πού εἶχε πῆ ἡ νέα.

Η Φράγκα σηκώθηκε ἀμέσως ὀρθία καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα ὠργισμένη. Ἐκεῖ, με ὕψος ἀπότομο, εἶπε στὴν κόμησά:

— Ἐξέρετε ὅτι σὰς παρακάλεσα μιά γιὰ πάντα νὰ μὴν ἐρχόσαστε ποτὲ σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο.

Πιθανόν, ἀπάντησε ὑπεροπτικὰ ἡ Ναδίνα, νὰ φέρθηκες τόσο πρόστυχα ἀνέναντί μου καὶ νὰ μοῦ ἔδωσες μιά τέτοια διαταγὴ, ἀλλὰ ἐγὼ βέβαια δὲν σοῦ ὑποσχέθηκα πὼς θά ὑπακούσω...

Καὶ με σκληρὸ τόνο, ἡ Ναδίνα ἐπρόσθεσε:

— Ἐδῶ βρίσκομαι στὸ σπῆτι μου! Καὶ βαρέθηκα πειὰ νὰ βλέπω τοὺς μορφασμοὺς σου καὶ τ' ἄλλα σου γελοῖα καμώματα. Ἐπειδὴ δὲ, στὴν κατάστασι πού βρίσκεται ἡ Τερέζα, ἡ θέσις μου εἶναι κοντὰ στὸ προσκέφαλό τῆς, σοῦ γνωστοποιῶ ὅτι ἐγὼ ἡ ἴδια θά τὴν περιποιῶμαι στὸ ἐξῆς. Καὶ ἂν μοῦ ἀρέσῃ νὰ τὴν μεταφέρω σὲ ἄλλο δωμάτιο, θά τὴν μεταφέρω. Ὡς κηδευμένη τῆς δὲ σύμφωνα με τὸ νόμο, θά ἀπαγορεύσω σὲ σένα καὶ στὴν Σίμπιλ τὴν εἴσοδο στὸ δωμάτιο στὸ ὁποῖο θά μένῃ ἡ Τερέζα.

Η Φράγκα, μόλις ἄκουσε τὰ λόγια αὐτά, νόμισε πὼς ἡ ἀδελφῇ τῆς ἦταν χαμένη.

— «Ω! αὐτὸ δὲν θά τὸ κάνετε! φώναξε.

Δὲν θά με χωρίσετε ἀπὸ τὴν Τερέζα μου!... Ἐξ ἄλλου ποιὲς ἐξηγήσεις θά δώσετε σχετικῶς στὸν δόκτορα Ντεζορμώ, ὁ ὁποῖος ξέρει ὅτι ἡ Τερέζα δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ χωρὶς τίς δικές μου περιποιήσεις;

Τὸ βλέμμα τῆς Ναδίνας ἔλαμψε κ' ἀπάντησε σαρκώδοντα ἐλαφρὰ τὰ χεῖλῃ τῆς:

— Δὲν σοῦ εἶπα ὅτι θά τὸ κάνω αὐτό. Σὲ προειδοποιῶ μόνο, ὅτι ὁ κόμης, ὁ πατέρας σου, μοῦ ἔδωσε κάθε ἐξουσία στὴν ἀδελφῇ σου καὶ ὅτι ἐνδέχεται νὰ χρησιμοποιήσω τὴν ἐξουσία μου αὐτὴ, ἂν ἐξακολουθήσεις νὰ φέρεσαι ὅπως φέρεσαι. Ἐπὶ τοῦ παρόντος σὲ προειδοποιῶ... Φρόντισε λοιπὸν νὰ συμπεριφέρεσαι σὰν κόρη πρὸς τὴν μητέρα τῆς.

Καὶ ἀπομακρύνθηκε με πολλὴ συλλογισμένο ὕψος, χωρὶς καν νὰ κυττάξῃ τὴν Τερέζα, στὴν ὁποία ἡ παρουσία τῆς εἶχε προκαλέσει νευρικοὺς σπασμούς.

Ἐνῶ ἡ Φράγκα περιποιόταν τὴν ἀδελφῇ τῆς, ἡ μὲς Σίμπιλ μπῆκε μέσα. Ἡ νέα τῆς διηγήθηκε βιαστικὰ τὴν σκηνὴ πού εἶχε διαδραματισθῇ πρὸ δλίγου μετὰ τῆς Ναδίνας καὶ πρόσθεσε:

— Πρόσεξα ὅτι ἡ κόμησά ἀλλάξε ἀμέσως ὕψος, μόλις ἀνέφερα τὸ ὄνομα τοῦ δόκτορος Ντεζορμώ. Εἶνε ὁλοφάνερο πὼς τὸν φοβάται. Ἀλλὰ μὴ τυχὸν ξέρει ἂν ὁ δόκτωρ Ντεζορμώ πρόκειται ν' ἀπουσιάσῃ ἀπὸ τὸ Παρίσι;

— Ναί, θά λείψῃ... Εἰδοποίησε σήμερα τὸ πρωὶ τὸν δόκτορα Πρυνιὲ ὅτι σκοπεῖ νὰ πάῃ νὰ μείνῃ δυὸ βδομάδες σὲ μιά λουτρόπολι τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Τοῦ μίλησε μάλιστα

Ἡ Φράγκα περιμένε στὸν ἀντιθάλαμο...

καὶ γιὰ τὸ εἶδος τῆς διαίτης πού θεωρεῖ καταλληλότερο γιὰ τὴν Τερέζα ὅσο αὐτὸς θά λείπῃ. Φεύγει αὐριο...

— Τότε νὰ τί συμβαίνει... Ἀμα φύγῃ ὁ γιατρός Ντεζορμώ, ὁ ὁποῖος ξέρει καλὰ τί γίνεται μέσα στὸ σπῆτι μας, ἡ κόμησά δὲν θά φοβάται πειὰ μήπως τὴν κατηγορήσῃ καὶ θά μ'ας χωρίσῃ ἀπὸ τὴν Τερέζα. Μὴν ἀμφιβάλλεις γι' αὐτό...

— Θεέ μου! ἔκανε ἡ Σίμπιλ.

— Γ' αὐτὸ τὸ λόγο, πρόσθεσε ἡ Φράγκα, πρέπει νὰ παρουμε ἀπὸ δῶ τὴν Τερέζα... Δὲν ἔχουμε στὴ διάθεσί μας οὔτε εἰκοσιτέσσερες ὥρες γι' αὐτό... Ἀλλὰ —ἐξακολουθῶ— με ὕψος ἐνεργητικὸ καὶ ἀποφασιστικὸ — θά με βοηθήσῃ ἡ νουνά μου καὶ, τὸ ἀργότερο αὐριο τὸ βράδυ θά εἰμαστε κ' ἡ τρεῖς μακριὰ ἀπὸ δῶ.

— Καλὰ, εἶπε ἡ Σίμπιλ. Ἐγὼ, ἐννοεῖται, θά κάνω ὅ,τι θελήσῃς...

— Πρέπει νὰ βγῶ καὶ τὸ ἀπόγευμα ἔξω, πρόσθεσε ἡ Φράγκα. Ἡ νουνά μου με παρακάλεσε νὰ κάνω ἕνα σπουδαῖο διάδημα. Ὅσο θά λείπῃ, διπλασίασε τὴν προσοχὴ σου καὶ μὴν ἀπομακρυνθῇς οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὴν Τερέζα. Ἐξ ἄλλου, γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια, ἐγὼ δὲν θά βγῶ ἔξω παρὰ μόνο ἀφοῦ δῶ ὅτι βγῆκε καὶ ἡ κόμησά ντὲ Ροσθέλ.

— Καὶ ἂν δὲν βγῇ;

— Τότε θ' ἀναβάλῃ τὸ διάδημά μου καὶ δὲν θά βγῶ οὔτε ἐγὼ. Πρῶτα ἡ ζωὴ τῆς ἀδελφῆς μου κ' ἔπειτα ὅλα τ' ἄλλα... Ἀλλὰ εἶνε βέβαιο ὅτι θά βγῇ ἡ κόμησά ντὲ Ροσθέλ... Διέταξε νὰ ἐτοιμασθῇ τὸ ἀμάξι τῆς στὶς τέσσερες καὶ μισὲ. Ὡς πᾶν πρῶτα στὴ μοδιστρά τῆς κ' ἔπειτα θά κἀν τὸν περίπατό τῆς στὸ δάσος τῆς Βουλώνης... Ἐτοί θά μὴν πρὶν νὰ βγῶ κ' ἐγὼ ἔξω.

Β'

Η ΥΠΟΨΙΣ ΤΗΣ ΦΡΑΓΚΑΣ

Τὴν ἴδια μέρα, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας κ. Ζερβαί, μόνος στὸ μεγάλο γραφεῖο του, βρισκόταν βυθισμένος σὲ σκέψεις. Ἦταν φανερό πὼς ἡ Τερέζα, ὅταν ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τοῦ Ροθέρτου, δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ἐννοῇ αὐτὸν ὡς αὐτορὸ πού ἐγκλήματός. Μέσα στὴν τρέλλα τῆς εἶπε τὸ ὄνομά του σὲ ἄλλο πρόσωπο.

Ἀλλὰ τί περίεργο καὶ τί ἀκατανόητο! Κάθε φορὰ πού ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τοῦ Ροθέρτου, φαινόταν σὰν ν' ἀπευθύνεται στὴν κόμησά ντὲ Ροσθέλ...

Αὐτὸ ὁ κ. Ζερβαί τὸ εἶχε δῆ με τὰ ἴδια του τὰ μάτια. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἐπιδέχεται καμμιὰ ἀμφιβολία.

Ἀλλὰ, πάλι, πὼς μπορεῖ νὰ παραδεχθῇ κανεὶς, ὅτι μιά μητέρα μπορεῖ ποτὲ ν' ἐποφασίσῃ νὰ σκοτώσῃ τὴν κόρη τῆς;

Ἦπῃρχε στὴν ὑπόθεσι αὐτὴ κατὰ τρομερὰ καὶ μυστηριώδες πού τὸν ἔκανε νὰ μὴ ξερῇ τί νὰ σκεφθῇ...

Βέβαια, εἶχε δῆ πολλὰς φορές φοβερὰ δράματα, τὰ ὁποῖα ἐκ πρώτης ὥρας φαινότουσαν ἀπίστευτα.

Τώρα εἶχε μπροστὰ του μιά μητέρα πού τὴν μισοῦσαν καὶ τὰ δυὸ τῆς κοίταζε... Μὰ ἦταν ποτὲ δυνατόν ἡ μητέρα αὐτὴ ν' ἐποφασίσῃ νὰ σκοτώσῃ τὸ ἕνα ὅπο τὰ δυὸ τῆς;

Πρὶν σχηματίσῃ γνώμη γι' αὐτό, ἦταν ἀπαραίτητο νὰ συγκεντρώσῃ λεπτομερεῖς πληροφορίες γιὰ τὴν οἰκογένεια ντὲ Ροσθέλ. Μὰ τέτοιες πληροφορίες οὔτε εἶχε οὔτε τοῦ φαινόταν πιθανόν πὼς θά καταρῶνε νὰ μάθῃ. Γιατὶ, ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ἐνοιωσε ἀκατανίκητη συμπάθεια γιὰ τὸν Ροθέρτο καὶ τὴν Φράγκα, ἀπευθύνθηκε ἐξιδιὰ κ' ἄριστέρα πρὸς ὅλους ἐκείνους πού μπόρουσαν νὰ ξέρουν κατὶ γιὰ τὴν οἰκογένεια αὐτῇ, ἀπὸ παντοῦ ὅμως ἄκουγε τὰ ἐξῆς:

— Οἱ ντὲ Ροσθέλ εἶναι ἡ πῶ τίμια οἰκογένεια τοῦ κόσμου...

Καὶ κατ' ἄλλο ἀπασχολοῦσε ἐξαιρετικὸν τὸν κ. Ζερβαί: ἡ ἐξαιρετικὴ συμπάθεια πού

ἔδειχνε πρὸς τὴν κόμησά ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν. Γιὰ νὰ τὴν ἐκτιμᾷ λοιπὸν ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν, ἄνθρωπος ἐντιμότητος, ἦταν φανερό πὼς εἶχε τὴν καλύτερη ἰδέα γι' αὐτὴ.

Ὁ κ. Ζερβαί βασανίζετο τρομερὰ μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις πού τοῦ ἔφερναν δισταγμοὺς μόνο καὶ σὲ κανένα βέβαιο ἀποτέλεσμα δὲν κατέληγαν.

Ἐξάφνα, ἕνας κλητῆρας μπῆκε μέσα στὸ γραφεῖο του καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα σημείωμα λέγοντας:

— Μοῦ τὸ ἔδωσε αὐτὸ μιά κυρία, ἡ ὁποία ἐπέμενε νὰ σὰς τὸ φέρω ἀμέσως καὶ νὰ τῆς πᾶω ἀπάντησι. Περιμένει ἔξω.

Ὁ κ. Ζερβαί ἀνοίξε τὸ σημείωμα καὶ διάβασε τὰ ἐξῆς:

«Ἡ δεσποινὶς Φράγκα ντὲ Ροσθέλ θά ἐπιθυμοῦσε νὰ ἰδῇ ἰδιαίτερως τὸν ἀρχηγὸ τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας, γιὰ μιά σπουδαιότατη ὑπόθεσις.

Ὁ κ. Ζερβαί ἔτρεξε ἀμέσως μόνος του στὸν ἀντιθάλαμο. Ἐκεῖ περιμένε ἡ Φράγκα.

Ἐκανε μπροστὰ τῆς μιά βαθειὰ ὑπόκλισι καὶ, δείχνοντάς τῇ τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του, τῆς εἶπε:

— Δεσποινίς, μπορεῖτε νὰ περάσετε. Κανεὶς δὲν θά διακόψῃ τὴν συζήτησί μας.

Ὅταν μπῆκαν μέσα στὸ γραφεῖο, ὁ κ. Ζερβαί ἔκλεισε τὴν πόρτα. Ἐπειτα ἐσφίξε καὶ τὰ δυὸ χέρια τῆς Φράγκας καὶ τῆς εἶπε:

— Ὡς δεσποινίς, κάποιος καλὸς ἄγγελος σὰς ἔστειλε ἔδῳ. Δὲν ξέρετε πόση ὥρα τώρα βασανίζω τὸ μυαλό μου χωρὶς νὰ καταλήγω σὲ κανένα ἀποτέλεσμα καὶ τόσο ἐπιθυμοῦσα νὰ σὰς ἔβλεπα.

Ἡ Φράγκα τὸν κύτταξε με τὰ ὠραία μεγάλα μάτια τῆς καὶ τοῦ ἀπάντησε ἀπλᾶ:

— Ἰσως ἔχετε δίκιο, κύριε...

Ἐπειτα κάθισε στὴν πολυθρόνα πού ἦταν πληὸ στὸ γραφεῖο καὶ πρόσθεσε:

— Γιατὶ ἄγγελος πραγματικὰ εἶνε ἡ νουνά μου, ἡ βαρὼνη Γιάκομπσεν, ἡ ὁποία με συμβούλευσε νάρθῶ ἔδῳ...

— Αἱ ἔκανε ὁ κ. Ζερβαί. Ὡστε ἡ βαρὼνη Γιάκομπσεν σὰς παρακίνησε νάρθῃτε ἔδῳ;

— Μάλιστα, κύριε. Ὅταν, στὸ μέγαρο τοῦ πατέρα μου, με βεβαιώσατε ὅτι θεωρεῖτε τὸν μνηστῆρα μου ἀδῶ, μοῦ ἦρθε ἀμέσως ἡ ἰδέα νάρθῶ νὰ σὰς ἀνακοινώσω πολλὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν μπορεῖτε νὰ ξέρετε. Τὸ διάδημα ὅμως αὐτὸ τὸ θεωροῦσα πολὺ σπουδαῖο καὶ δὲν μποροῦσα νὰ τὸ κάνω, ἂν δὲν τὸ ἐπεδοκίμασε προηγουμένως κ' ἡ νουνά μου. Τώρα λοιπὸν πού ἔχω τὴν συγκατάθεσί τῆς, ἐρχομαι νὰ σὰς ἀποκαλύψω πράγματα πού μόνο αὐτὴ τὰ ξέρει.

Ἐν πρώτοις, ἐπειδὴ ἔπειτα ἀπὸ ὅσα μουσικὰ θά σὰς πᾶ, θά βρίσκεται στὴν διάκρισί σας ἡ τιμὴ τῆς οἰκογενείας μας, σὰς ζητῶ, κύριε ἀρχηγέ, νὰ με βεβαιώσετε μετὰ τὸ λόγο τῆς τιμῆς σας ὅτι, ἂν δὲν κρίνετε ἀπαραίτητο ν' ἀποκαλύψετε ὅσα θά μάθετε ἀπὸ μένα στὴ δική του Ροθέρτου, θά τὰ ἐσχάσετε ἐντελῶς, σὰν νὰ μὴν τὰ εἶχα πῆ ποτὲ.

— Ἐχετε γι' αὐτὸ τὸν λόγο τῆς τιμῆς μου, δεσποινίς, ἀπάντησε ὁ κ. Ζερβαί με μεγάλη σοβαρότητα. Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ μοῦ πῆτε ὅ,τι θέλετε.

— Ἡ μητέρα μας, ἄρχισε νὰ λέῃ ἡ Φράγκα, ἡ Ναδίνα ντὲ Σάντα Κροῦζ, κόμησά ντὲ Ροσθέλ, καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀθῶνα τῆς Κούδας...

Ὁ κ. Ζερβαί ἀναπήδησε.

— Καταγόταν! Καταγόταν! ἐπανάλαβε ὁ κ. Ζερβαί. Πέθανε λοιπὸν ἡ μητέρα σας καὶ ἡ τωρινὴ κόμησά ντὲ Ροσθέλ εἶνε δευτέρου συζυγος τοῦ πατέρα σας;

— Ἀφῆστε με νὰ ἐξακολουθήσω, κύριε, εἶπε με μεγάλη γλυκύτητα ἡ Φράγκα. Ὅταν τελειώσω, θά σὰς εἶνε ἐντελῶς γνωστὰ ὅλα τὰ θλιβερά οἰκονομικά μουσικὰ μας.

Ἡ μητέρα μου, βοηθουμένη ἀπὸ τὴν μὲς Σίμπιλ Ἀντριου, τῆς φίλῃ, μὰς ἀνέθρεψε, ἐμένα καὶ τὴν ἀδελφῇ μου, με μιά ἀσύγκριτη στοργὴ καὶ ἀφοσίωσι.

Ὅταν ἦμουν ἐννέα χρόνων καὶ ἡ ἀδελφῇ μου δώδεκα, μεγάλα οἰκονομικά συμφέροντα ἔκαναν τὴν μητέρα μου καὶ τὸν πατέρα μου νὰ φύγουν γιὰ τὴν Κούδα. Ἐκείνη τὴν ἐ-

ποχὴ ἡ σκέσεις μεταξύ τῶν γονέων μου ἦσαν πολὺ ψυχρὲς. Ἡ μητέρα μου ἦταν ἡ τελειότερη γυναῖκα τοῦ κόσμου ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Ἐπομένως ἔφταιγε γι' αὐτὸ ὁ πατέρας μου, ὁ ὁποῖος, ὅπως ἔμαθα ἀργότερα, ἔκανε πολὺ ἄσωση ζωῇ.

Συγχωρῆστε με, κύριε —ἐπρόσθεσε με φωνὴ πού ἔτρεμε ἐλαφρὰ ἡ Φράγκα— γιὰτὶ τολμῶ νὰ ἐκφράζωμαι ἔτσι γιὰ τὸν πατέρα μου. Ἰσως νὰ σὰς φανῇ ἀπρεπὲς αὐτό. Μὰ καὶ γιὰ μένα εἶνε πολὺ δυσάρεστο τὸ ὅτι μιλάω ἔτσι. Θεωρῶ ὅμως ἀπαραίτητο νὰ μάθετε τὸ κάθε τι σχετικῶς με τὴν οἰκογένειά μας.

Ὁ κ. Ζερβαί ἔκανε μιά ὑπόκλισι καὶ εἶπε:

— Ἄν σὰς πᾶ, δεσποινίς, ὅτι σὰς θεωρῶ ὡς τὴν καλύτερη νέα πού γνώρισα στὴ ζωὴ μου, δὲν θά σὰς πᾶ καμμιὰ ὑπερβολή. Ὡστε μὴ φοβάστε νὰ μοῦ πῆτε ὅ,τι θέλετε.

Ἡ μητέρα μου, ἐξακολουθῶσα ἡ Φράγκα, δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Κούδα, γιὰτὶ δὲν ἤθελε νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὴν ἀδελφῇ μου κ' ἀπὸ μένα, κ' ἐπειδὴ ἡ ὑγεία τῆς ἦταν πολὺ ἐπισφαλὴς κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Ὡστόσο, ἡ βαρὼνη Γιάκομπσεν, ἡ ὁποία ἐξασκοῦσε μεγάλη ἐπίδρασι ἐπ' αὐτῆς, τὴν ἔπεισε νὰ συνοδεύσῃ τὸν πατέρα μου. Ἐτοί οἱ γονεῖς μου ἔφυγαν...

Ἐσὰς σὰς ἄφησαν ἐδῶ; ρώτησε ὁ κ. Ζερβαί.

— Ναί, ἡ ἀδελφῇ μου κ' ἐγὼ, καθὼς καὶ ὅλο τὸ προσωπικὸ τοῦ μεγάρου μας, μείναμε στὸ Παρίσι, ὑπὸ τὴν μητρικὴ ἐπιθελψὶ τῆς μὲς Σίμπιλ Ἀντριου. Ἀλλωστε τὸ ταξίδι τῶν γονέων μας ἐπρόκειτο νὰ βαστήξῃ μόνο τρεῖς μῆνες. Βαστήξε ὅμως δυὸ ὀλόκληρα χρόνια...

Ὅταν ξαναγύρισαν, ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησά ἔφτασαν στὸ μέγαρο ἕνα σαρανταοκτῶρο πρὸς τῆς ὥρας πού μὰς εἶχαν τηλεγραφήσει νὰ τοὺς περιμένουμε. Γι' αὐτὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἐγὼ εἶχα βγῇ περίπατο μετὰ τὴν μὲς Σίμπιλ.

Ἡ Τερέζα, ἡ ὁποία ἦταν τότε δεκατέσσερων χρόνων, μόλις ἀντίκρουσε τὴν κ. ντὲ Ροσθέλ, ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά τῆς κ' ἔκανε σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς.

Οἱ ὑπηρέτες τοῦ μεγάρου μας τὴν ἀναγνώρισαν ὅλοι καὶ τὴν χαίρετῃσαν με σεβασμό. Μετὰ μιά ὥρα, ὅταν ξαναγύρισα μετὰ τὴν μὲς Σίμπιλ ἀπὸ τὸν περίπατο, ἄκουσα τὴν Τερέζα νὰ μοῦ φωνάζῃ ἀπὸ μακριὰ: «Φράγκα, ἐξαγύρισε ἡ μαμά!...»

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, νόμισα πὼς θά πῶς κάτω ἀναίσθητη... Δὲν ξέρετε πόσο ἀγαποῦσα, πόσο λατρεῖται τὴν φωνὴν τῆς καὶ τὴν καταφιλοῦσε. Ὡς γυναικα αὐτῇ, ἡ ὁποία βρισκόταν ἐκεῖ μπροστὰ μας καὶ τὴν ὁποία εἶχε φέρῃ ὁ πατέρας μου, ἡ γυναικα ἐκείνη τὴν ὁποία ὅλοι ἀναγνώριζαν ὡς τὴν μητέρα μας... δὲν ἦταν ἡ μητέρα μας;

Ὁ κ. Ζερβαί, χωρὶς νὰ θέλῃ, ἔδγαλε μιά κραυγὴ ἐκπλήξεως.

— Πῶς! φώναξε. Ἡ γυναικα αὐτὴ δὲν ἦταν ἡ μητέρα σας;

— Ὁχι, ἦταν τὸ παλαιότυπο τῆς μητέρας μου, μετὰ τὰ ἴδια χαρακτηριστικά, μετὰ τὸ ἴδιον ἀνάστημα, μετὰ τὶς ἴδιες κινήσεις, μετὰ τὸ ἴδιο βῶσιμα. Δὲν εἶχε ὅμως οὔτε τὴν ἔκφρασι τοῦ βλέμματός τῆς, οὔτε τοὺς παλαιούς τόνους τῆς φωνῆς τῆς... Ὡ! ἐκεῖνα τὰ ὠραία, τὰ μεγάλα μάτια τῆς μαμάς, πού ἦσαν ἀπὸ μαῦρο βελούδο καὶ πού εἶχαν τὴν λάμψιν καὶ τὴν γλυκύτητα ὅταν τὰ κάρφωνε ἐπάνω μου... Πού ἦταν ἡ θεῖα ἐκείνη ἔκφρασίς τους; Μποροῦσα ποτὲ νὰ τὴν ἐξαχάσω;... Καὶ ἦταν δυνατόν νὰ γελαστώ ἐγὼ ποτὲ;

— Τί κάνατε τότε;

— Τῆς φώναξα: «Δὲν εἶσαι σὺ ἡ μαμά!...» Ὁ πατέρας μου ἀγανάκτησε κ' ἡ Σίμπιλ προσπαθοῦσε νὰ μοῦ βγάλῃ τὴν ἰδέα μου αὐτὴ... Ἡ Τερέζα παρακαλοῦσε ἐκείνην πού θεωροῦσε μητέρα τῆς νὰ με συγχωρήσῃ, νὰ μὴ με συνομιλήσῃ...

Τότε ἡ κόμησά ντὲ Ροσθέλ με πῆρε διὰ τῆς βίας στὴν ἀγκαλιά τῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

ΕΝΑ ΠΡΩΪ Τ' ΑΓΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

— Χαίρε Μάνθε, ανύμφευτε!
— Καλώς τὰ παιδιά. Καθήστε. Τί θὰ πάρετε;

— Ληστές.
— Καφέ, λουκοῦμι, οὖζο;
— Εἶνε λησταὶ αὐτοί;
— "Οχι, ἀλλὰ εἶνε σὸ μα-
γαζί μου...

— Τὰ εἶδη τοῦ μαγαζιοῦ
σου εἶνε λησταὶ μικρὰς ὀλκῆς.
Ἡμεῖς θέλουμε μεγάλης. Κλέ-
φτες τοῦ παλῆου καιροῦ.

— Τότε νὰ σὰς πῶ γιὰ τὸν
Λιμπάρτζη.

— Τί ἦτανε αὐτὸς, ληστής;

— "Οχι, ληστευμένος. Ἀς

σὰς πῶ λοιπὸν τὴν ἱστορία
αὐτῆ, ποὺ συντρεχάει νὰ εἶνε
καὶ τ' Ἀγίου Δημητρίου σή-
μερα.

— Καὶ ποιὸς τὸν ἐλῆστευσε;
Ἐσὺ;

— "Οχι. Ἐγὼ δὲν... Εἶχα τό-
τε καφενεῖο. Κάτι Τοῦρκοι πῆ-
γαν γιὰ νὰ τὸν ληστέψουνε.
Ἦσαν καὶ τοῦτος ἀπὸ τὰ Βο-
δενά. Πλούσιος, καλονοικοκύ-
ρης. Καθότανε μὲ τὴ γυναῖκα
του στὴ γειτονιά ἐκεῖνη, ποὺ
εἶνε σήμερα κοντὰ στὸν «Πα-
ράδεισο». Τὸ ξέρετε τὸ καφε-
νεῖο;

— "Οχι.

— Μιά παράγκα.

— Σὰν τὴν δική σου;

— Καὶ χειρότερη. Μὰ ἐπειδὴ εἶνε ἀπάνω ἀπὸ τὸν ρημνο
τὸ λέν «Παράδεισο». Καθὼς φαίνεται λοιπὸν ἐκεῖ κοντὰ κα-
θόταν ὁ Λιμπάρτζης. Αὐτὸς καὶ ἡ γυναῖκα του. Παιδιά-σκυ-
λιά δὲν εἶχαν... Ἐνα θράδυ, καὶ ἦτανε ἀνήμερα τοῦ Ἀγίου
Δημητρίου, καθὼς κοιμότανε μὲ τὴ γυναῖκα του, ἀκούσε
χτύπους στὴν αὐλὴ του. Σηκώνεται, κυττάει ἀπὸ τὸ παρά-
θυρο. Γεμάτη ἡ αὐλὴ ἀπὸ Τοῦρκους, κλέφτες. Ἡ πόρτα ἦ-
τανε κλειστή. Ἀπὸ ποῦ ἐμπήκαν;

— Βρὲ μὴν εἰν' φαντάσματα; ἐσκέφθηκε.

Τρίβει καὶ ξανατρίβει τὰ μάτια του. Ἀνθρώποι μὲ σω-
ματα καὶ φωνή.

— Τί θέλετε; τοὺς λέει.

— Παράδες, τ' ἀπαντοῦν ἐκεῖνοι, εἰδ' ἄλλως, πάει τὸ κε-
φάλι σου.

— Βρὲ παιδιά, τοὺς λέει, ἔχω κουκούλια,
σουσαμόλαδα, κόκκινα πιπέρια,
γεμάτες ἀπὸ κάτω ἡ ἀποθήκες.
Νὰ σὰς ρίξω τὰ κλειδιά, νὰ παρ-
τε ὅ,τι θέλετε καὶ ὅσα ἐπιθυμῆ
ἡ ψυχὴ σας. Χρήματα δὲν ἔχω
μετρητά.

— Κιοπέκ - κιοπόγλου, τοῦ εἴ-
πεν ὁ καπετάνιος τῶν ληστῶν.
Χρήματα θὰ μὰς δώσης, εἰς' ἄλ-
λως θὰ σὲ κόψω λαρινδε-λαρινδε
μὲ τὸ γιγατάγι μου καὶ θὰ σὲ
φάνε τὰ σκυλιά. Ἀνοίξε τὴν
πόρτα!

Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἀνοίγεν αὐτὸς
τὴν πόρτα, ὁ Τοῦρκος ἐσκαρφά-
λωσε ἀπὸ τὸν τοῖχο γιὰ νὰ μπη
μέσα στὸ σπίτι ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Τότε τὰ παράθυρα, ὅπως καὶ
τώρα τὰ σπίτια τὰ παλῆα, εἶχαν
νὰ σιδερένια κάγκελλα ἀπ' ἔξω.
Ὁ Τοῦρκος, ποὺ ἀνέβηκε ἔπάνω,
θυμωμένος τραβοῦσε τοῦ παραθυ-
ριοῦ τὰ σίδερα μὲ δύναμι γιὰ νὰ
τὰ ξερριζώσῃ.

Τὸν παρακάλεσαν ὁ Λιμπάρ-
τζης.

— Ἀμὰ, μὲ ἀφέντη μου! Ἀ-

μὰν, μωρὲ ἀγῶ μου. Τί κακὸ εἶνε αὐτό... Χρήματα, μετρητά,
δὲν ἔχω. Πάρτε μου ὅλο τ' ἄλλο-θιος!... Χρήματα εἶνε καὶ
τοῦτο.

Ποῦ ν' ἀκούσῃ ὁ Τοῦρκος. Ἀφρι-
σμένος, λυσσασμένος ἀπὸ τὸ κακὸ
του, θὰ ξερριζῶνε τοῦ παραθυριοῦ
τὰ σίδερα.

Εἶδε καὶ ἀπόειδε ὁ Λιμπάρτζης,
ἀρπάζει τὸ δίκαννὸ του ἀπ' τὸν τοί-
χο καὶ τοῦ δίνει μιά καὶ
πάρ' τον κάτω.

Μὲ τὸν πυροβολισμὸ
ἀναστατώθηκε ἡ γειτο-
νιά. Οἱ ἄλλοι οἱ κλέφτες
ποὺ ἦσαν στὴν αὐλὴ,
σὰν εἶδαν τὸν κόσμον νὰ
εὐγαίνει στὰ παράθυρα,
τραβήσανε νὰ φύγουν.

Τότε εἶδεν ὁ Λιμπάρ-
τζης ἀπὸ ποῦ ἐμπήκανε.

Κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα
τῆς αὐλῆς εἶχεν ἀφήσει
μιά τρύπα νὰ μπαίνουν
καὶ νὰ εὐγαίνουν ἡ πά-
πιες καὶ ἡ κόττες. Τὴν
τρύπα αὐτὴ τὴν ἀπόσκα-
ψαν καὶ τὴν ἀνοίξαν οἱ
κλέφτες μὲ τὰ χεῖρα
τους, τὴ μεγάλωσαν καὶ
τρυπώσαν ὅλοι μέσα ἀπ' αὐτήν.

Ἀπὸ τὴν ἴδια πάλι τρύπα ἐβγήκαν καὶ γύναιε καπνὸς καὶ
θήκανε κατω κατὰ τὸν λόγγο καὶ τρέξε νὰ τοὺς ἐβρῇ...

Κι' ἐκεῖνη ἔβγαλε πάντα μετὰ
τὸ δίσκο...

Οἱ γειτόνοι, ὅλοι χριστιανοὶ, ρωτήσαν τὸν Λιμπάρτζη
συνέβη. Αὐτὸς τοὺς εἶπε πὼς ἦσαν κατὶ Τοῦρκοι νὰ τὸν
κλέψουνε καὶ ὅτι θάρσος καὶ ἔσαν καὶ τοὺς παρακάλεσε νὰ
εἰδοποιήσουν τὴν ἀστυνομία.

Κάποιος, πῶς θαρραλέος, ἐτόλμωσε νὰ βγῇ καὶ πῆγε στὴν
ἀγορά, στὸ σταυροδρόμι, ποὺ ἦτανε ὁ κούφιος πλάτανος
κοντὰ στὸ σπίτι τοῦ Τοῦρκο, ποὺ σὰς εἶπα καὶ παρῆναι
ὅπου κρεμοῦσαν τὰ κεφάλια καὶ εἶχαν τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ
τῆν κουφάλια του, γιὰ σταθμὸ, οὐλαδὴ γιὰ «καρκαδόλο».

Μόλις τὸ ἀκούσε αὐτὸ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν «ζανταρμάδων»
(τῶν χωροφυλάκων), τραβήξε καὶ πῆγε ἀπὸ τὴν ἀντίθετη
μεριά ἀπὸ ἐκεῖνη ποὺ τοῦ εἶπαν πὼς φύγανε οἱ κλέφτες.
Δηλαδή ἀπὸ τὰ βορεινά, ποὺ εἶνε τὸ νεκροταφεῖο.

— Ποῦ πᾶς ἀπ' αὐτοῦ; τοῦ λέει ὁ χριστιανός.

— Πᾶω νὰ τοὺς κλείσω τὸ δρόμο νὰ μὴ φύγουν.

— Μ' αὐτοὶ φύγαν ἀπ' τ' ἄλλο μέρος, ἀπὸ τὸν κορμὸ.

Θὰ πιάσουνε τῆς Νισούσης καὶ θουὰ. Ποῖον δρόμο θὰ τοὺς

κλείσῃς ἐσὺ ἀπὸ τὴν Καρατζόβα;

— Ξέρω ἐγὼ τί λέω! εἶπεν ὁ τσαούσης καὶ πῆρε ἔξω
τοὺς ζανταρμάδες του καὶ οὕτε
τοὺς ξαναεἶδε κανένας ὡς τὴν ἄλ-
λῃ τὴν ἡμέρα ποὺ βγῆκε ὁ ἥλιος
τρία κονταρόξυλα ψηλά.

Ὅλο τοῦτο τὸ διάστημα, ὁ
Λιμπάρτζης ἦταν κλειδωμένος
στὸ σπίτι του, ὁ Τοῦρκος σκοτω-
μένος καὶ ἐξαπλωμένος στὴν αὐ-
λὴ καὶ κλειδομανταλωμένοι οἱ
γειτόνοι ἀπ' τὸ φόβο τους!...

Κατὰ τὶς δέκα τὸ πρωὶ ἦλθεν
ὁ Καὺμακάμης μὲ τοὺς ζανταρ-
μάδες.

Ἡ γυναῖκα τοῦ Λιμπάρτζη, ποὺ
κατέθηκε ν' ἀνοίξῃ, σκόνταψε ἄ-
πάνω στὸν σκοτωμένον Τοῦρκο καὶ
τόσο ταράχθηκε ἡ κακομοῖρα,
ποὺ ἔχασε ἀπὸ τότε τὸ μυαλό
τῆς.

Μόλις ὁ Καὺμακάμης εἶδε τὸν
σκοτωμένον Ὀθωμανὸ τὸν ἔφτυ-
σε σὸ πρόσωπον.

— Φτοῦ, νὰ χαθῇ, τοῦ εἶπε,
φτύνοντας τρεῖς φορές τὸ πτώμα
(Συνέχεια στὴ σελίδα 52)

— Σώπα σὺ, τοῦ εἶπε
πεν ὁ Ζαμπίτης, καὶ
δὲν ξέρεῖς ἀπ' αὐτὸ!

ΤΑ ΩΡΡΙΟΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑΝ

— Πήγαινε στὸ καλὸ ἀγῶ μου' ἂν θέλῃς νὰ μ' ἀκούσῃς,
μὴν τραβήξῃς τὸν ἴσιο δρόμο, γιὰτὶ ἀπὸ κεῖ εἶνε φόβος ν
ἀνταγωνίσῃς μὲ τοὺς δικούς μας, καὶ μπορεῖ νὰ σὲ πειρά-
ξουνε. Προχτές ἀκούσα πὼς ἐσφάξανε ἕνα γέρο μὲ τὸ χα-
ρέμι του, ποὺ γύριζε ἀπὸ τὶς Μουρνιές καὶ ἐπῆγαινε νὰ
γυθῇ μέσα στὰ Χανιά. Τώρα ποὺ ἄρχισε νὰ νυχτῶνῃ, τὸ
καλύτερο εἶνε νὰ πάρῃς τὸν κατήφορο καὶ νὰ περάσῃς ἀ-
πὸ τὰ μονοπάτια τῶν περιβολιῶν.

— Εὐχαριστῶ, Χατζηγιάννη. Θὰ πάγω ἀπὸ κεῖ ποὺ μοῦ
λές. Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ πληρώσῃ τὸ καλὸ ποῦ μοῦ ἔκαμες!

Ὁ γέρον ὁθωμανὸς ἔβγαλε καὶ πάλιν τὴν χεῖρα τοῦ γέ-
ροντος χριστιανοῦ καὶ προὐχῶρσε βήματα τινα πρὸς τὴν
ὁδόν, ἀλλὰ στραφείς καὶ ἐπανερχόμενος:

— Νὰ σοῦ εἰπῶ, Χατζηγιάννη, προσέθηκε, τώρα μὲ τὴν
ἀκαταστασία καὶ τοὺς πολέμους, δὲν ξέρεῖ κανεὶς πὼς γυ-
ρίζουνε τὰ πράγματα. Ἀν βρεθῇς καμμιὰ φορὰ σὲ ἀνάγ-
νη, ἔλα στὰ Χανιά καὶ γύρεψέ με. Δὲν θὰ ξεχάσω, ὅσα χρό-
νια κι' ἂν ζήσω, πὼς ἐσὺ μοῦ ἔσωσες τὴ ζωὴ καὶ μ' ἔκρυ-
ψες καὶ μ' ἔβρεψες δύο μερόνυχτα χωρὶς νὰ μοῦ ζητήσῃς
τίποτε, μήτε ποιὸς εἰμαι νὰ μ' ἐρωτήσῃς. Εἶδες κατατρεγ-
μένο ἄνθρωπο καὶ τὸν ἐβοήθησες. Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ τὸ πλη-
ρώσῃ. Ἀν δὲν ἔλθῃς στὰ Χανιά ὁ ἴδιος καὶ ἔχεις παιδιά
στελεῖτε τὰ στὸν Ἀλῆ-μπέη καὶ θὰ δῇς πὼς δὲν εἶνε ἀχά-
ριστος.

Εἰς τοὺς τελευταίους τούτους λόγους, ὁ Χατζηγιάννης
ἠνάρθωσε τὸ κεκυφὸς σῶμα του καὶ τὰ ὄμματα του ἐξέ-
πνευσαν παραδόξον λάμψιν.

— Στὸν Ἀλῆ-μπέη! Καὶ εἶσαι σὺ ὁ Ἀλῆ-μπέης; ἀνέ-
κραξε.

— Ναι, ἐγὼ εἰμαι. Ἴσως ἔχεις ἀκουστὰ τὴν δύναμι καὶ
τὰ πλοῦτά μου ἔχω. Θὰ δώσω καὶ σὲ σένα, θὰ δώσω καὶ
σὲ ὅποιον...

Ἀλλὰ πρὶν ἢ τελειώσῃ τὴν φράσιν του, ὁ Χατζηγιάννης
ἄρπασεν ὡς παράφρον εἰς τὸ βάθος τῆς ἀτραπῆς, ὅπου
ἦτο ὁ μικρὸς κατηρεπιτωμένος οἰκὸς του. Ὁ Ἀλῆ-μπέης
ἀπέμεινε ἐκπληκτος, ἀγνοῶν εἰς τί νὰ ἀποδώσῃ τὴν τα-
ραχὴν καὶ τὴν ταχεῖαν φυγὴν του καὶ μάτην παροτρύνει ἔν-
θεν κάκειθεν ζητῶν τὴν αἰτίαν· ἀλλὰ πρὶν συνέλθῃ ἐκ τῆς
πρώτης ἐκπλήξεως, ἄλλη μεγαλύτερα κατέλαθεν αὐτόν.

Ὁ Χατζηγιάννης ἐφάνη ἐρχόμενος ταχέως καὶ πάλιν
διὰ τῆς δεξιᾶς μεγάλῃν ἀπαστράπτουσαν μάχαιραν.

— Εὐὶ λοιπὸν εἶσαι ὁ Ἀλῆ-μπέης; Ὁ Ἀλῆ-μπέης ποὺ
εἶχε τὸ μετόχι στὴν Χαλέπα. Ὁ Ἀλῆ-μπέης ὁ μέγας καὶ
πολύς;

— Ναι, ἐγὼ εἰμαι, ἀπῆντησεν ὁ Τοῦρκος μετὰ φόβου, μὰ
δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω...

— Θὰ καταλάβῃς. Μὲ βλέπεις ἐμένα τὸ γέρο, ποὺ εἶνε ὁ-
λίωπρα τὰ μαλλιά μου; Γιὰ ἰδέ με καλὰ μὲ γνωρίζεις;

— "Οχι μὰ... μπορεῖ νὰ μὴν καλοθυμοῦμαι.

— Ἐγὼ θὰ σοῦ θυμίσω! Εἶνε τώρα, ἴσα με τριάντα χρό-
νια, ποὺ ἔχεις νὰ με ἰδῇς. Καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο. Μὰ ἂν ξεχνᾷ
ὁ φονιάς, ὁ πατέρας ὅμως δὲν ξεχνᾷ! Ἐχεις παιδιά, χα-
ρέμι;

— Ἐχω.

— Δὲν ἔχεις τίποτε πλεῖα. Μήτε τὴ ζωὴ σου δὲν τὴν ἔ-
χεις. Ἐδῶ ποὺ ἦλθες, ἐδῶ θὰ μείνῃς. Ὁ Θεὸς σὲ ἔφερε στὰ
Χανιά μου καὶ δὲν ἔχασε τὸν κόπο του.

Ὁ γέρον σφιγγὼν σπασμαδικῶς διὰ τῆς τρεμοῦσης χει-
ρὸς του τὴν βαρεῖαν μάχαιραν ἐξηκολούθησεν:

— Εἶνε ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια, ποὺ ἔχεις νὰ με ἰδῇς,
γιὰτὶ γυρίζω τὰ βουνὰ σὰν ἀγρίμι ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ μ' ἔ-
βιασες ἀπὸ τὴ Χαλέπα. Ἡμουν κι' ἐγὼ νοικοκύρης, εἶχα

τὸ σπίτι μου, τὴ γυναῖκα μου καὶ τὸ παιδί μου. Εἶχα τὰ
καλὰ μου κι' ἐγὼ. Ἀχ! σκύλε, ξέρεις τί μοῦ ἀπόμεινε ἀπ'
ὅλα αὐτά; Μοῦ ἀπόμεινε αὐτὸ ἐδῶ τὸ μαχαίρι, μὰ κι' αὐτὸ
θὰ τὸ μπηξῶ μέσα στὴν καρδιά σου. Δὲν πρέπει νὰ μοῦ ἀ-
φήσῃς τίποτε!

Καὶ ὁ Χατζηγιάννης κλονούμενος ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ
τῆς ὀργῆς ἐπλησίασε πρὸς τὸ παρακείμενον δένδρον καὶ ἐ-
στηρίχθη πρὸς στιγμὴν ἐπὶ τοῦ κορμοῦ του.

Ὁ Ἀλῆ-μπέης ἀνέμενε κάτωχρος καὶ τρέμων.

— Εὐὶ δὲν ἔχεις ἄρματα γιὰτὶ προχθὲς πρὶν σὲ πάρω,
φεῖδι, νὰ σὲ ζεστάνω στὴν ἀγκαλιά μου, τὰ ἔρριχνες ἀπὸ
μακρυὰ γιὰ νὰ τὰ μαζεύῃς αὐτὸς ποὺ σὲ κυνηγοῦσε καὶ θὰ
σὲ σκοτόναι ἂν δὲν σ' ἐπαιρνα ἀπὸ τὰ χεῖρά του. Δὲν ἔχεις
ἄρματα καὶ δὲν ἔχεις καὶ πόδια νὰ φύγῃς! Δεκα χρόνια σὲ
περνᾷ, μὰ ἐγὼ τρέχω, καὶ σὺ σὺννεσαι ἀπὸ τὶς ἀμαρτίες.
Στάσου αὐτοῦ μὴν κουνήσῃς. Θέλω νὰ πῶ τὸ αἷμα σου
σταλαγματιά - σταλαγματιά. Ἐγὼ μὰ ὁ Χατζηγιάννης, δὲ
μὲ θυμάσαι; Ὁ Χατζηγιάννης ὁ Νεροκουριανὸς ποῦχε τὴν
κόρη τὴν Ἀργυρῶ. Δὲ μὲ θυμάσαι ἀκόμη; Τώρα θὰ μὲ
θυμῇς καλὰ. Εἶχα τὴν κόρη μου ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν
ἀγαπητικὸν τῆς καὶ μὲ τὶς δικές μας τίς χαρὲς ἐχαροῦνταν
ὅλοι ὅσοι μὰς γνωρίζανε. Ὁ Ἀντωνιὸς ἦτανε τὸ καμῖρι
τοῦ χωριοῦ, παλληκάρι καὶ τραγουδιστής, ποὺ δὲν εἶχε
δεύτερο. Μὲ τὴν Ἀργυρῶ μου πάλι, καμμιὰ δὲν μποροῦσε
νὰ μετρηθῇ στὰ κάλλη τῆς καὶ τὴν ὠμορφιά. Μὰ ἐμῆ-
νους μὲ δυὸ δούλους σου πὼς θέλεις νὰ μὰς δῇς γιὰ νὰ μὰς
χαρετήσῃς καὶ νὰ μὰς πῇς τὰ καλοροῦζικα, γιὰ τὴ χαρὰ
τοῦ παιδιοῦ μας. Μπορούσαμε νὰ μὴν ἐρθῶμε; Αὐτὸ μο-
νάχα θὰ ἔφερνε τὴν καταστροφὴν μας. Ἐπῆρα τὴν κόρη μου
καὶ ἔβγαλα σὸ κοράκι σου. Κατηραμένη νὰ ἦταν ἐκεῖνη
ἡ ὥρα! Ἦσουνε ἀπὸ τὸ μεθύσι κατακόκκινος σὰν καὶ τῶ-
ρα. Μὰ τώρα εἶσαι ἀπὸ τὸ φόβο, καὶ ἐν δὲ σὲ σφάξω ἐγὼ,
θὰ σὲ πνίξῃ τὸ ἴδιο σου τὸ αἷμα. Ἡ ματιὰς ποὺ ἔρριχνες
τῆς Ἀργυρῶς ἐκάνανε τὴν ντροπὴν τῆς ὄψι νὰ ροδίσῃ καὶ
ὅσο ἐκοκκίνιζε ἡ ἔρημη, ἐφανοῦντανε πῶς ὠμορφὴ καὶ μὲ τὴ
φωτιά ποὺ ἔκαινε τὸ πρόσωπό της, ἀνάθαν καὶ τὰ μάτια
σου καὶ γινούτανε ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴ ἀγριώτερα. Τότε
ἐρρίχθηκες ἀπάνω στὴν κόρη μου, γιὰ νὰ τὴν φιλήσῃς. Αὐ-
τὴν τὴν ἐπῆρανε τὰ δακρυὰ καὶ ἔπεσε κάτω μὲ σπασμούς.
Ἐμένα ἀπὸ τὸ θυμὸ ἐμαυτοῦ τοῦ μᾶτι μου καὶ σ' ἐπίασα
ἀπὸ τὸν λαμό. Θυμάσαι τώρα; Ἐφώναξες τοὺς δούλους
σου καὶ μ' ἔβγαλαν ἐξω μὲ τίς σπρωξιές καὶ αὐτὴ ἡ κακο-
μοῖρα... τὴν ἀφάνισες. Ἀχ! δὲν μπορῶ πλεῖα. Ὅσο σὺ
λογίζομαι τὴν ντροπὴν τοῦ παιδιοῦ μου, δὲν μὲ σπᾶνε ἡ ζωὴ
σου μοναχά, δὲ ξέρω τί νὰ σοῦ κάμω, πόσες φορές νὰ σὲ
σκοτώσω!

Ὁ ἔνοχος Τοῦρκος ἴστατο ἐκεῖ ἀφανῶς ὀλίγας φρίκας
κατεῖχεν αὐτόν οἱ ὀδόντες του συνεκρούοντο, καὶ ἡ σιγή
θῶς ἐρυθρὰ ὅμως τοῦ ἀπώλεσε πάσαν χροῖαν. Εἰς τὰς τε-
λευταίας ταύτας λέξεις ἐκλονίσθη, ὡς διὰ νὰ πτοῖ καὶ τὰ
γόνατά του ἐκάμψθησαν πρὸς τὴν γῆν.

— Ἀμὰν, Χατζηγιάννη, ἐφώνησε γονυπετήσας.

Ἐνῶ δὲ ἔβλεπε πρὸς τὴν γῆν, μὴ τολμῶν ν' ἀτανίσῃ τὴν
ἐξηγριωμένην ὄψιν τοῦ ἐχθροῦ του, τὰ βλέμματα τοῦ ἐκαρ-
φάθησαν ἐπὶ ὀγκώδους παρακείμενου λίθου καὶ ἐξηκτι-
σαν λάμψιν ἀγρίαν. Ἐσῶρθη διὰ τῶν γονάτων, ἤρπασε τὸν
λίθον διὰ τῆς δεξιᾶς καὶ φέρων αὐτόν ὀπισθεν τοῦ σώματός
του, ἀνηγέρθη βραδέως χωρὶς νὰ τὸν ἴδῃ ὁ Χατζηγιάννης·
οὕτως καμφθεὶς ὑπὸ τὸ βάρος τῶν σπαρακτικῶν του ἀ-
ναμνήσεων, ὑπὸ τοῦ πάθους καὶ τῆς συγκινήσεως, ἐκρά-
τει διὰ τῆς ἐτέρας χειρὸς τὴν πολλὰν κεφαλὴν τοῦ καὶ ἐ-
κλαίεν ὡς παιδίον.

— Συμπάθειο γυρεύεις; καὶ ποιὸς σ' ἀκούει ἐδῶ στὴν

έρημιά μου; Είμεθα οι δύο μας μονάχοι και μόνο ο Θεός είναι από πάνω και βλέπει το δικό μου. Δεν μ' άκουε και μένα κανένας, σαν εσπάραζα στα χέρια των ανθρώπων σου και με πετούσανε μισοπεθαμένο έξω από την πόρτα σου. Δεν μ' άκουες μήτε σύ, σαν έβγηκες ύστερα από λίγο ώρα, καθάλλα στο ψαρί σου άλογο, για να πας να πάρης τον άέρα σου στα Χανιά. Άμα έφυγες μου πετάζανε το παιδί μου σαν το σκουπίδι έξω. Έτρεξα να την δω, να την πάρω μαζί μου πάλι, μα εκείνη δεν με γνώριζε πλεία... Δεν ήθελε να πέση στην άγκαλιά μου... Της κούνησε το νού ή έντροπή της... Η κόρη μου, ή Άργυρώ μου ήτανε τρελλή... Τά θυμάσαι όλα αυτά και φωνάζεις ά μ αν άκόμη; Τι να σου κάμω, Θεέ μου;

Και κρατών πάντοτε την μάχαιράν του, συνήνωσε τας δύο του χείρας και προσέθελε προς τον ούρανόν, ώσει έξαιτούμενος παρά του Θεού την άνωτάτην τιμωρίαν διά τόν μιάρν κακούργον.

Τίς οίδεν αν ή προς το Θεϊόν δέησις δεν έσωζε τόν Άλγ ή-μπέη;

Άλλ' ούτος από τινος προσδοκών στροφήν ή κίνημά τι του Χατζηγιάννη, εϋρε τότε την κατάλληλον στιγμήν. Διά ταχείας κινήσεως της χειρός κατήνευκε κατά της κεφαλής του τόν φοβερόν λίθον.

Ο Χατζηγιάννης έκλονισθη, έφερε την χείρα προς την κεφαλήν και έπесεν άναίσθητος κατά γής.

Έκράτει στερρώς διά της δεξιώς την μάχαιράν του και μάτην άπεπειράτο να τώ άποσπάση αυτήν ο Άλγ ή-μπέης. Αίσθανθείς τούτο συνήλθε, και τότε φρικώδης ήρξατο πάλι επί του καταματωθέντος εδάφους.

Έκυλόντο εκεί οι δύο γέροντες και το από της πληγείσης κεφαλής του έ-νος ρέον αίμα, έπορφύρου και έρύπαινε τας παλλεύκους τρίχας άμφοτέρων. Ο Άλγ ή-μπέης συστρεφόμενος, έβλασφημει λυσσώδως. Ο Χατζηγιάννης έστέναζε βαρέως· ενώ δ' έπειράτο ν' άποσύρη την όπλισμένην χείρα, ήν έτίεζε το βαρύ σώμα του άντιπάλου του, άπώθει τούτο διά του άγκώνος και έσφόγγιζε τούς οφθαλμούς του, ούς κατεκάλυπτε και έσκότιζε το από της πληγής του ρέον αίμα.

Ητο φοβερά και φρικώδης ή περιζωής και σωτηρίας και έκδικήσεως πάλη των δύο πρεσβυτών έκείνων· ο τρόμος και ή διαψευσθείσα έλπίς του Άλγ ή-μπέη, εξήντηλσαν ταχέως τας δυνάμεις του. Η συγκίνησις, ή έξαπσις τών από πολλού συγκρατούμένων, αλλά μη κατασβεσθέντων παθών και ή αίμορροούσα πληγή του Χατζηγιάννη, παρέλυσαν και τούτου τά νεύρα· άλλ' ή άνάμνησις της άτιμίας της θυγατρός του ένίσχυσε άυτόν προς στιγμήν. Μετ' άγωνιώδη προσπάθειαν κατάρθωσε να έλευθερώση την χείρα και την μάχαιράν του. Ηνωρθώθη τότε άπειλητικώτερος και διά φωνής βραχνής, έκ του βάθους του στήθους του άνερχομένη, έφώνησε:

— Δόξα σοι ο Θεός!

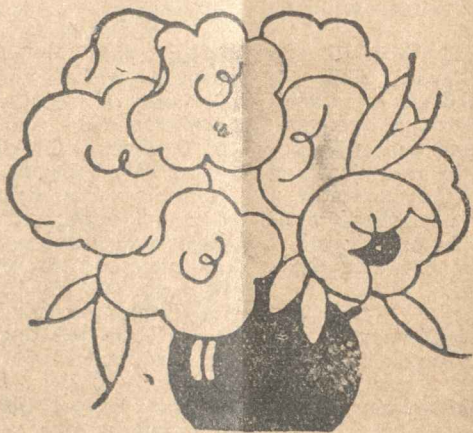
Άνεστράφη και ο Άλγ ή-μπέης πειρώμενος να έγερθη, άλλα δεν ήπικουε το πολυσάρκον σώμα του. Άλλως τε ο Χατζηγιάννης έκτείνας ήδη κατ' αϋτού την μάχαιραν έπέθηκε το γόνυ επί του στήθους του και τόν ήρπασεν από του λαιμού.

— Σκύλε άγαρηνέ, ήθελες να με σκοτώσης με την πέτρα; Μοϋ έσπασες το κεφάλι, μα δε μοϋ πήρες τη μάχαιρα μου. Νά, σκύλε, για την ντροπή της κόρης μου... να και για μένα.

Και ο Χατζηγιάννης σφίγγων πάντοτε δια της άριστερας τόν λαιμόν του Τούρκου, ένέπηξε δις την μάχαιραν του εις τή στήθη του Άλγ ή-μπέη.

— Άμάν, χριστιανέ, ωλόλυεν οδτος κινών βιαίως τας χείρας και τούς πόδας ίνα συστραφή. Άμάν, Χατζηγιάννη, έπανέλαθε μυκόμενος έκ των πόνων.

— Μήτε για μένα, μήτε για το παιδί μου, δεν είχες Άμάν. Έτρελλάθηκε ή μαύρη και δε μ' ένγνώριζε και δεν έθγαζε από το στόμα της άλλο λόγο, παρά το όνομα του άρραβωνιαστικού της. Και θέλεις να σ' έλεήσω; Μέσα στο αίμα που σκοτεινιάζει τα μάτια μου, θαρρώ πως την βλέπω με τα ξεπλεγμένα της μαλλιά να τρέχη και να φωνάζη: «Άντωνιό μου! Άντωνιό μου!» Μη μουγκρίζεις, μη

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥΣ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΡΩΤΙΚΟ

(Τού Κλόστοκ)

Ά! νάτος, νάτος, έρχεται ο άγαπημένος μου. Κυττά τον! Είναι ώραίος! Φτάνει νικητής των έχθρών της Πατρίδος... Ποτέ δεν ήταν τόσο ώραίος όσο σήμερα! Σκεπασμένος στον ιδρώτα και στο αίμα.

Φτάνει ο άγαπημένος μου...

Έλα! Σε προσμένω!

Σε προσμένω έδω και άνατριχιάζει όλο μου το κορμί από χαρά!

Έλα! Σε προσμένω!

Σε προσμένω έδω για να πάρω άπ' τα χέρια σου το κηφόρο σπαθί σου.

Έλα! Ποτέ μου δεν σ' άγάπησα, όπως τώρα! Τα χέρια μου τρέμουν στη σκέψη ότι σε λίγο θαγγίξουν το κορμί σου, για να σου σφυγγίσουν τον ιδρώτα και το αίμα που σπάζει άπ' τ' ώραίο σου πρόσωπο...

Ω άγάπη μου!

Είνε καιρός, τόσος καιρός, που δεν άντίκρυσα τα μάτια σου!

Και όμως τώρα όλα τελείωσαν!...

Έρχεσαι στεφανωμένος από δόξα για να πάρης από τα φλογισμένα χείλη μου το φιλή της άγάπης...

Το φιλή της άγάπης που δεν σε ξεχάσε ούτε στιγμή από τότε.

Μη στέκεσαι!... Ούτε στιγμή μην άμφιβάλλεις!...

Σου άνήκω δολόκληρη...

Η ζωή μου είναι στα χέρια σου...

Είνε ή στιγμή που ή δόξα, ή χαρά και ο έρωτας θα δώσουν το χέρι...

Έλα!...

ΜΑΡΑΣΜΟΣ

(Τού Μπύρχκε)

Ω ώρες, που περάσατε, πώς περάσατε για πάντα!... Ω φτερά του έρωτα που χαϊδέψατε τότε την τρικυμώμενη ψυχή μου...

Τώρα ένα τίποτα υπάρχει παντού. Μια νύχτα στη ζωή και στην άγάπη. Μάταια άναζητώ τα μάτια της, μάταια περιμένο και άγωνιά ή ψυχή μου. Παντού μια μοναξιά κι ένα σκοτάδι...

Πώς γλύστρησε άπ' τα χέρια μου ή ζωή και πώς ο πόθος κύλησε τόν κόσμο της ψυχής μου...

Ποιός ξέρει αν θα ζήτε άκόμα, έσεις, που άγάπησα τόσο, ώραία κορίτσια της άγάπης...

Μά προς τι, κι αν θέλω να γυρίσω στα χαμένα χρόνια; Περάσανε πια, όλα περάσαν...

Και ο καλός καιρός δεν θα έξαγυρίση. Και κάποια άνάμνησις που μένει άκόμα, άργά κι αργά με τόν καιρό θα ξεχαστή...

σπαράξεις, δεν έχει έλεος. "Ο,τι έκανες θα βρής! Όλο το χωριό σηκώθηκε στο ποδάρι να γυρεύη τόν Άντωνιό. Και μόνο το βραδυνό τόν ήβρανε στο δρόμο των Χανίων. Που τόν έσκότωσες κι' εκείνον. Έθαστούσε στην άγκαλιά του... τα νυφικά... που έφερνε της κόρης μου... και είχε την άτιμή σου μπάλα μέσα στην καρδιά.

Ο Χατζηγιάννης, όστις μετά κόπου πολλού ώμίλει, κατέβαλε τας δυνάμεις του δυνάμεις και κατήνευκε επί του στήθους του Άλγ ή-μπέη και τρίτην θανατηφόρον πληγήν.

— Άμάν... έκραξεν έτι, ψυχorraγών ο Τούρκος, και κατληφθείς υπό φοβερόν σπασμό, έξέπνευσε. Και έμειον άνοικτοί οι αίματόχροες οφθαλμοί του, προσηλωμένοι φτενώς επί της μορφής του τιμωρού του.

Άλλά και αϊ δυνάμεις του Χατζηγιάννη, έντελώς έπαυον τληθείσαι, εγκατέλειπον αϋτόν. Το αίμα έρρεεν έτι από τόν μετώπου του· οι οφθαλμοί του έθολώθησαν και το σώμα του κατέπεσε και έκυλίσθη επί του πτώματος του Άλγ ή-μπέη.

Η ώρα ήτο προκεχωρημένη και ή νύξ έπελθοσα έκαλυψε διά το σκοτό της τήν φρικώδη ταύτην εικόνα.

Την επαύριον αϊ πρώτοι άκτίνες του άνατέλλοντος ήλιου δύο άσπόνδων έχθρών, τά όποια ή έκδικήσις και ο θάνατος έφώτισαν τά αίμόφυρτα πώματα τών δύο γέροντων, τών έχον συνενώσει.

I. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΜΙΑ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ ΤΗΣ ΓΚΑΡΜΠΟ ΚΑΙ ΤΗΣ ΧΕΠΜΠΟΥΡΝ...

ΛΟΥΙΖΕ ΡΑΪΝΕΡ, ΤΟ ΝΕΟ ΑΣΤΕΡΙ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

(Μιά έρωτική άπογοήτευσις την ώδήγησε στον κινηματογράφο...)

Η Αυστριακή καλλιτέχνης Λούιζε Ράινερ έπαιξε μέχρι σήμερα σε δύο μονάχα φιλμ: την «Απόδραση» και το «Ο Μέγας Τσίγκφλιντ». Ωστόσο, στην πλατεία της Σάντα Μόνικα, στις κούρσες της Σάντα Άννιτα και στο «Προκατηρό», το μεγαλύτερο μπάρ του Χόλλυγουντ, δεν γίνεται τώρα λόγος παρά μονάχα για το καινούργιο αϋτό «άστερι». Η άμερικανική φιλομούπολις έχει την μαγία ν' αλλάζει συχνά ειδώλα. Στην Καλλιφορνία υπάρχει κι' ένα χρηματιστήριο «άστέρων», στο όποιο ή μετοχές της φρασουλαν Ράινερ είναι σήμερα υπερτιμημένες, ενώ αντίθετα παρατηρείται πτώσις των αξιών της Γκάρμπο και της Χέπμπορν.

Στο μεταξύ, ή νεαρά Αυστριακή καλλιτέχνης κρύβεται σ' ένα άπομυρ σπιτάκι, στις όχθες του Ειρηνικού Ωκεανού. Όταν εμφανίζεται σ' ένα ρεστοράν, με ύφος τρομαγμένης μαθήτριας, φαίνεται να θρή καμιά γωνίτσα, μακριά από κάθε περίεργο και αδιάκριτο βλέμμα. Η περιβολή της είναι άπριτη και οι τρόποι της άνεπιτήδευτοι.

Όταν ήταν μικρή ή Λούιζε, ο πατέρας της την φώναζε «Αραπίνα», επειδή την είχε μαυρίσει ο ήλιος, και την θεωρούσε κουτή, επειδή δεν άνοιγε ποτέ το στόμα της να μιλήσει...

Η μεγαλύτερη ευχαρίστησή της ήταν να τυλίγεται σ' ένα μεγάλο χρωματιστό σαλί της μητέρας της. Άπ' όλα, όμως, τα χρώματα προτιμούσε το κόκκινο και το κίτρινο. Μιά μέρα φρόντισε να προμηθευθί μογιά και να θάψη τούς τοίχους του δωματίου της κόκκινους και κίτρινους. Ήταν κατενθουσιασμένη από το κατόρθωμά της. Δυστυχώς γι' αυτήν, ο πατέρας της δεν ένεκρινε τά καλλιτεχνικά γούστα της κόρης του και, αντί να την συχαρή, την φιλοδώρησε με μερικές έυλιές στο σημείο ακριβώς όπου ή ράχη αλλάζει όνομα.

Σε ηλικία δεκαεσσάρων ετών, ή μικρή Αυστριακή ή Ράινερ γεννήθηκε πριν από 22 χρόνια σ' ένα προάστιο της Βιέννης, —εϋτυχημένη επειδή μπορούσε πεια να πηγαίνει όπου θέλει, δεν κατέβαινε σκεδόν διόλου από το ποδήλατό της. Σχετικά με την μαγία της αϋτήν, άφηγείται ή ίδια ότι κάποτε είχε την αξίωσι να μη σέ μια αίθουσα χορού καθάλλα στο ποδήλατό της!...

Από την εποχή εκείνη, ή Λούιζε δεν ήταν πολύ φιλάρεσκη. Χόρευε, όμως, στην έντελεια. Έξ' άλλου, είχε μάτια τόσο έκφραστικά, ώστε ήταν άδύνατον να μη προκαλέσουν τ' άνδρικά βλέμματα. Η φίλες της δεν μπορούσαν να καταλάβουν τί εύρισκαν τά παλληκάρια του τόπου στο άγριοκάτοικο αϋτό!

Μόλις ή Λούιζε τελείωσε το σχολείο, οι γονείς της της έπερεμαν να πάη να μείνη λίγο καιρό με τη γιαγιά της, στη Βιέννη. Η Λούιζε ήταν τότε δεκάεξη χρόνων. Μιά μέρα πληροφορήθηκε ότι υπάρχει στην Αυστριακή πρωτεύουσα ένα ωάριο, διεθυμένο από την διάσημη Λουίζα Ντυπών. Και άπεφασισε άμέσως να έγγραφή στο Ωδείο αϋτό και να γίνη καλλιτέχνης.

— Ήμουν διατεθειμένη να σκοτωθώ αν δεν γινόμουν δεκτή από την κυρία Ντυπών! είπε, μεταξύ άλλων, ή Λούιζε στον συνάκτι ενός άμερικανικού κινηματογραφικού περιοδικού, ο όποιος της πήρε συνέντευξι. "Ω! δεν πρέπει να φαντασθίτε ότι ήθελα να γίνω ήθοποιός από μια ματαιοδο-

ξία, από την έπιθυμία να κάνω τις φίλες μου να σκάσουν από το κακό τους... Κάθε άλλο. Κατάλαβα, όμως, ξαφνικά ότι ήμουν γεννημένη για να γίνω θεατρίνα... Η σκέψις αϋτή με πλημμύρισε δολόκληρη, δεν μ' άφησε να συλλογιστώ τίποτ' άλλο...

Παρουσιάστηκε, λοιπόν, στ' Ωδείο κι' έγινε δεκτή από μια γραμματέα, ή όποια της είπε να περάση μια άλλη μέρα, για να την δή ή διευθύντρια. Η Ράινερ άναγκάστηκε να κάνει ύπομονή. Τέλος, έφτασε ή μέρα της... κρίσεως. Η Λουίζα Ντυπών δεν έμεινε εϋθους έξ' άρχής ένθουσιασμένη από το παρουσιαστικό της Ράινερ. "Όταν, όμως, την άκουσε ν' άπαγγέλλη ένα ποίημα, άλλαξε άμέσως γνώμη. Η παλλομένη φωνή και ή ρυθμικές χειρονομίες της μικρής μαθήτριας μαρτυρούσαν ότι ήταν γεννημένη θεατρίνα. Και άνέλαθε να την κρατήση κοντά της και να την σπουδάση.

Ο κ. και ή κ. Ράινερ έξεπλάγησαν όταν έμαθαν ότι ή «κουτή Άραπίνα» είχε μεγάλη κλίσι για το θέατρο. Στην άρχή δεν ήθελαν να πιστέψουν την κόρη τους. "Όταν, όμως, έλασαν και γράμμα από την κυρία Ντυπών, ή όποια τούς έξώρκιζε να μη καταστρέψουν το «ένδοξο μέλλον» του παιδιού τους, συγκατετέθησαν ν' άφήσουν την Λούιζε στην Βιέννη, έσωτερική στο Ωδείο.

Υστερ' από λίγο καιρό, ή Λούιζε είχε κάνει τόσες προόδους, ώστε ή Λουίζα Ντυπών της έβριζε θέσι σ' ένα θέατρο. Η μικρή Ράινερ έκανε ρόλους παιδιών και ύπηρετριών. Μιά μέρα, μπήκε κατά τύχη στο θέατρο αϋτό ο διάσημος σκηνοθέτης Μάξ Ράινχαρτ. Το έμπερο και έξασκημένο μάτι του ξεχώρισε άπ' όλον τόν θίασο την Λούιζε. Της πρότεινε να την πάρη μαζί του... Είνε πάχα άνάγκη να σας πούμε ότι έκείνη δέχτηκε με μεγάλη χαρά την άνέλπιστη αϋτή, και τόσο τιμητική, πρότασι!

Ο πολός Ράινχαρτ άπεδείχθη για μια άκόμα φορά άλάνθαστος στην καλλιτεχνική του διάγνωση. Πριν περάση πολός καιρός, ή Λούιζε Ράινερ θριάμβευσε σε τ' έφενικούς και σαικεπήρειους ρόλους... Η φήμη της είχε ξεπεράσει τα σύνορα της Αυστρίας για ν' άπλωθί σ' ολόκληρο τόν κόσμο... Ένα θράδυ, ύστερ' από μια θρι-αμφευτική παράστασι του γνωστού έργου του Πυρανέλλο: «Έξη πρόσωπα εις άναζήτην συγγραφέας», ή Λούιζε δέχτηκε στο καμαρίνι της την έπίσκεψι ενός διασημού Άμερικανού σκηνοθέτου, του Κλάρενς Μπράουν, περαστικού τότε από την Βιέννη. Ο σκηνοθέτης των μεγαλύτερων φιλμ της Γκρέτα Γκάρμπο πρότεινε στην Ράινερ να τόν ακολουθήση στην Άμερική για να παίξι στον κινηματογράφο. Η άπάντησις ωστόσο της καλλιτέχνης ήταν άρνητική.

Ωστόσο, ύστερ' από έξη μήνες, ο Μπράουν ειδοποιείτο τηλεγραφικώς από την Αυστριακή ήθοποιό ότι δεχόταν την παλιά πρότασί του. Μιά έρωτική άπογοήτευσις έκανε την Λούιζε να άντιπαθήση την Βιέννη και ν' άποφασίση να διαπλεύση τόν Άτλαντικό Ωκεανό.

Σήμερα, ή Λούιζε Ράινερ θεωρείται, στην Άμερική τουλάχιστον, μια από τις μεγαλύτερες καλλιτέχνιδες του κινηματογράφου. Το πρώτο της φιλμ «Η απόδρασις», δεν σημείωσε μεγάλη έπιτυχία. Άλλά το δεύτερο, «Ο Μέγας Τσίγκφλιντ» ύπήρξε πραγματικός θρίαμβος. Η «κουτή Άραπίνα» έπεβλήθη όριστικά στον κόσμο του Χόλλυγουντ!...

Η Λούιζε Ράινερ

(Τελευταία φωτογραφία της καλλιτέχνης)

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο δούξ του Μπούκινγκχαμ και ο φιλάργυρος ιππότης. Η άχαριστία του στρατάρχου Σούλτ. Μία έξυπνη απάντησις. Οί κόμητες τών... άρκουδιαρέων. Ο Βερανζέρος και τὰ ποιήματά του. κτλ.

Ο περίφημος "Αγγλος εὐπατρίδης δούξ του Μπούκινγκχαμ, ὁ ὁποῖος, ὅπως θὰ ξέρετε ἀπὸ τὰ... μυθιστορήματα τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά πατρὸς, εἶχε ἐρωτευθῇ τρελλὰ μὲ τὴ βασίλισσα τῆς Γαλλίας Ἀννα τὴν Αὐστριακὴν, ζοῦσε σὲ μὴ μυθώδη πολυτέλεια κ' ἔκανε τρομερὲς σπατάλες γιὰ νὰ ἐπιδεικνύεται. Γιὰ νὰ λάβετε μὴ ἰδέα τῆς σπατάλης του, ἀρκεῖ νὰ σὰς ἀναφέρουμε πὼς ὅταν πρωτοπαρουσιάστηκε στὴν Αὐλὴ τῆς Γαλλίας, ἄφησε νὰ πέσουν ἐπὶ τῆς ἀπὸ τὰ ρούχα του τὰ διαμάντια μὲ τὰ ὁποῖα ἦσαν στολισμένα καὶ τὰ χάρισε σ' αὐτοὺς πού τὰ σήκωσαν ἀπὸ κάτω.

Ὁ Μπούκινγκχαμ λοιπὸν σχετιζόταν μ' ἕναν περίφημο φιλάργυρο τῆς ἐποχῆς του, τὸν ἱππότη Κούτλερ, ὁ ὁποῖος μὴ μέρα τοῦ εἶπε:

— Νὰ ζῆτε, κόμπετε τὶς σπατάλες! Καὶ νὰ ζῆτε σὰν καὶ μένα.

— Νὰ κόψω τὶς σπατάλες καὶ νὰ ζῶ σὰν καὶ σὰς; φώναξε τρομαγμένος ὁ Μπούκινγκχαμ. Μόνο ὅταν θὰ μείνω χωρὶς πεντάρα, μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτό!...

Ὁ Σούλτ, τὸν ὁποῖο ὁ Μέγας Ναπολέων ἔθωλε, ὅπως καὶ τὸς ἄλλους ἀπὸ τὴν ἀσημότητα, γιὰ νὰ τὸν κἀν στρατάρχη τῆς Γαλλίας καὶ δοῦκα τῆς Δαλματίας, ἦταν ὡς στρατιωτικὸς γενναῖος καὶ πολέμησε πάντα ἡρωϊκὰ, μὰ ὡς ἄνθρωπος ἦταν μικροψυχὸς καὶ ταπεινός. Δείχτηκε δὲ τρομερὰ ἀχάριστος πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα του, στὸν ὁποῖο χρωστοῦσε τὰ πάντα.

Ὅταν, μετὰ τὴν ἀποτυχία τῆς ἐκστρατείας τῆς Ρωσίας, ὁ Ναπολέων ἐξωρίστηκε στὴν Ἑλβὰ κ' ἀνέβηκε στὸ θρόνο ὁ Λουδοβίκος 18ος, ὁ Σούλτ, γιὰ νὰ κολακεύσῃ τὸν νέο μονάρχη, τύπωσε ἕναν λιβέλλο ἐναντίον τοῦ ἐξορίστου Κορσικανοῦ, στὸν ὁποῖο μεταξὺ ἄλλων, ἔγραφε καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ὁλόκληρος ὁ γαλλικὸς στρατὸς ξέρεῖ ὅτι ποτὲ μοῦ δὲν εἶχα τὸ παρμικρὸ παράπνοον ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ Ἀέρωπου κ' ὅτι, ἐν τούτοις, καὶ νῦν δὲν τὸν ἐμίσησα περισσότερο ἀπὸ μένα!»

Φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ λιβέλλος αὐτὸς προκάλεσε ἀδηρὸν τὴν ἑντύπωση καὶ σ' αὐτὸν ἀκόμα τὸν ἐχθρὸ τοῦ Ναπολέοντος βασιλέα Λουδοβίκου 18ου, ὁ ὁποῖος, ἀντὶ νὰ πάρῃ τὸν Σούλτ στὴν Αὐλὴ του, ὅπως ἔλπιζε ὁ ἴδιος, τὸν ἐξώρισε ἀπ' τὴ Γαλλία.

Μία μέρα ἡ περίφημη βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ εἶχε πάει νὰ ἐπισκεφθῇ στὸ μέτριο σπῆτι τοῦ τὸν πρωθυπουργὸ τῆς Νικόλαο Βάκωνα, τὸν ὁποῖο ἐκτιμοῦσε ἐξαιρετικὰ.

— Αὐτὸ τὸ σπῆτι εἶνε πολὺ μικρὸ γιὰ σὰς, εἶπε σὲ κάποια στιγμή ἡ βασίλισσα.

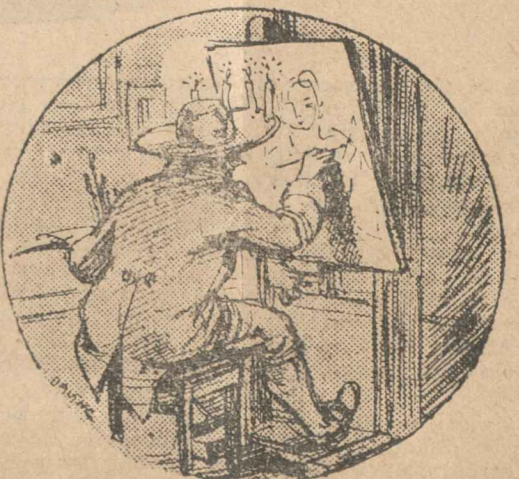
Τότε ὁ ἔξυπνος πρωθυπουργὸς τῆς ἔδωσε τὴν ἐξῆς κολακευτικὴν, μὰ καὶ χαριτωμένην ἀπάντησιν:

— Ὁχι, Μεγαλειότητά... Τὸ σπῆτι δὲν εἶνε μικρὸ... Μὰ ἡ Μεγαλειότης Σας μ' ἔκανε πολὺ μεγάλον γι' αὐτὸ τὸ σπῆτι...

Στὸ θέατρο πού εἶχεν ἰδρύσει ἡ τραγικὴ βασίλισσα Μαρία - Ἀντουανέττα στὰ ἀνάκτορα τοῦ Τριανόν, πολὺ συχνὰ ἡ ἴδια ἡ βασίλισσα, οἱ πρίγκηπες καὶ ἡ πριγκίπισσες ὑπεδύνοντο διαφοροὺς ρόλους στὶς κωμωδίες πού παιζόντουσαν σ' αὐτό.

Ὁ δούξ του Μπούκινγκχαμ καὶ ὁ φιλάργυρος Κούτλερ.

Πὼς ἐργαζόταν ὁ ζωγράφος Ζιροντέ.

Μόνη, ἀπ' ὅλες τὶς πριγκίπισσες ἡ σύζυγος τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ βασιλέως, ἡ ὁποία ἦταν κόρη τοῦ κόμητος τῆς Σαβοΐας, ἀρνιόταν ἐπίμονα καὶ περιφρονητικὰ νὰ κἀν τὴν ἡθοῖαν — Ἡ πριγκίπισσες τῆς Σαβοΐας δὲν εἶνε θεατρίνες! εἶπε μὴ μέρα ἀγέραχα στὴν Μαρία Ἀντουανέττα.

Τότε ὁ δευτέρος ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως κόμης τοῦ Ἀρτουά, ὁ ὁποῖος ἦταν παρὼν στὴ συζήτησι, δὲν κρατήθηκε καὶ ἀπάντησε στὴν νύφη του μὲ τόνο ξερό:

— Μὴν ξεχνάτε, ἐν τούτοις, κυρία, ὅτι οἱ πατέρες μας ἦσαν βασιλεῖς πρὶν οἱ δικοὶ σας γίνοντες κόμητες τῶν... Ἀρκουδιαρέων!...

Πραγματικὰ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, πολλοὶ ἀπ' τοὺς κατοίκους τῆς Σαβοΐας ἐπεδεικνύαν στὰ παιγνύρια γυμνασμένες ἀρκούδες, γιὰ νὰ κερδίζουν χρήματα.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Παρισιᾶν Σιμπούρ πήγαινε μὴ μέρα συνοδευόμενος καὶ ἀπὸ δύο ἄλλους ἀνωτέρους κληρικούς στὸ σπῆτι τοῦ ποιητοῦ Βερανζέρου γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ τὸν ἐπιτρέψῃ νὰ κἀν ὁ ἴδιος μὴ ἐκλογὴ ἀπ' τὰ τραγούδια τοῦ πρὸς χρῆσιν τῶν οἰκογενειῶν καὶ τῶν παιδιῶν.

Αὐτὴ ἡ πρότασις ἔκανε ἔξω φρενὸν τὸ γέρο Βερανζέρο, ὁ ὁποῖος σὺν γεράματα τοῦ εἶχε γίνῃ πολὺ νεύρικός καὶ δεξυθυμὸς.

Φώναξε λοιπὸν μαινόμενος στὸν Ἀρχιεπίσκοπο:

— Καὶ τὰλλά μου τραγοῦδι! τί θὰ τὰ κάνω, τὰ φτωχὰ μου παιδιὰ; Μὴ πὼς νομίζατε ὅτι αὐτὰ εἶνε νόθα καὶ θέλετε νὰ τὰ πετάω στὸ βρεφικὸ μείο;...

Πολλοὶ μεγάλοι συγγραφεῖς καὶ καλλιτέχναι, κατέφευγαν στὰ πῶς ἐξωφρενικὰ μέσα γιὰ νὰ βροῦσκουν τὴν ἐμπνευσι.

Ὁ μέγας θρησκευτικὸς ἱεροκῆρυξ Μπονσουέ, π. χ., ἔγραφε τοὺς περιφήμους λόγους τοῦ μέσας σ' ἕνα πολὺ ψυχρὸ δωμάτιο, ἔχοντας ἀλιγμένο τὸ κεφάλι του μέσας σ' ἕνα σπορὸ μπελερινὸς πού τὸ ζέσταιναν.

Ἐπίσης ὁ μέγας Γερμανὸς ποιητὴς Σύλλερ, ὅταν ἔγραφε τὰ ποιήματά του, ἔπρεπε ἀπαραιτῆτως νὰ ἔχῃ τὰ πόδια του χωμένα σ' ἕνα δοχεῖο μὲ κρύον νερό.

Ὁ περιφήμος ἱεροκῆρυξ Μπουρνταλὸν πρὶν ἀνέσθῃ στὴν ἄμβωνα γιὰ νὰ κηρύξῃ, ἔπαιζε ἕνα κομμάτι σὸ βιολὶ τῶν χωμένων σ' ἕνα δοχεῖο μὲ κρύον νερό.

Ἐταί μοναχὰ τούρχοταν ἡ ἐμπνευσι. Ὁ Τσιμαρόζα, πριγκίπης μουσικῆς, γιὰ νὰ ἐμπνέται, ἀναζητοῦσε τὸ φῶς τὴν πολυκοσμία καὶ τὸ θόρυβον. Ἐνῶ ἕνας ἄλλος μουσικὸς, ὁ Σάρκ, συνέθετε μέσας σὲ ἀπόλυτο σκοτάδι.

Ὁ μέγας φυσιοδίφης Μπυσσόν, ὁποῖος ἤθελε νὰ γράψῃ, ντυνόταν μὲ τὸν αὐλικὸ κοστούμι πού σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ παρουσιασθῇ στὸν βασιλέα, καὶ πουντράριζε τὰ μαλλιά του, ὅπως αὐτὸς νηθίζαν οἱ εὐπατρίδαι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ἐπίσης κ' ἕνας μεγάλος ζωγράφος τῆς Ἀναγεννήσεως, ὁ Γκουίνο Ρεννὸν δὲν μποροῦσε νὰ ἐργασθῇ ἂν δὲν φοροῦσε τουαλέττα ἐσπερίδης.

Ὁ ζωγράφος Ζιροντέ, τέλος, ἐργαζόταν μόνον τὴ νύκτα, φορώντας ἕνα πλατύγυρο καπέλλο, στὸ μπῆρ τοῦ ὁποῖου ἦσαν στυλωμένα τέσσερα κεφάλια πού τὸν φωτίζαν γιὰ νὰ ζωγραφίζῃ.

Ὁ καθέννας, δηλαδή, μὲ τὴν τρελλοῦ του!...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΚΑ'Υ'ΜΟΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΜΙΑ

Στὴ Βρετανίᾳ, ἐκεῖ πάνω στὰ βραχώδη παράλια τῆς Γαλλίας, στὰ ὁποῖα σπᾶνε μὲ μανία τὰ κύματα τοῦ Ἀτλαντικοῦ, συνέβη ἡ παράδοξις ἱστορία πού θὰ σὰς διηγηθῶμε. Μοῦ τὴν ἀφηγηθῆκαν κατὶ γέροντος παλαιῶν χιλιετιῶν, μὲ δερμα σκληρὸ σὰν τῆς φάλανας ἀπὸ τὴν ἀριμύρα τῆς θαλάσσης. Κάθε τόσο μάλιστα ἔκαναν τὸ σταυρὸν τοῦ καὶ κῦτταζαν πέρα πρὸς τὴν ἄκρην τοῦ λιμανιοῦ, ἐκεῖ πάνω σ' ἕνα λόφο. Σ' αὐτὴ τὴν τοποθεσίαν ἦταν ὑψωμένος ἕνας ἑσταυρωμένος μὲ μὴ ἀπέραντη γλυκύτητα στὸ πρόσωπό του καὶ μὲ μὴ ἀφάνταστη ἐγκαρτέρησι στὸ ἀνθρώπινο μαρτύριό του. Τὴν ἄκουσα ἀκόμη νὰ τὴν ἐπιβεβαιῶν τὴν ἱστορίαν αὐτὴν κ' ὁ παντοπώλης τοῦ μικροῦ ἐκείνου χωριοῦ τῶν θαλασσινῶν, ἕνας ἀπὸ τοὺς πλούσιους, τοὺς ἀριστοκράτας τοῦ νηιοῦ, πού ρουφούσαν τὸ αἷμα τῶν φτωχῶν ψαράδων μὲ τὰ βερσεδία τους καὶ τὰ τοκοφυκτὰ δάνεια τους. Γνώρισα ἀκόμη καὶ τὴν ἡρώϊδα αὐτῆς τῆς ἱστορίας. Ἦταν μὴ ἀπὸ τὶς χίλιες Μαρῖες τῆς Βρετανίας. Εἶχε ἕνα ἀγγελικὸ πρόσωπο, μεγάλα ἐκφραστικὰ μάτια καὶ μὴ παρθενικὴ ἐκφρασιὶ στὸ πρόσωπό της. Κ' ὡστόσο κρατοῦσε πάντα στὴν ἀγκαλιά της ἕνα παιδί. Ἦταν δὲ τῆς παιδῆ! Τὸ βλέμμα τῆς ὅμως δὲν ἦταν δειλὸ ὅτε φοβιμένο. Κυττοῦσε κατὰματα τοὺς ἀνθρώπους μ' ἕνα ἐκπληκτικὸ θάρρος, σὰν νὰ τοὺς ἔλεγε ὅτι κ' ἔτσι, μ' ἕνα δικὸ τῆς παιδῆ στὴν ἀγκαλιά της, θὰ μποροῦσε νὰ ζήσῃ ἀνάμεσά τους σ' αὐτὸ τὸ τιμὸν καὶ αὐστηρὸ χωριὸ τῆς Βρετανίας. Κ' οἱ καλοκάγαθοι ψαράδες πού εἶχαν θαλασσοδαρθῇ σ' ὅλες τὶς θάλασσες καὶ πού εἶχαν κούραστῇ τὰ μάτια τους νὰ βλέπουν ἕνα σπορὸ πράγματα περίεργα, ἀπορροῦσαν μ' αὐτὸ τὸ θάρρος τῆς καὶ μὲ τὴν ἀνταρκαδικήν της, νὰ μὴ δῇ νὰ παντρευθῇ τὸν ἀνθρώπο πού τὴν ἀγαποῦσε καὶ πού ἦταν κιόλας πατέρας τοῦ παιδιοῦ της. Δὲν ἤξεραν οἱ ἀπλοῖκοι ἐκεῖνοι ναυτικοὶ τὴν γυναικεῖαν καρδίαν. Δὲν ἤξεραν ὅτι αὐτὴ ἰσχυρὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐξαγινίῃ καὶ καὶ δὲν ἤξεραν ἀκόμη ὅτι ἡ Μαρία εἶχε φοβῆθῇ μὴ χάσῃ γιὰ πάντα τὸ μοναδικὸ, τὸ μεγάλον δεινρὸ τῆς.

Ἡ Μαρία καθόταν μὲ τὴν ἰδιότητα μητέρα τῆς σὲ μὴ ὡμορφῇ ἑπαυλὶ κοντὰ στὸν ἑσταυρωμένον. Ἀπὸ κεῖ περνοῦσε ὁ παραλιακὸς δρόμος πού ἀδηνόθετο τοὺς ναυτικούς στὰ καλοτάξια καϊκία τους. Κ' ἀπὸ κεῖ πάλι ἔβλεπε δύο φορές τὸ χρόνο τοὺς ψαράδες, ἑστέρι ἀπὸ τὴν εὐλογία τοῦ παπὰ τοῦ χωριοῦ, νὰ ἐξοπλίζονταν τὰ πανιά τῶν καραβιῶν καὶ νὰ φεύγουν γιὰ τὰ πολὺμυρα ταξίδια τους.

Ἡ Μαρία ἦταν ἕνα παράξενο κορίτσι. Περνοῦσε τὶς μέρες τῆς πλέκοντας τὰ δίχτυα τῶν φτωχῶν ψαράδων καὶ καὶ ἐκείνη παραμονὴν γιορτῆς γλύστραγε κρυφὰ, σὰν τὴν θεῖαν πρόνοιαν στὰ σπῆτια τῶν δυστυχισμένων γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ τὸν ἄνθρωπο καὶ λάδι γιὰ τὸ λύχνον τοῦ φωτακτοῦ τους. Ὅλοι οἱ ἀγαποῦσαν τὸν χωριό. Κ' οἱ γέροντες ναυτικοὶ σὰν τὴν ἀντίκριζαν στὸ δρόμο, ἔθωζαν μὲ σεβασμὸ τὸ ναυτικὸ σκῆμα τοῦ γιᾶ καὶ τὴν χαιρετίζον. Ἦταν γιὰ ὅλους ἡ γλυκὴ Παναγία τοῦ χωριοῦ. Ἡ προσωποποίησις τῆς φιλανθρωπίας. Ἦταν ἀκόμη καὶ ἡ σκέψις ὅλων τῶν δυνατῶν παλιολογῶν πού ἤξεραν νὰ καμακώσουν τὶς φάλανες μὲ μὴ μόνον ριζία καὶ πού τραγοῦδοῦσαν ὡμορφα θαλασσινὰ τραγούδια.

Μὰ ἡ Μαρία ἦταν ἐλεύθερο πουλι. Δὲν εἶχε σκεφθῇ ποτὲ νὰ υπεβλήτῃ στὰ δίχτυα τῆς ἀγάπης. Ἀγαποῦσε ὅλο τὸν κόσμον, ὅλους τοὺς δυστυχισμένους καὶ τὶς μανάδες τῶν ἀνθρώπων πού χανόντουσαν στὴ θάλασσα. Ἀγαποῦσε ἀκόμη τὴν μικροῦλάν ἐκκλησίαν τοῦ χωριοῦ μὲ τὶς αὐστηρὲς ἀγιολογίες καὶ τὰ παπάρχακα μανουάλια. Ἐκεῖ θὰ τὴν εὕρι-

Μαρία

σκε κανεῖς νὰ προσεῦχεται μὲ κατάνυξι κάθε φορὰ πού ἡ θύελλα τάραιζε μὲ μανία τὸν ὠκεανὸ κ' ἔφερνε σὲ κίνδυνον τὰ πλοῖα. Κ' ἐκεῖ θ' ἄκουγε τὴ φωνὴ τῆς νὰ ὑψώνεται μὲ συγκίνησι πάνω ἀπὸ τὶς φωνὲς τῶν ἄλλων χαροκαμένων γυναικῶν.

Καὶ νὰ, ξαφνικὰ, πού ἡ Μαρία ἔχασε τὸ κέφι τῆς καὶ παραμέλησε τὰ καθήκοντά της. Ἰώρα ζημεροφραδαζόταν στὸ λιμάνι καὶ κῦτταζε, κῦτταζε ἕνα πολεμικὸ πού εἶχε δέσει ἀνοιχτὰ καὶ πού κάθε τόσο ἀδειαζε μὲ τὶς φαλαινίδες του τὸ εὐθυμὸ πλήρωμά του γιὰ νὰ ψωνίσῃ ἢ νὰ διασκεδάσῃ στὸ νησί. Ἡ Μαρία, ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς νέους πού εἶχαν ριγμένο στὴν ἄκρην τοῦ κεφαλιοῦ τους τὸ καπέλλο τους μὲ τὴν ζωηρόχρωμη φούντα, εἶχε ξεχωρίσει ἕνα παλ-ληκάρη. Ἐναν ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς εὐθυμὸς ναυτικούς, πού ἔχουν σὲ κάθε λιμάνι κ' ἕναν ἔρωτα. Τὸν παρακολουθοῦσε μὲ βλέμμα θαυμασμοῦ ὅταν περνοῦσε μὲ σβέλτες κινήσεις στὴν ἑρὰ καὶ θαύμαζε τὴν ὡμορφὴν κορμοστασίαν του. Μὰ κ' ὁ ναύτης, ὁ Μανᾶς, ὅπως τὸν λέγανε, τῆς ἔριχνε κρυφὰς μανιέρας καὶ μάσσαγε μ' ἄμχανία τὴν πίπα του μὴ ξέροντας πὼς νὰ τὴν φέρῃ στὰ ἐρωτικά του δίχτυα.

Ὅστόσο, μὴ μέρα κατάφερε νὰ τὴν καλημερίσῃ. Κ' ἄλλῃ μὴ πάλι νὰ τῆς πῇ δύο λέξεις γιὰ τὶς φουρτούνες τῆς θάλασσας. Μὴ τρίτη, τέλος, τῆς πρότεινε νὰ κάνουν ἕναν περίπατον στὴν ἀκροθαλασσίαν.

— Θὰ ἔχῃ πανσέληνον ἂν ποῦσε, τῆς ἐξήγησε. Θὰ ἴδῃς τὸ ὠμορπὸν πού θὰ εἶνε τὰ νερά. Θὰ τὰ μαγέψῃ ἡ νεράιδα τῆς θάλασσας καὶ θὰ τὰ κἀν νὰ μοιάζουν σὰν χρυσάφι. Θὰ σοῦ πῶ ἀκόμη ἕνα τραγοῦδι πού μιλάει γιὰ τὸν ἔρωτα. Ξέρεις, Μαρία, τί θὰ πῇ ἀγάπη;

Ἡ γλυκὴ Παναγία ἀνέβαινε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδίας της. Καὶ τὸ βράδυ τὸ ἔσκασε ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς κ' ἔτρεξε νὰ βρῇ τὸν Μανᾶν.

— Πονάει ἡ ψυχὴ μου, τοῦ δῆλωσε μὲ θλίψη.

Κ' ἐκεῖνος πέρασε τὸ χεῖρ του στὴ μέση τῆς καὶ τὴν παρέσυρε μέσας στὸ γοητευτικὸ σεληνόφωρον...

Ἐπειτα ἀπὸ μέρες, τὸ πλεμικὸ ἔφυγε ἀπ' αὐτὸ τὸ λιμάνι τῆς Βρετανίας. Κ' ἡ Μαρία, σὰν ἕνα πληγωμένον θαλασσοπόδι, ἔρχοταν κάθε νύκτα κ' ἔφευγε στὰ πόδια τοῦ ἑσταυρωμένου ἑστέρι τὰς τὴν συγχωρεθῇ γιὰ τὸ λάθος τῆς.

— Κύριε, Κύριε, φέλαξε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς λυγμούς της, θὰ ἴδῃς ὅτι θὰ κυρίαι πάλι κοντὰ μου. Ὁ Μανᾶς εἶνε τίμιος παλληκάρη καὶ θὰ μὲ μὴ ὡστῇ τὸ ὄνομά του. Μοῦ τὸ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ μὴ γυρίσῃ.

Μὰ ἡ σὸνὴ τῆς παρασυρόταν ἀπὸ τὸν ἄνερό τῆς νύχτας καὶ χανόταν πέρα στὴν φουρτούμισμένη θάλασσα. Καὶ ὁ καιρὸς περνοῦσε, χωρὶς νὰ φαίνεται ὁ Μανᾶς. Μὴ φορὰ μόνον τῆς ἦρθε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸ Ναύσταθμο τῆς Μπρέστης. Ὁ ἀγαπημένος τῆς τῆς ἔλεγε ὅτι ἦταν ἀδύνατον νὰ τὴν κἀν γυναικα του, γιὰτὶ δὲν τὸν ἀφῆσαν οἱ πλοῦσοι γονεῖς του καὶ τὴν παρακαλοῦσε νὰ τὸν δεχθῇ.

Κ' ἡ Μαρία ἔκλαψε πικρά. Δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ πὼς ἕνας ἄνδρας εἶχε ξεχάσει ὅσο γρήγορα μὴ ὑπόσχεσθαι του καὶ πὼς τὴν εἶχε διοχεῖ ἀπὸ τὴν καρδίαν του, ὅπως πετάει κανεῖς ἕνα πακέτιο τοιγάρω πού κἀποιος. Κ' ἡ γλυκὴ Παναγία μὲ τὴν καρδίαν ῥαγισμένην ἀπὸ τὴν ἐγκατάλειψιν, κλείστηκε στὸ σπῆτι τῆς καὶ βάλθηκε νὰ σκεφτεῖ τὸν θάνατον. Ναι, εἶχε αποφασίσει νὰ δώσῃ ἕνα τέλος στὴ ζωὴ της. Ξαφνικὰ κυριεύθηκε ἀπὸ μὴ δυνατὴ συγκίνησι. Εἶχε νιώσει στὰ σπλάχνα τῆς κατὶ νὰ σκιστῇ.

— Θεέ μου, ψιθύρισε, θὰ γίνω μητέρα! (Συνέχεια στὴ σελίδα 53)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

Ἡ ἱστορία τοῦ κ. Μίμη Καντιώτη. Τὸ μῖσος τοῦ κατὰ τοῦ Κατσαρόλα. Ὁ γῦρος τῶν Ἀθηναίων ἐκπαιδευτηρίων. Πῶς διηύθυνε τὴν συμφωνικὴ ὀρχήστρα μὲ κοντὰ πανταλόνια. Τὸ εἰδύλλιο τοῦ κ. ὁ γάμος τοῦ. Ὁ κ. Ἀργυρόπουλος κ' ἡ περιπέτειες τῆς «τέχνης». Ἀπὸ παπαῆς φιλόλογος καὶ ἡθοποιός. Τὸ ξεπορτισμὰ τοῦ ἀπὸ τὸ σπῆτι. Ἀγριεὶς ἀτυχίαι καὶ δόξεις καί... δάκρυα κλπ.

ΙΑ'

Ο Κ. ΜΙΜΗΣ ΚΑΝΤΙΩΤΗΣ

Ὁ τόσον ἀγαπητὸς κ' ἐξαιρετικὰ συμπαθὲς ἡθοποιὸς μας κ. Μίμης Καντιώτης, κρατᾷ κ' αὐτὸς ἀπὸ μιᾶς πατριαρχικῆς οἰκογένειας καλλιτεχνῶν. Γ' αὐτὸ τὸ λόγο ὅλοι οἱ φίλοι τῆς οἰκογενείας τοῦ δυνάμειον τὸν πατέρα του... π α τ ρ ῖ ς ἡ ὡστόσο, οὔτε αὐτὸς, οὔτε κανένα μέλος τῆς οἰκογενείας τοῦ ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τοὺς παπᾶδες. Ὅλοι τοὺς γενήθηκαν, ἀγάπησαν καὶ μεγάλωσαν στὸ θέατρο. Κ' ἡ σκηνὴ ἦταν τὸ πρῶτο σχολεῖο τους.

Ὁ κ. Καντιώτης φοίτησε τὰ πρῶτα χρόνια στὰ ἐκπαιδευτήρια τοῦ Μακρῆ, στοῦ Δραγάτη καὶ στὴ Σχολὴ Μεταξᾶ. Αὐτὴ τὴν περιπλάνησέ του ἀνὰ τὰ λυκεία τῶν Ἀθηνῶν τὴν χρωστᾷ στὸ ζωρὸ χαρακτήρα του. Ἦταν «θηρίο τῆς ζούγκλας» κ' ἦταν ἀδύνατο νὰ κάτσει φρόνιμα καὶ νὰ δέσῃ τὰ χέρια τοῦ πάνω στὸ θρανίον. Στὸ Γυμνάσιο τέλους τσακώθηκε γενναῖα μὲ τὸν καθηγητὴ τῶν Μαθηματικῶν.

— Ὁ Κατσαρόλας, μὲν λέει ὁ κ. Καντιώτης, ἦταν ἕνας ἀσθητικὸς ἄνθρωπος. Δὲν χῶνευε καθόλου τίς ἱστορίες ποὺ τοῦ «μαγειρεύαμε».

— Τί ἦταν αὐτὸς ὁ Κατσαρόλας; ρωτᾷμε μ' ἀπορία.

— Χμ! Εἶσατε εὐτυχὲς ποὺ δὲν γνωρίσατε τὸν Κατσαρόλα, τὸν τρομερὸ καθηγητὴ τῶν Μαθηματικῶν. Ἦταν ἐξαιρετικὰ μορφωμένος ἄνθρωπος, μὰ τόσο ἀσθητικὸς ποὺ προκαλοῦσε τρόμο. Μιὰ μέρα ὅμως θαρρήθηκα ν' ἀκούω τίς γκρίνιες τοῦ καὶ τοῦ... δῆλωσα ὅτι ἡ ὑπομονή μου εἶχε... ἐξάντλησέ!

— Κι' αὐτὸς τί ἔκανε;

— Μ' ἀπέβαλε «διὰ πρακτικῶς», ὅπως λένε, καὶ μοῦ σταμάτησε τίς σποῦδες μου. Μὰ ἦμουν πεῖσι ἀρκετὰ μεγάλος καὶ ἐκεῖνο ποὺ μὲ ἀπασχολοῦσε τώρα ἦταν ἡ μουσικὴ καὶ τὸ τραγοῦδι. Ἔτσι ἐκλείσα τὰ βιβλία μου στὴ σάκκα, τὴν πέταξα σὲ μιὰ γωνία καὶ μὲ ἐνθουσιασμὸ γράφτηκα στὸ Ἑλληνικὸ Ὁδεῖο κ' ἀκολούθησα τὰ μαθήματα τῆς τάξεως τῆς κ. Βωτιέ. Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη καλὴ δασκάλα μου. Τὸ μόνο ποὺ δὲν εἶχα ξεχάσει ὡστόσο ἀπὸ τῆς μαθητικῆς μου ζωῆς ἦταν τὸ ποδόσφαιρο. «Α, σ' αὐτὸ ἔτρεφα ἰδιαίτερη ἀδυναμία καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἦμουν ἀπὸ τὰ καλὰ «πόδια» τῆς Ἀθήνας! Ἐπειτα ὁμως μὲ κυρίευσαν τὰ καλλιτεχνικὰ ὄνειρα καὶ τὸ λησμονήσα κ' αὐτό. Στὸ Ὁδεῖο ἡρίστευσα στήν ἀρμονία καὶ φωνικά, ὅπως ἦταν ἔθιμο, ὑποχρεώθηκα νὰ διευθύνω τὴν συμφωνικὴ ὀρχήστρα. Καὶ πράγματι, αὐτὸς ἦταν μεγάλος ἀθλός! Ὁστόσο τὰ κατάφερα. Διηύθυνον τὴν ὀρχήστρα στὰ «Διονύσια» μὲ ἀρκετὴ ἐπιτυχία ἀν' κ' ἦμουν πιτσιρικός καὶ φοροῦσα ἀκόμη... κοντὰ πανταλόνια.

Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη καλλιτεχνικὴ ἐπιτυχία τοῦ κ. Καντιώτη. Ἐπειτα πῆγε στὴν ὀρχήστρα τοῦ «Ἀττικῶς» καὶ τέλος μὲ τὸν κ. Ριτσιάρδη ἔκανε μιὰ θεατρικὴ «τουρνέ». Στὴν Κεφαλληνία γνώρισε τὴν κόρη ἐνὸς εὐπόρου μηχανικοῦ, τοῦ κ. Μαράτου. Τὸ εἰδύλλιο τοῦ κ. Καντιώτη μ' αὐτὴ τὴν ἐξαιρετικὰ ὡμορφὴ νέας τῆς καλῆς τάξεως τοῦ πλοῦσιου νησιοῦ, δὲν ἄργησε νὰ ἔχη ἕνα εὐτυχισμένο τέλος. Κι' ὁ κ. Καντιώτης ἐνυμφεύθη τὴν διδα Μαράτου, μὲ τὴν ὁποία σήμερα ἔχει ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι.

— Τὸ κοριτσάκι μου, μὲν λέει, εἶνε ἡ μοναδικὴ κληρονόμος ὅλων τῶν ὑπαρχόντων μας καὶ τῶν δύο λυκόσκυλων τὰ ὁποία εἶνε ἡ ἀδυναμία μου!

Ὁ συμπαθὲς καλλιτέχνης μας διηύθυνε κατόπιν τὴν μάντρα τῶν Πατρῶν, ἔγινε καθηγητὴς τοῦ ἐκεῖ Ὁδεῖου καὶ τέλος τὸ 1928 ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του στὴν πρωτεύουσα τὴν «Πριγκίπισσα τῆς ταβέρνας». Ἐπειτα ἔπαιξε στὴν «Ἰουδαία», ὡς κωμικὸς μπριλλάντε, στὴν «Πρώτη ἀγάπη» τοῦ κ. Χατζηπαυστοῦ, στὶς «Θεατρῖνες», στὸ «Εἶμαι δική σου καὶ σ' ἕνα πλῆθος ἄλλα ἔργα. Μὰ δὲν λησμονῆσε καὶ τὴ μουσικὴ. Συνέθεσε τὸ «Ἀπόψε ἀρραβωνιάζομαι» τοῦ κ. Βωτιέ, τὸ «Στὰ μπαίν-μίζε», τὸ «Ὅταν ἀγαπᾷς τρελλὰ», ποὺ βραβεύθηκε ἀπὸ ἕνα μουσικὸ οἶκο τοῦ Μιλάνου κ' ἕνα πλῆθος ἄλλων ὡμορφῶν συνθέσεων. Ὁ κ. Καντιώτης ἀποτελεῖ σήμερα ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα στοιχεῖα τοῦ θιάσου τῆς Ὀπερέτας τῶν Ἀθηνῶν.

Ο Κ. Φ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ διάδοχος τοῦ ἀλησμόνητου «Τζανέττου» ἔχει μιὰ περπετιώδη ἱστορία. Τὴν καλλιτεχνικὴ του καριέρα τὴν ἀρχισε ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο.

— Οἱ δικοί μου, μὲς ἐξωμολόγηθηκε, ἤθελαν νὰ μὲ κάνουν παπᾶ. Εἶχαν παρεξηγήσει θέλεπε τὴν προθυμία ποὺ εἶχα νὰ φέρω στὴν ἐκκλησίαν τῆς ἐνορίας μου ἐπειδὴ εἶχα καλὴ φωνή. Ὁστόσο κατὰ φερα νὰ τοὺς πείσω νὰ ἐγγράφω στὴ Φιλολογία καὶ μάλιστα πῆρα τὸ διπλωματικὸν τοῦ Πανεπιστημίου, ἔγραψα αὐτὸν τὸν πόθο μου. Εἶχα ἀρρῶσει, θλέπετε, νὰ συγνῶζω στὸ «Μαύρο Γάτο», στὸν ὁποῖο σύγναζαν οἱ διάδοχοι τῶν παλῶν «μυθεμ» καὶ ποὺ εἶχαν κ' αὐτοὶ ἕνα πλῆθος καλλιτεχνικὰ ὄνειρα. Εἶχα μάλιστα καὶ μιὰ φοιτητικὴ συντροφία ποὺ ἀπαρτίζετο ἀπὸ τὸν κ. Ἰωαννίδη, τὸν κ. Ἀλ. Ἀνδρική, τὸν κ. Γιαννιούλη, — ὁποῖος κατόπιν συνέχισε τίς σπουδές του στὴ Γερμανία καὶ σήμερα εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πρῶτους διακεκριμένους γιγάρους τῆς Μυριέλας, τὴν κόρη τοῦ Ταγκοπούλου, τὸν μακαρίτη τὸν Γ. Σπαχί καὶ ἄλλους. Δώσαμε μάλιστα τὸν ἀπριγκηπα φοιτητὴ στὸ Βασιλικὸ Θέατρο. Ἐπειτα ἔπαιξα στὸν «Ἀπόλλωνα» τὸν «Βρυκόλακα», ἕνα μονόπρακτο τοῦ κ. Λιδωρίκη καὶ σ' ἕνα πλῆθος ἄλλων παραιοῦ. Ἐπειτα ἔπαιξα στὸν «Ἀπόλλωνα» τὸν «Βρυκόλακα», ἕνα μονόπρακτο τοῦ κ. Λιδωρίκη καὶ σ' ἕνα πλῆθος ἄλλων παραιοῦ. Ἐπειτα ἔπαιξα στὸν «Ἀπόλλωνα» τὸν «Βρυκόλακα», ἕνα μονόπρακτο τοῦ κ. Λιδωρίκη καὶ σ' ἕνα πλῆθος ἄλλων παραιοῦ.

— Για νὰ σὲ πᾶρω πρέπει νὰ ἔχω μιὰ γραπτὴ ἀδεία τῶν γονέων σου.

— Μ' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνη, διαμαρτυρήθηκα. Θέθω κρυφὰ στὸ θέατρο.

Μὰ ὁ Παπαγιάννης ποὺ δὲν ἀστεϊεύοταν, θύμωσε, μὲ εἶπε «παληγγαῖδο», «ἀλήτη», ἀφοῦ δὲν σεβόμουν τοὺς γονεῖς μου καὶ μ' ἔδιωξε ἀπὸ τὸ θέατρο.

Μὰ ἐγὼ δὲν ἀπογοητεύθηκα. Προσελθὼν στὸ θίασο τοῦ Κουμαριώτη, ὁποῖος ἔπαιξε σὲ μιὰ μάντρα στὸ τέμαχος τοῦ ὁδοῦ Ἱπποκράτους, στὸ περίφημο «Θέατρο τῶν νέων», ποὺ σήμερως ἐξαίρετικὴ... ἀποτυχία!

Μὰ οἱ γονεῖς μου ἀνεκάλυψαν τίς μερμηχαντιές μου κ' ἀφοῦ μὲ ἐξυλοφόρτωσαν, μ' ἐκλείσαν στὸ σπῆτι. Ἐγὼ ὅμως πῆγα νὰ σκάσω ἀπὸ τὸ κακό μου γιατί εἶχα ὑπογράψει ἐπὶ συμβόλαιον γιὰ μιὰ ἐνδοξὴ θεατρικὴ τουρνέ. Τὴν ὥριμην λοιπὸν ἡμέρα τὸ πρῶτ' αὐτοῦ θιάσου, φόρεσα ἐπὶ μου τὰ ἀσπρόρροχα καὶ πρία κοστούμια καὶ χοντρός σου θαρῆμι κύλισα ὡς τὸ σταθμό. Ὅσοι μὲ θῆσαν φυσικὰ στὸ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΚΙ'

ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΑ

ΚΒ'

Ο ΚΟΛΟΣΣΟΣ

Πρὸ τοῦ πολέμου, κατὰ τὸ 1895, μιὰ δμάς νέων Πειραιωτῶν, ποὺ ἐφλέγοντο ἀπὸ τὸν πόθον νὰ δημιουργήσουν κατὶ ποῦ νὰ ὑπόσχεται μιὰν γενικώτερον πρόδοον εἰς τὴν ἀγικητήν των πόλιν, ἱδρυσαν ἕνα συλλογὸν μὲ τὸν τίτλον «Ἑνερραϊκὸς Σύνδεσμος». Εἰς αὐτὸν ἐδόθη ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἡ ποῖα μιὰς πολυχιδουθῶς δρασεως μὲ τμήματα φιλολογικῶν, γυμναστικῶν, ὠδικῶν καὶ κατωρβώθη ἀπὸ τῶν πρώτων ὡματων τοῦ νὰ ἐμπνευσθῇ γενικῶς ἡ πεπολῆσις ὅτι αὐτὸ τὸ σωματεῖον μὲ αὐτοὺς τοὺς ἱδρυτὰς, ὑπόσχετα, διὰ τὴν Πειραϊὰ κατὶ τί ἀνώτερον τοῦ συνήθους.

Ὁ Σταυρὸς Φιλιππίδης, ὁ ἥδη Μητροπολίτης Θηβῶν καὶ Λεβαδείας Συνέσιος, ὁ Πέτρος Ἀλεξάκης, ὁ Π. Γενάρης, ὁ Δρεπανιώτης, ὁ Ντοῦκος, καὶ ὕστερον ἀπὸ αὐτοὺς, ὁ Δ. Πολιτῆς, ὁ Μ. Ρινόπουλος, ὁ Δευκ. Ρεδιάδης, ὁ Στράτος Σταθάτος, ὁ Μ. Μανωλιδῆς, καὶ ἄλλοι, ποὺ δὲν ἡμπορῶ νὰ ἔχω τὰ ὀνόματά των προχεῖρα εἰς τὴν μνήμην μου, ἐσημείωσαν ἔγγραφα θετικῆς πορείας, ποὺ ἐπροκάλεσαν τὴν γενικὴν ἐπιδροκίμασιν καὶ ποὺ ἐσταμάτησαν κάθε ἐκδήλωσιν τῆς κακογλωσσίας ποὺ ἦταν πολὺ συνηθισμένη τότε εἰς τὴν Πειραϊκὴν κοινωνίαν.

Ἰδρῶθησαν κατὰ πρῶτον αἱ νυκτεριναὶ σχολαὶ ποὺ ἐλειτοῦργον μὲ διδασκάλους αὐτοὺς τοὺς ἱδρυτὰς των καὶ ἄλλους ἐκ τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίνετο διὰ τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ ὁ ἰω. Θεοχάρης. Τὸ ἔργον των διεκόπη κατὰ τὸ 1897 καὶ ἐπανελήθη τὸ 1898 διὰ νὰ προοδεύσῃ πλέον ἀπρόσκοπτον καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ση-

δρόμο γελοῦσαν καὶ μὲ νόμιζαν τρελλοί. Τὸ ἴδιο κ' οἱ σύντροφοί μου. Δὲν ἤξεραν πῶς διάβολο εἶχα χοντρήνει τόσο πολλοί! Μὰ ἐγὼ ἔτρεμα ἀπὸ τὸ φόβον μου μὴ μὲ ἀνακαλύψουν οἱ δικοί μου. Καὶ δὲν ἡσύχασα παρὰ μόνον ὅταν ξεκίνησε τὸ τραῖν.

Στὴν Κυπαρισσία ὅμως, κατόπιν ἐντολῆς τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας καὶ φίλου τοῦ πατέρα μου κ. Κωκαλά, ἤρσαν νὰ μὲ συλλάβουν δύο χωροφύλακες. Μὰ ἦμουν πεῖσι ἐνθουσιαστικὸς καὶ δὲν μποροῦσαν τίποτε νὰ κάνουν. Ἔτσι μ' ἄφησαν νὰ συνεχίσω τὸ ταξίδι μου, ποὺ κόντεψε νὰ μοῦ «μαυρίσῃ» τὸ μάτι ἀπὸ τὴν πείνα!

Ὅταν γύρισα ἔπαιξα στὸ θίασο Κυβέλης, στὴν «Ελευθέρα Σκηπὴ», στὸ θίασο τῆς Μαρίας, στοῦ Πρινέα, πῆγα στὴν Ἀλγυπία καὶ γύρισα μ' ἔρανο τῶν ἡθοποιῶν, προσελήφθη στὸ θίασο Μυράτ, ἔπαιξα μὲ τὴν Χαντὰ καὶ παρέμεινα ἀπὸ τότε στὸ μουσικὸ θέατρο.

Ὁ κ. Φ. Ἀργυρόπουλος ὀφείλει τὴν ἐπιτυχία του στὶς συμβουλὰς τοῦ γνωστοῦ καλλιτέχνη μας καὶ θιασάρχου κ. Μηνιάδη, καθὼς ἐπίσης καὶ στὴν κ. Μαντινείου, ποὺ τὸν βοηθῆσε νὰ ὑποδῇ μ' ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία τὸν «Τζανέττο». Τώρα ἀνήκει κ' αὐτὸς στὴν «Ὀπερέτα τῶν Ἀθηνῶν».

ΣΤΟ ΑΛΟ ΦΥΛΛΟ: Ἡ συνέχεια.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΤΟΥ Κ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΟΣΜΗ

μερινὸν σημειῶν. Κοντὰ εἰς τὰς νυκτερινὰς σχολὰς αὐτὰς ἱδρυσεν τὰς σχολὰς τῶν μηχανικῶν, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐξέρχονται διπλωματοῦχοι μηχανικοὶ ὑπέροχοι.

Ὁ «Πειραϊκὸς Σύνδεσμος» ἐπῆρε πεῖσι τὸ δρόμο του. Μὲ πρόεδρον τὸν ἀλησμόνητον Ν. Φίλων, ἀφοῦ ἐθεμελίωσε ἀσφαλῶς τὰς σχολὰς αὐτάς, ἱδρυσεν καὶ τὸ Γυμναστήριον εἰς τὸν χώρον τοῦ ἀρχαίου θεάτρου καὶ τοῦ ὁποίου τὰ ἐγκαίνια ἐκῆρυνε μὲ τὴν τελευταίαν πνοὴν τοῦ ὁ Φίλων. Τὸ Γυμναστήριον τοῦτο λειτουργεῖ εὐδοκίμως ἀπὸ τοῦ 1902 καὶ ἔχει ἀναδείξει ἀθλητὰς, ποὺ τιμοῦν καὶ ἑαυτοὺς καὶ τὸν Σύνδεσμον καὶ τὸν Πειραϊά. Τὸν Φίλων διεδέχθη ὡς πρόεδρος ἐπὶ μακρόν ὁ Γ. Σημίτης, ὁ ὁποῖος μὲ συνεργάτας ἐκλεκτοὺς συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ προχωρήσῃ πρὸς εὐρύτεραν δράσιν τὸ Σωματεῖον τοῦτο. Λειτουργεῖ τώρα τὸ Ὁδεῖόν του, καὶ ἔχουν ἀναγνωρισθῇ αἱ σχολαὶ τοῦ ὁποῦ τοῦ Κράτους, ὡς ἐπίσημοι. Καὶ οἱ διάδοχοι τούτων εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ Συνδέσμου, ἐν οἷς τελευταῖος ὁ Δευκαλ. Ρεδιάδης, μὲ τὴν ψυχὴν των ζυμωμένῃν εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ ἔργου των, δὲν ὑπέστησαν, διὰ νὰ μὴν εἰπῶ ὅτι ὑπερέβαλον, ἀπὸ τοὺς προκατόχους των.

Ἡ ἐτήσια λογοδοσία τοῦ μὲ τὰς ἐξετάσεις τῶν μαθητῶν τῶν νυκτερινῶν σχολῶν, μὲ τὴν ἀπονόμην τῶν βραβείων καὶ εἰς τοὺς ἀπόρους μαθητὰς ὅσον καὶ εἰς τοὺς μαθητὰς τῆς σχολῆς τῶν μηχανικῶν, ποὺ τὴν παρακολουθεῖ τὸ Κράτος μαζὺ μὲ ὁλόκληρον τὴν ἐλληνικὴν κοινωνίαν, ἀποτελοῦν τὴν ἐπίσημον ἐπιβράβευσιν τῶν προσπαθειῶν ποὺ καταβάλλονται διὰ τὴν πρόδοον αὐτοῦ τοῦ Σωματείου.

Αἱ ἐτήσιαι ἐξετάσεις τοῦ Ὁδεῖου καὶ αἱ συναυλίαι ποὺ δίδονται ὑπ' αὐτοῦ, ἔχουν προκαλέσει τὴν γενικὴν ἐπικροτήσιν διὰ τὸ συνετελούμενον εἰς αὐτὸ μέγα πραγματικὸς ἔργον.

Οἱ θρίαμβοι τῶν ἀθλητῶν τῶν προπνουμένων εἰς τὸ Γυμναστήριον τοῦ Πειραϊκοῦ Συνδέσμου καὶ εἰς τοὺς πανελληνίους καὶ εἰς τοὺς διεθνεῖς ἀγῶνας, τιμοῦν καὶ τὸ σωματεῖον καὶ τὸν Πειραϊά.

Τὸ ἀπείριστον καὶ ἐπιβλητικὸν μέγαρον τοῦ Πειραϊκοῦ Συνδέσμου, τὸ ὁποῖον κοσμεῖ τὴν ὁδὸν Καραϊσκού καὶ Ἑμ. Ρέπουλη, ἀποτελεῖ ἕνα πλανάγι φάρον φωτός καὶ δράσεως, ποὺ τιμὰ τοὺς ἱδρυτὰς του, ποὺ προκαλεῖ ὁλόθερμα τὰ συναρτήρια πρὸς τοὺς ἐργαζομένους ἐν αὐτῷ, ποὺ τιμὰ τὸν Πειραϊά.

Ὅποιος θέλει ν' ἀποδόσῃ μὲ θαθεῖαν συναίσθησιν τὸν τίτλον τῆς ἐλκρινούς ἀναγνωρίσεως διὰ τὸ συλλογικὸν ἔργον τοῦ Πειραϊκοῦ, ὅπῃ τὴν ἐποψὴν τῆς πνευματικῆς του προαγωγῆς, ὀφείλει ν' ἀποκαλύψῃ μὲ σεβασμὸν καὶ μὲ θαυμασμὸν πρὸ τοῦ Πειραϊκοῦ Συνδέσμου.

Ἀπεκαλύφθη πρὸ τοῦ ἔργου τούτου ἡ Πολιτεία, ἀποκαλύπτοντας ὅλοι ὅσοι παρακολουθοῦν τὸ ἔργον τοῦ τοῦ πολυσχιδέος, τιμοῦν τοὺς ἱδρυτὰς του καὶ τοὺς συνεχιστὰς τοῦ ἔργου των ὅλοι ὅσοι τοὺς ἐγνώρισαν ἀπὸ κοντὰ.

Ἐχουν καθῆκον νὰ πράττουν τὸ ἴδιο καὶ οἱ σύγχρονοι καὶ οἱ ἐπιγιγνόμενοι.

ΑΓΓΕΛΟΣ Α. ΚΟΣΜΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

ΤΟΥ PIERRE DE LANNUX

ΤΟΝ καιρό που ο περίφημος Γάλλος ναύαρχος Σουφρέν εξουσίαζε τον Ινδικό Ωκεανό κ' είχε κάνει συμμάχους του κατά των Άγγλων όλους τους Ινδούς ηγεμονίσκους των παραλίων, ο Παρισινός ευπατρίδης κόμης ντε Λορρί στάλθηκε από τον βασιλέα της Γαλλίας ως προσωρινός πρεσβευτής του στην Αύλη του Μαχαραγιά του Σοντεπούρ.

Μέσα σε λίγους μήνες, ο γέρο Μαχαραγιάς εξετίμησε εξαιρετικά τον νεαρό πρεσβευτή. Δεν γινόντουσαν τελετές, κυνήγια μέσα στη ζούγκλα και αγώνες, στους οποίους να μην είχε προσκληθεί πρώτος-πρώτος ο κόμης ντε Λορρί, που διακρινόταν παντού με το λαμπρό του παρουσιαστικό και με τη χάρι της ομιλίας του. Έτσι όλοι οι κάτοικοι της Ινδικής εκείνης χώρας τον αγαπούσαν πολύ, πράγμα που τον διευκόλυνε πολύ στην αποστολή του.

Σ' αυτό το σημείο βρίσκονταν τα πράγματα, όταν, μια μέρα, μερικοί ψαράδες έφτασαν και του ανήγγειλαν ότι ο Άγγλος ναύαρχος Χιούζ, άφοδ κατώρθωσε να περάσει κρυφά τη νύχτα με τρία καράβια του μόν' απ' τον γαλλικό στόλο, πλησίαζε στο Σοντεπούρ, όχι βέβαια με καλούς σκοπούς. Τα τρία αγγλικά καράβια έστερουσαν έντελως τροφίμων και θα έκαναν τα πάντα για να κυριεύσουν τα τρόφιμα από τα οποία ξεχειλίζει η πόλις. Μά το Σοντεπούρ ήταν ανωχούρωτο και δεν θα μπορούσε ν' αντιτάξει την παραμικρή άμυνα. Τότε ο Μαχαραγιάς κ' οι σύμβουλοί του, κατατρομαγμένοι, προσκάλεσαν τον κόμητα ντε Λορρί και τον ρώτησαν τί έπρεπε να κάνουν. Τότε εκείνος τους απάντησε ότι ανέλαμψε ο ίδιος να αποκρούσει τους Άγγλους, φτάνει να τον αφήναν ελεύθερο να κάνει ό,τι ήθελε.

Όλοι άμέσως πήραν θάρρος από τα λόγια του και τον παρακάλεσαν άμέσως Ικετευτικά να προστάξει ό,τι ήθελε. Ο κόμης ζήτησε τότε να του παραχωρηθούν όχτω διαλεχτούς Ινδούς, καθώς κι έναν διερμηνέα για να μπορεί να τους μεταβιβάσει τις διαταγές του. Ζήτησε ακόμα και το κομψό πλοιάριο με το οποίο έκανε ο Μαχαραγιάς τα κυνήγια του στο ποτάμι. Ένοείται, όλα του παραχωρήθηκαν άμέσως.

Τότε, με μεγάλη μυστικότητα, ο κόμης γέμισε το κύτος του πλοιαρίου του με δεμάτια ξύλα πασαλειμμένα με άφθονη μπαρούτι κι' εφωδιάστηκε με άρπάγες και με σχοινιά και με ό,τι χρειάζεται ένα καλό πυρπολικό.

Έπειτα, περίμενε να νυχτώσει, γιατί ήταν βέβαιος ότι ο ναύαρχος Χιούζ μονάχα μέσ' στο σκοτάδι θα πλησίαζε στην ακτή. Τότε κι' αυτός θα κολλούσε το πυρπολικό του στο καλύτερο καράβι του, θα το τινάζε στον αέρα και θ' άναγκαζε έτσι τ' άλλα δυο να φύγουν.

Οι όχτω άνδρες του πληρώματός του ήταν πρώτης τάξεως κολυμβηταί, ο δε διερμηνεύς που λεγόταν Χάνουμ ήταν ένας γίγας με πελώρια χέρια, ο οποίος θα μπορούσε με μια γροθιά του να σκοτώσει ταύρο!

Είχε νυχτώσει πια κι' ο κόμης ντε Λορρί ετοιμαζόταν να επιβιβάσει στο πλοιάριο, όταν εξαφνιά μια σιλουέττα —μια γυναίκα που το μισό πρόσωπό της τόν πλησίασε και του ψιθύρισε στ' αυτί:

— Έχε το νού σου σ' αυτόν που πήρε χρυσάφι από τους Άγγλους!

Ο κόμης, ξαφνιασμένος, γύρισε και θέλησε να ρωτήσει περισσότερα την γυναίκα. Μά εκείνη ξέφυγε μέσ' απ' τα χέρια του και χάθηκε μέσα στους δλοσκοτεινούς δρόμους της προκυμαίας.

Αν και δεν ήταν καθόλου καχύποπτος, ο κόμης ντε Λορρί έκρινε φρόνιμο να λάβη όπ' όψει του μία τέτοια προει-

δοποίησι. Μπήκε λοιπόν πρώτος στο καράβι κι' έλαβε μερικά μέτρα, των οποίων το αποτέλεσμα θα δούμε άμέσως παρακάτω.

Έπειτα μπήκε και το πλήρωμα και το πυρπολικό ξεκίνησε.... Ήταν όμως τόσο κομψό που δεν προκαλούσε καμιά ύποψια.

Και νά, σε λίγο φάνηκαν ή τρείς αγγλικές φρεγάτες, πελώριες μέσα στο σκοτάδι, που έπλεαν με τα φώτα σβησμένα.

Έπάνω στο πυρπολικό, οι Ινδοί μαουθεράριζαν ναυελικά, αν και ζύγωναν πειά στον κίνδυνο. Κάτω στο άμπάρι, ο κόμης μετεβίβαζε έξω τις διαταγές του στο πλήρωμα.

Έξαφνα, ο κόμης, κυττάζοντας στα μάτια τον Ινδό γίγαντα, του έλεπε:

— Χάνουμ, ή στιγμή έφτασε! Έτοιμάσε την θρυαλλίδα! Με το σύνθημα που θα δώσω, οι έξι ναύτες μας θα ρίξουν τους γάντζους τους στο έγγυλζικο κι' έτσι το πυρπολικό μας θα κολλήσει σ' αυτό... Άμέσως κατόπιν θα άδειάσουν τα όπλα τους πυροβολώντας τους Άγγλους που θα βρίσκονται τυχόν στο μέρος που θα πιαστούν οι γάντζοι, για να μην επιχειρήσουν να τους ξεγαντζώσουν... Άφού δέ τα

κάνουμε όλα αυτά και βάλλουμε φωτιά, θα πέσουμε στη θάλασσα και θ' αρχίσουμε να κολυμπάμε, τραβώντας προς την ακτή... Κατάλαβες;

Μά την ίδια στιγμή το πρόσωπο του Χάνουμ πήρε μια σαρκαστική έκφραση. Τράβηξε το πελώριο γιγαγάινι του, που ένας άλλος άνθρωπος ούτε με τα δυο του χέρια δεν θα μπορούσε να το σηκώσει και το ύψωσε απειλητικά.

— Όχι, σαχίμπ! (κύριε) φώναξε. Ούτε το φυτίλι θ' άναψω, ούτε γάντζους θα ρίξουμε, ούτε στη θάλασσα θα πέσουμε!..

— Φοβάσαι μήπως το νερό ή τη φωτιά; Έκανε ο κόμης, προσποιούμενος ότι δεν καταλαβαίνει.

— Όχι.

— Τότε τί σκέφτεσαι να μου προτείνης;

— Ο Χάνουμ είν' άφέντης έδδ! φώναξε ο Ινδός άγρια. Χάνουμ φίλος των Άγγλων που δίνουν χρυσάφι! Κι' αν δεν υπακούσης... (και το γιγαγάινι έλαμψε απειλητικά) προσκαλέσω τον βασιλιά σου της Γαλλίας και

θα δεις αν μπορ να σε βοηθήσει... Ο κόμης ντε Λορρί δεν τάχασε καθόλου. Χαμογέλασε μόνο και έλεπε:

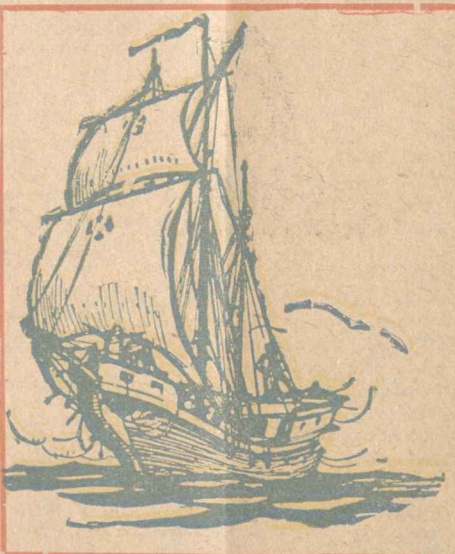
— Χάνουμ, είσαι βλάκας! Ξέρεις σε ποιόν μιλάς; Άν και είσαι στην υπηρεσία του βασιλέως της Άγγλιας, είμαι και πάλι άρχηγός σου. Φαντάστηκες λοιπόν πως οι Άγγλοι μπορούν να κάνουν την συναμοσία αυτή, χωρίς να πάρουν κι' έμένα με το μέρος τους;... Νόμισες λοιπόν ότι εσύ μόνο ήσουν ανεννοημένος μαζί τους;

Ο Ινδός τέντωσε τα μάτια του κατάπληκτος.

— Έμπρός! Είνε πειά περιττό να προσποιούμεθα μεταξύ μας, εξακολουθήσε ο κόμης ντε Λορρί. Κι' άφού δεν προκειται να επιτεθούμε έναντιόν των γενναιοδόρων φίλων μας Άγγλων, άλλα άπεναντίας να τους οδηγήσουμε στο Σοντεπούρ, άς πιούμε ένα ποτήρι στην υγεία τους. Νά, εκεί πέρα, κάτω απ' αυτά τα μεταξωτά, έχω μερικές μπυτιλιές ρομύ... Πώς σοφ φαίνονται αυτά τα μεταξωτά... Άξίζουν πολύ, έ... Μά πιά πολύ άξίζει το χρυσάφι που θα μάς δώσουν οι Άγγλοι... Δεν τις βρήκες ακόμα τις μπυτιλιές; Ψάξε καλύτερα!

Ο Ινδός είχε σκύψει κι' έψαχνε, όταν εξαφνιά έβγαλε ένα δυνατό ούρλιαχτό, άναπήδησε και σαριάστηκε πάνω σπαρτώνοντας. Ένας τρομερός πόνος διασάφταν στο πρόσωπό του.

— Ά! Ξέχασα να σε είδοποιήσω! Έκανε ειρωνικά ο κόμης. Κάτω από τα μεταξωτά είχα κρύψει και μια παγίδα στον

αυτές που στήνουν στις τίγρεις... Τέτοια τιμή μόνο άξιζε στο βρωμερό χέρι σου, προδότη!... Πάψε να φωνάζεις έτσι, γιατί άλλωδς το πιστόλι μου θα σε κάνει να σωπάσης για πάντα. Κι' εξακολουθήσε να μεταβιβάσει τις διαταγές του γιατί το πλήρωμα μπορεί να κάνει καμιά άδειότητα.

Οι Άγγλοι που ήσαν συνεννοημένοι με τον Χάνουμ, άφισαν τη βάρκα να πλησιάσει στη ναυαρχίδα τους κι' έπειτα φώναξαν να διπλωρύν σ' αυτό για να δώσουν διαταγές.

Έτσι ο έχθρος ο ίδιος βοηθούσε τον κόμητα ντε Λορρί να πραγματοποιήσει το σχέδιό του... Όλα πήγαιναν βαυμάσια.

Μέσα στο άμπάρι του πυρπολικού, ο κόμης έδινε διαταγές για τις μαουθερές κι' ο Χάνουμ, σωριασμένος καταγής, με το χέρι του πιασμένο στην παγίδα από την οποία δεν μπορούσε να ξεφύγει, με το πρόσωπό του πλημμυρισμένο από ιδρώτα, ξεπελάμβανε με στριγγή φωνή τις διαταγές του.

Λικνιζόμενο πάνω στην γαλήνια θάλασσα, το πυρπολικό πλησίασε στην ναυαρχίδα και πήγε και διπλωρύνε προς το μέρος της πρύμνης, γιατί εκεί βρίσκονταν η άποθήκη των πυρομαχικών...

Ο κόμης έβγαλε το τσακμάκι του και άναψε την θρυαλλίδα σε δυο βημάτων απόσταση από τον αιχμάλωτο... Έπειτ' από ένα-δυο λεπτά το πυρπολικό θα φλεγόταν σαν πυροτέχνημα...

Τότε ο Γάλλος αξιωματικός κι' ο μιγάς κυττάχτηκαν... Στόν Ινδό, ο τρόμος ήταν τώρα πιά δυνατός από το μίσος του. Ο κόμης δίσταζε...

Έλαφια στάθηκε... Δεν μπορούσε να κάνει μια τέτοια τρελή γενναιοφυχία που θα ίσοδυναμούσε μ' αυτοκτονία. Σίγουρα αν τον άπελευθέρωνε, ο Χάνουμ θα τον έσφαζε με το γιγαγάινι του. Τι μπορούσε να περίμενε κανείς από ένα άγριο θηρίο; Ο προδότης έπρεπε να υποστεί την τύχη του...

Έξαφνα, κραυγές άκούστηκαν από πάνω, συνοδευόμενες από πυροβολισμούς. Οι Άγγλοι είχαν άνακαλύψει, πολύ άργά, τί είδους ήταν το καράβι που είχε πάει να τους πιλοτάρι...

Το πυρπολικό φούντωνε τώρα απ' όλες τις μεριές! Μ' ένα πήδημα, ο κόμης ντε Λορρί βρέθηκε στη σκάλα της γεφύρας και φώναξε στους ναύτες του, δείχνοντας τους την ακτή:

— Σωθήτε!... Ριχτείτε στη θάλασσα!... Έτοιμαζόταν να πέση κι' αυτός στη θάλασσα τελευταίος, όταν εξαφνιά στάθηκε άκούγοντας έναν δυνατό στεναγμό πάνω κάτω στο άμπάρι... Ο Χάνουμ είχε επιχειρήσει μια τελευταία προσπάθεια ν' άπελευθερώσει το χέρι του, μά ή παγίδα είχε σφίξει τις σάρκες του και τα κόκαλά του έκομή πιά δυνατά.

Σωριασμένος καταγής, γεμάτος αίματα, άπελπισμένος, έλυνε και σπάρταζε...

Κάτι παράδοξο γήηκε τότε... Ύπακούοντας μονάχα στην καρδιά του, ξεγινώντας πειά κάθε λογική και φρόνησι, ο κόμης πλησίασε και γονάτισε πλάι στον Ινδό.

Έξω ή πυρκαϊά άναβε όλοένα και με δυσκολία άνάπνεε καμείς μέσα στο άμπάρι... Τα φλογισμένα ξύλα τριζοβόλούσαν...

Ο κόμης ύπομνητικά άρχισε να ξεμπλέκει τα έλατήρια, έσπασε την κλειδαριά της παγίδας, παραμέρισε τα δυο σιδερένια χέρια που είχαν άρπάξει το μπράτσο του Ινδού κι' έπειτα, άπλώνοντας το χέρι του, έδειξε στον αιχμάλωτο του την πόρτα και την έλευθερία...

Την ίδια στιγμή, ένα πρώτο βαρέλακι της μπαρούτης έσπασε με διαβολικό πάταγο στην πρύμνη του πυρπολικού. Ο Χάνουμ ώρμησε έξω και πίσω του, ο κόμης, έξφυγε με τη σειρά του...

Οι δυο άντρες ρίχτηκαν ο ένας κάτω από το άλλο στη θάλασσα...

Πίσω τους το πυρπολικό καιγόταν πειά έλόκληρο... Τα βαρέλια της μπαρούτης άρχισαν να σκάζουν στη σειρά, ενώ από την αγγλική ναυαρχίδα, στην οποία είχε μεταβιβάσει ή φωτιά, άρχισαν ν' άνυσώνωνται ή πρώτες φλόγες...

Σε λίγο θα έκραγούν ή μπαρουταποθήκες της και τότε όλα θα τελειώσουν... Μέσα στο μαύρο νερό, ο κόμης τραβάει κολυμπώντας προς την ακτή... Στόν

ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Ο γνωστός Άγγλος έντομολόγος Ντάρτες, δίνει μία περιεργή συμβούλη, σύμφωνα με την οποία θ' άποφεύγουμε στο έξής τα τοιμήματα των έντομολογικών κουνουπιών. Κατά την γνώμη του κ. Ντάρτες, τα κουνουπια είνε έντομα εις τα οποία επιδρούν πολύ τα διάφορα χρώματα. Κατόπιν πολλών έντομολογικών πειραμάτων τα οποία έκανε ο Άγγλος έντομολόγος, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι τα κουνουπια άγαπούν όλα τα χρώματα έκτός από το πράσινο, το όποιο τ' άτρεπει εις... άτακτον φυγήν. Σύμφωνα, λοιπόν, με την άρχή αυτή του κ. Ντάρτες, πρέπει να φροντίζουμε πάντοτε να βάφουμε τους τοίχους της κρεββατοκάμαρης μας με πράσινα χρώματα, όπως έπίσης πρέπει να μεταχειριζόμαστε παραπετάσματα πρασινωπά και κλινοσκεπάσματα που έχουν συνδυασμούς πρασινών χρωμάτων. Μη ξεχνάτε ακόμα να βάζετε πράσινο άμπαζούρ στο ήλεκτρικό σας.

Η γνώμη του διασήμου Γάλλου παθολόγου Πώλ Έστεθ, την οποίαν παραδέχονται οι μεγαλύτεροι ίατροί της Ευρώπης, είνε ότι πρέπει ναποφύγουμε την κοινή συνήθεια

που επικρατεί σε πολλούς, οι όποιοι άνοίγουν το στόμα τους όταν βρίσκονται σε άνοιχτό χώρο, νομίζοντας ότι έτσι ύποδοθούν την λειτουργία των άναπνευστικών όργάνων. Κατά την γνώμη του κ. Έστεθ, ή άναπνοή πρέπει να γίνεται με τη μύτη και μόνο μ' αυτή. Η άναπνοή με το στόμα, τις ήμέρες μάλιστα του χειμώνας που ο άέρας είνε ψυχρός, μπορεί να μάς προξενήσει πολλά κακά στο λαϊμό και στους πνεύμονας. Ο έρεθισμός ο όποιος προξενείται στον λάρυγγα, με τον άέρα, ο όποιος μπαίνει από το στόμα, είνε επιβλαβέστατος και τα περισσότερα νοσήματα του στήθους έχουν την άρχική τους αίτια στην άναπνοή με το στόμα.

άέρα σφυρίζουν τα φλογισμένα συντρίμια και πέτουν χιλιάδες μέσα στη θάλασσα... Ο κόμης τ' άποφεύγει κι' απομακρύνεται όλοένα από το θέατρο της καταστροφής...

Μά εξαφνιά, ένα φλογισμένο συντρίμι, πέφτοντας από τον ούρανο, τον χτυπάει στο μέτωπο... Το αίμα τρέχει... Συγκεντρώνοντας όλες του τις δυνάμεις προσπαθεί να γυρίση ανάσκελα... Μά του έρχεται ζάλη και κλείνει τα μάτια...

Ο Χάνουμ όμως είνε κοντά του... Τον παίρνει με το ένα του χέρι, κολυμπάει γρήγορα κ' ύστερ' από λίγο, βγάζει στην άμμουδιά τον λιποθύμο έμπάρτη. Εκεί, δεν άργεί να τον συνεφέρει με τις φροντίδες του...

Κι' ο κόμης, άνοίγοντας τα μάτια του, βλέπει, στην λάμψη που σκόρπιζε σ' όλη τη νύχτα ή αγγλική ναυαρχίδα καθώς τινάζοταν στον άέρα, τον Ινδό γονατισμένο μπροστά του, να του φιλά τα πόδια, εις ένδειξιν ύπαταγής και άγάπης...

Τριάντα χρόνια άργότερα, μέσα στο μεγαλοπρεπές πάρκο του πύργου του, στο Άλ-ντε-Φράνς, ο κόμης ντε Λορρί, άστράργης της Γαλλίας πειά, περιποιείται μόνος του τις άγαπημένες του τριανταφυλλίες, ενώ ο λατρευτός του έγγονος κατεβάνει τις σκάλες του πύργου, οδηγούμενος απ' το χέρι από έναν ψηλό κι' άλλόκοτο γέρο, μ' επιδερμίδα μαυριδερή, με ύψος τρυφερό και τρομερό...

Είνε ο Χάνουμ, ο παλιός μιγάς του πυρπολικού, που δεν χωρίστηκε ποτέ πειά απ' τον κόμητα...

PIERRE DE LANNUX

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ!...

Τό διήγημα αυτό τοῦ μεγάλου Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ἑντγαν Ἀλλαν Πόε, εἶνε ἀπὸ τὰ ἀνέκδοτα τοῦ καὶ ἐντελῶς ἀγνωστοῦ. Βρέθηκε στὰ χειρόγραφα τοῦ, χρόνια μετὰ τὸ θάνατό τοῦ καὶ δημοσιεύθηκε σ' ἕνα μικρὰς κυκλοφορίας καὶ θραυχὸν ἀμερικανικὸ περιοδικό, ἀπὸ τὸ ὁποῖο καὶ τὸ μεταφράζουμε σήμερα χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας.

Ἔνα ἀπόγευμα, περνώντας ἀπ' τὴν δδὸ Μπάριγκτων, εἶδα στὴν προθήκη ἑνὸς παλαιοπωλείου μιά μικρὴ κασσετίνα, ποὺ τράβηξε ἀμέσως τὴν προσοχή μου. Ἡ κασσετίνα αὐτὴ, ἀπὸ σκαλισμένο ἔβανο, στολισμένη στὶς γωνίες μὲ χρυσὰ κοσμήματα, ἦταν πραγματικὸ ἀριστοῦργημα, ἔργο λεπτῆς καὶ ὑπομονετικῆς δουλειᾶς, γιὰ τὴν ὁποία μονάχα οἱ παλαιοὶ τεχνίται ἦσαν ἱκανοί. Ἄν καὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν θύρισκοι οὐδὲ καλὴ οἰκονομικὴ κατάσταση, δὲν μπόρεσα ν' ἀντισταθῶ στὸν πειρασμό νὰ μπῶ στὸ παλαιοπωλεῖο, γιὰ νὰ ρωτήσω τὴν τιμὴ τοῦ κομμοτεχνήματος αὐτοῦ. Τὸ ποσὸν εὐτυχῶς ποὺ μοῦ ζήτησε ὁ καταστηματοῦρχος γιὰ τὴν κασσετίνα ἦταν τόσο ἀσημαντό, ὥστε τὴν ἀγόρασα ἀμέσως, χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμό.

— Ἀ, κύριε, μοῦ εἶπε ὁ παλαιοπώλης, ἐνῶ τὴν δὶπλωνε σ' ἕνα κομμάτι χαρτί, ἔπρεπε νὰ γνωρίσετε ἐκεῖνον ποὺ μοῦ τὴν πούλησε... Δὲν εἶδα στὴ ζωὴ μου πὺ παρὰξενον ἄνθρωπο... Καὶ ἀμφισβῆλλον πολὺ ἂν θὰ θασανίστηκε στὸν κόσμο ἄλλος ἄνθρωπος σὰν κι' αὐτὸν γιὰ νὰ παραδώσῃ τὴν ψυχὴ τοῦ...

— Ἀπὸ τί πέθανε; ρώτησα μὲ περιέργεια.

— Τὸν σκότωσε τὸ φαντάσμα τοῦ! μοῦ ἀποκρίθηκε ὁ παλαιοπώλης.

Τ' ἀκατανόητα αὐτὰ λόγια τοῦ καταστηματοῦρχου, ἀπὶ νὰ μὲ κάνουν νὰ γελάσω ἢ ν' ἀνασηκώσω τοὺς ὤμους μου, ἐτύνησαν ἀπεναντίας στὴν ψυχὴ μου τὴν ἀκατανίκητη κλίσι μου πρὸς τὸ ὑπερφυσικό, τὸ ἀπίθανο, τὸ φανταστικό!... Μὲ κυρίεψε ἡ νοσηρὴ περιέργεια νὰ μάθω τὴν ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τὸν σκότωσε τὸ φαντάσμα τοῦ... Παρακάλεσα λοιπὸν τὸν παλαιοπώλη νὰ μοῦ δώσῃ περισσότερες πληροφορίες, κι' ἐκεῖνος μοῦ ἀφηγήθηκε μὲ μεγάλη προθυμία τὴν πὺ παράδοξη ἱστορία ποὺ ἔτυχε ν' ἀκούσω στὴ ζωὴ μου:

Πρὶν ἀπὸ τρία περίπου χρόνια, ἕνας ψηλὸσωμος, ὠχρὸς καὶ ἀσθενικὸς ἄντρας, παρουσιάστηκε στὸν παλαιοπώλη καὶ ἰδιοκτῆτὴ τοῦ τετρακόρου σπιτιοῦ ποὺ θρῖσκότανε πάνω ἀπὸ τὸ μαγαζί τοῦ, καὶ τὸν ρώτησε ἂν εἶχε νὰ τοῦ νοικίσει ἕνα ἐπιπλωμένο δωμάτιο. Κατὰ σύμπτωσι, ὑπῆρχε διαθέσιμη μιά μικρὴ καμαρούλα στὸ τελευταῖο πάτωμα, κάτω ἀπὸ τὰ κεραμίδια. Ὁ ἄγνωστος τὴν ἔπιασε ἀμέσως, πρὶν ἀκόμη τὴν δῇ. Πλήρωσε τρία νοικία προκαταβολικά κι' ἐγκατεστάθηκε τὴν ἴδια κιόλας ἡμέρα στὸ δωμάτιό τοῦ. Ἡ μόνος ἀποσκευὴ ποὺ ἔφερε μαζί τοῦ ἦταν μιά μικρὴ κασσετίνα, αὐτὴ ἀκριβῶς ποὺ μοῦ πούλησε ὁ παλαιοπώλης.

Πέρασαν ἕνας, δύο, τρεῖς μῆνες. Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ σπιτονοικοκύρης ἐλαχιστες φορές εἶδε τὸν νοικάρη τοῦ, γιὰτί ὁ παρὰξενος αὐτὸς τυπὸς δὲν ἔβγαινε σχεδὸν διόλου ἀπὸ τὸ δωμάτιό τοῦ. Ὁ καταστηματοῦρχος εἶχε καταλάβει, ἀπὸ τὴν ἔκφρασι τῆς μελαγχολίας ποὺ ἦταν χυμένη στὸ πρόσωπο τοῦ ἀγνωστοῦ, ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ ἔκρυβε κάποια κρυφὴ τραγῳδία. Θὰ ἦταν περιέργος νὰ τὴν μάθῃ. Μὰ πῶς θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ πάρῃ λογιὰ ἀπὸ τὸν ἀμίλητο ἐκεῖνο καὶ συλλογισμένο ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος φαίνότανε σὰν νὰ ζοῦσε μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμο;

Μιά μέρα, ὁ μυστηριώδης νοικάρης ἀρρώστησε θραεῖα. Ὁ παλαιοπώλης ἀνέθηκε νὰ τὸν δῇ καὶ νὰ τὸν ρωτήσῃ μὴπως χρειαζότανε τίποτα, ἀφοῦ δὲν εἶχε κανένα κοντά τοῦ νὰ τὸν κυττάξῃ. Καὶ ὅταν τὸν εἶδε τελείως ἐξαντλημένο, σ' ἐλεεινὴν κατάστασι, ρυπαρὸ καὶ ἀτημέλητο μέσα σ' ἕνα ἀσιγύριστο δωμάτιο, δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ τοῦ εἶπε:

— Μήπως θέλετε νὰ εἰδοποιήσω κανένα φίλο σας ἢ συγγενὴ σας νάρθῃ νὰ σὰς περιποιηθῇ;

— Ἀλλοίμονο! δὲν ἔχω πειὰ στὸν κόσμο οὔτε φίλους,

ΤΟΥ ΕΝΤΓΑΡ ΑΛΛΑΝ ΠΟΕ

οὔτε καὶ συγγενεῖς! ἀποκρίθηκε ὁ ἄγνωστος, κουνώντας μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι τοῦ. Εἰμαι μόνος, ὁλομόναχος, στὸν κόσμο... Ἀς εἶνε, ὅμως... Τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ δεῖξατε γιὰ μένα, μοῦ δίνει τὸ δικαίωμα νὰ σὰς ζητήσω μιά χάρι. Δὲν ἔχω διόλου λεπτὰ. Κρατήστε αὐτὴν τὴν κασσετίνα καὶ δώστε μου λίγα χρήματα... Καθὼς θελέτε, ἡ κασσετίνα αὐτὴ ἔχει κάποια ἀξία... Ὡ! δὲν ζητῶ καὶ πολλὰ χρήματα... ἔλω μονάχα ὅσα μοῦ χρειάζονται γιὰ νὰ περάσω τίς λίγες μέρες ποὺ μοῦ μένουν νὰ ζήσω...

— Μὰ, τί εἶνε αὐτὰ ποὺ λέτε! ἀνεφώνησε ὁ καταστηματοῦρχος.

— Ναί, ξέρω καλὰ τί λέω! ψιθύρισε ὁ ἄγνωστος. Ἐκεῖνος δὲν θέλει νὰ ζήσω πολὺ ἀκόμα!...

— Ποιὸς ἐκεῖνος; ρώτησε ἀκατάπηκτος ὁ παλαιοπώλης.

— Τὸ φαντάσμα! οὐρλιάσε ὁ μελλοθάνατος. Τὸ δικό μου τὸ φαντάσμα, ποὺ τοῦ ἔδωσα ἐγὼ σάρκα καὶ ὅσα καὶ ποὺ δὲν παύει νὰ μὲ κυνηγᾷ, νὰ μὲ θασανίσῃ!... Σὲ λίγο, θὰ μὲ σκοτώσῃ!...

Ὁ καταστηματοῦρχος φαντάστηκε ὅτι ὁ ἄρρωστος εἶχε παραμυθί.

— Μὰ, δὲν τὸν θέλετε τὸν δαίμονα αὐτόν; — συνέχισε ὁ ἄγνωστος, μὲ λαχανιασμένη φωνή, ρίχνοντας γύρω τοῦ θλέμματα τρόμου. Τριγυρνᾷ πάντοτε κοντά μου... περιμένει τὴν κατάλληλη στιγμή νὰ ριχτῇ ἀπάνω μου!... Φύγε, καταραμένε, φύγε!... Ἀρκετὰ μὲ θασάνισες ὡς τώρα!...

Κι' ὁ νοικάρης ἄρχισε νὰ σπαρταρᾷ καὶ νὰ χτυπιέται στὰ κρεβάτι τοῦ, σὰν νὰ πάλαιε μ' ἕναν ἀόρατο ἐχθρό... Ὁ παλαιοπώλης, χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμία τοῦ, τοῦ ἔβαλε στὸ κεφάλι μιά κρύα πετσέτα, τοῦ ἔδωσε ἕνα μικρὸ ποσὸν γιὰ τὴν κασσετίνα τοῦ καὶ τὸν καληνύχτισε, λέγοντάς τοῦ ὅτι τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶθ θὰ περιούσε νὰ τὸν ἐξαοδῇ. Ὡστόσο, τὴν ἐπομένη, ὅταν μπῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ ἀρρώστου, θρῖκε τὸν νοικάρη τοῦ νεκρό, ἐκπλωμένο στὸ πάτωμα. Ἀπεριγραπτὴ ἀκαταστασία θασίλευε στὸ δωμάτιο. Ἡ καρέκλες καὶ τὰ τραπέζια ἦσαν ἀναποδογυρισμένα. Καὶ ὁ νεκρὸς θρέθηκε στραβολιμισμένος, σὰν νὰ τοῦ εἶχε στρίψει κάποιος τὸν λαιμό... Ὁ γιατρός ποὺ ἐκλήθη νὰ διαπιστώσῃ τὸν θάνατο, τὸν ἀπέδωσε σὲ ἀποπληξία. Μὰ ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ εἶχε σχηματίσει τὴν γνώμη, ὅστερ' ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ εἶδε καὶ ἀκουσε, ὅτι ὁ νοικάρης τοῦ δολοφονήθηκε ἀπὸ τὸ φαντάσμα τοῦ, χωρὶς ὅμως νὰ μπορῇ καὶ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ πῶς καὶ τὸ γιατί!...

Αὐτὴν τὴν παράδοξη ἱστορία μοῦ ἀφηγήθηκε ὁ παλαιοπώλης. Καὶ ἡ λεπτομέρεια τοῦ θανάτου τοῦ ἀγνωστοῦ μ' ἐκάναν νὰ συμπάθω περισσότερο τὴν κασσετίνα, τὴν ὁποία τοποθέτησα στὴν καλύτερη θέσι τοῦ γραφείου μου.

Πέρασε κάμποσος καιρὸς ἀπὸ τότε. Μιά ἡμέρα, ἐνῶ ἐσκόνιζα τὸ γραφεῖο μου, ἡ κασσετίνα ἔπεσε κάτω κι' ἀνοῖξε σὲ τέσσερα κομμάτια. Ἐνῶ προσπαθοῦσα νὰ δῶ πᾶς θὰ μπορούσε νὰ διορθωθῇ τὸ πολυτίμητο αὐτὸ κομμοτεχνήμα, ἀνεκάλυφα μέσα στὸ κούφιο σκέπαμά τοῦ ἕνα μικρὸ τετραπύδιο, γεμάτο μὲ λεπτὰ καὶ στενὰ γράμματα. Μὲ τίς πρώτες ματιές ποὺ τοῦ ἔρριξα, κατάλαβα ὅτι περιείχε μιά σημαντικὰ ἀποκάλυψι. Τὸ διάβασα ὅλο ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος, λαχανιάζοντας ἀπὸ ἀγωνία — καὶ τώρα παραδίδω στὴν δημοσιότητα τὴν ἀπίστευτὴ αὐτὴ καὶ καταπληκτικὴ ἐξομολόγησι τοῦ ἀνθρώπου ποὺ δολοφονήθηκε ἀπὸ τὸν εαυτό τοῦ. Αὐτὰ ποὺ θὰ διαβάσετε παρακάτω εἶνε τόσο ἀπίθανα καὶ τρομακτικά, ὥστε φοβάμαι μὴπως δὲν μὲ πιστέψετε. Σὰς ὀρκίζομαι, ὅμως, ὅτι δὲν ἀλλάξα οὔτε μιά λέξι ἀπὸ τὸ χειρόγραφο τοῦ ἀγνωστοῦ.

«Θεέ μου! Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἡ ἱστορία αὐτὴ συνελθὲ μὲ μένα;... Ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω πῶς ἦταν δυνατόν νὰ γνωρίσῃ ἕνας ἄνθρωπος μιά τόσο τρομακτικὴ περιπέτεια — καί, πολλὴ λιγώτερο, πῶς ἡ περιπέτεια αὐτὴ θὰ ἀφαινόταν ἀπὸ τὸν ἴδιον... Τώρα, ὅμως, ὅτι ἔγινε, ἐγίνε... Τίποτα πειὰ δὲν μπορεῖ νὰ μεταβάλῃ τὰ πράγματα... Ποιὸς δάχη τὴν δύναμι ν' ἀντισταθῇ κατὰ τοῦ Θεοῦ; Ἐνας μονάχα ἄνθρωπος εἶχε τὸ τρελλὸ αὐτὸ, τὸ ἀπελπισμένο θάρρος: ΕΓΩ!... Καὶ ἐγὼ ἔλαθα τὴν τιμωρία ποὺ μοῦ ἔπρεπε... Ἐταί ἔπρεπε νὰ γίνῃ... Δοξασμένο ἄς εἶνε τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!...

τὸν νὰ γνωρίσῃ ἕνας ἄνθρωπος μιά τόσο τρομακτικὴ περιπέτεια — καί, πολλὴ λιγώτερο, πῶς ἡ περιπέτεια αὐτὴ θὰ ἀφαινόταν ἀπὸ τὸν ἴδιον... Τώρα, ὅμως, ὅτι ἔγινε, ἐγίνε... Τίποτα πειὰ δὲν μπορεῖ νὰ μεταβάλῃ τὰ πράγματα... Ποιὸς δάχη τὴν δύναμι ν' ἀντισταθῇ κατὰ τοῦ Θεοῦ; Ἐνας μονάχα ἄνθρωπος εἶχε τὸ τρελλὸ αὐτὸ, τὸ ἀπελπισμένο θάρρος: ΕΓΩ!... Καὶ ἐγὼ ἔλαθα τὴν τιμωρία ποὺ μοῦ ἔπρεπε... Ἐταί ἔπρεπε νὰ γίνῃ... Δοξασμένο ἄς εἶνε τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!...

Δὲν ξέρω ἂν ἡ παθητικὴ αὐτὴ ἐξομολόγησις μου θὰ πέσῃ καμμιὰ μέρα στὰ χέρια ἑνὸς ἀνθρώπου... Δὲν ξέρω ἂν θὰ βρεθῇ ἕνας ἄνθρωπος ποὺ θὰ ἔχῃ τὴν τύχη — ἡ τὴν κατάρα — νὰ μάθῃ τὸ τρομερὸ μυστικὸ μου... Ὡστόσο, χάριν τοῦ ἀγνωστοῦ αὐτοῦ, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη, πρὶν ἐξιστορήσω τὴν φριχτὴ περιπέτεια μου, νὰ δώσω μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὸ παρελθόν μου...

Κατὰνομι ἀπὸ μιά οἰκογένεια πολλὴ καθὼς πρέπει, Σπουδασά σ' ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα πανεπιστήμια τῆς Φιλαδέλφειας, ἤμιον ἀκόμα φοιτητῆς ὅταν ἐρωτεύθηκα μιά ἀγνὴ κοπέλα, μιά κοπέλα ποὺ φαίνότανε σὰν νὰ ζοῦσε περισσότερο στὰ σύννεφα, ἀνάμεσα στοὺς ἀγγέλους, παρὰ στὸν πεδὸ κόσμου μας... Ἡ ἀγάπη τῆς νέας αὐτῆς εἶχε πλημμυρίσει ὁλόκληρη τὴν ζωὴ μου. Ζοῦσα μονάχα γι' αὐτὴν, ἤμιον ἔτοιμος νὰ θυσιάσω καὶ τίς φιλοδοξίες μου γιὰ νὰ τῆς φανῶ εὐχάριστος... Μιά μέρα, ὅμως, ἡ ἀγαπημένη μου ἔπεσε ἀρρώστη, χωρὶς νὰ μπορέσῃ κανένας γιατρός νὰ κα-

ταλῇ τὴν ἀφοριμὴ τῆς ἀρρώστειας τῆς... Καὶ ἄρχισε νὰ σθῆ, νὰ σιγᾷ-σιγᾷ, σὰν κερὶ, νὰ μαρμαίνεται σὰν λουλούδι ποὺ τοῦ στέρσαν τὸ νερό... Προσπαθοῦσα νὰ πείσω τὸν ἑαυτό μου ὅτι θὰ γινότανε καλὰ, ὅτι θὰ ἐξανέμιον, ἕνα μέρα στὰ μάγουλά τῆς τὰ χρώματα τῆς ὑγείας. Μὰ ἡ ἀγαπημένη μου πέθανε ἕνα μελαγχολικὸ ἀπόγευμα, χωρὶς ν' ἀφήσῃ κανένα νὰ μαρτυρῇ τὸ μυστικὸ τῆς ἀρρώστειας τῆς... Πέθανε καὶ μ' ἄφησε μονάχο — περισσότερο νεκρὸ παρὰ ζωντανό... Στὴν ἀρχὴ, νόμιζα ὅτι δὲν θὰ μπορούσα νὰ ζήσω, ὅτι θ' ἀκολουθοῦσα κι' ἐγὼ τὴν καλὴ μου στὸν τάφο — ἡ, τοῦλάχιστον, ὅτι θὰ τρελλαινόμουν... Φαίνεται, ὅμως, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὠπλισμένος μὲ μεγαλύτερη ἀντοχή ἀπ' ὅσο φαντάζεται ὁ ἴδιος. Ἐξῆς, λοιπόν... Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀνάμνησις τῆς νεκρᾶς μὲ κυνηγοῦσε παντοῦ, ἐπειδὴ ἄρχισα νὰ ζῶ περισσότερο στὸν κόσμο τὸν δικό τῆς παρὰ στὸν δικό μας, ἀποφάσισα νὰ καταγίνω μὲ τίς ἀπόκρυφες ἐπιστήμες, μὲ τὴν ἀόριστη ἐλπίδα ὅτι θὰ μὲ βοηθοῦσαν νὰ κατανοήσω τὸ μυστήριό τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου καὶ νὰ ἔλθω σὲ πὺ στενὴ ἐπαφὴ μὲ τὴν ἀγαπημένη μου...

Ἐγὼ ἀκούει ὅτι μονάχα ἡ μυστηριώδης Ἀνατολὴ ἐξαικοῦθεοι ἀκόμα νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ προβλήματα τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς... Ἡ περιουσία μου μὲ ἐπέτρεπε νὰ ἱκανοποιήσω κάθε εἶδους ἰδιωτικὰ μου. Ἀφῆσα, λοιπόν, στὴ μέση τίς πανεπιστημιακές μου σπουδές, ἐγκατέλειπα τὴν οἰκογένειά μου καὶ τοὺς φίλους μου, μπῆκα σ' ἕνα καραβὶ καὶ ἄρχισα νὰ περιφέρωμαι, σὰν κολασμένος, ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο στὴν Συρία, καὶ ἀπὸ τὴν Ἀραβία στὴν Ἰσπανία — στὴν Ἰσπανία τῶν Μαυριτανῶν. Στὰ ταξίδια μου αὐτὰ, μονάχα μιά σκέψις μὲ κατεῖχε: πῶς νὰ μάθω τὰ μυστικὰ τῶν πρωτογόνων αὐτῶν λαῶν, τίς ἀπόκρυφες ἐρησκειτικὲς πεποιθήσεις των, τίς ἀντιλήψεις των γιὰ τὸν θάνατο...

Μιά μέρα, ἐρευνώντας στὸν τάφο ἑνὸς Αἰγυπτίου σοφοῦ, στὸ Κάιρο, ἀνεκάλυψα μιά περγαμινὴ μὲ λίγες φράσεις, γραμμένες στὴν διάλεκτο τῶν κοπτῶν, τὴν ὁποία ἔτυχε νὰ γνωρίσω.

Ὡ! δὲν θὰ σὰς πῶ τί διάβασα στὴν περγαμινὴ αὐτὴ!

Κανεὶς ἄλλος, ἐκτὸς ἀπὸ μένα, δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τίς λεπτομέρειες τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ μυστικοῦ, ποὺ στάθηκε ἡ ἀφοριμὴ τῆς καταστροφῆς μου. Ἐνα μονάχα μπορῶ νὰ σὰς πῶ: ἡ καταραμένη αὐτὴ περγαμινὴ μοῦ φανέρωσε τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἕνας ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ δώσῃ σάρκα καὶ ὁσὰ στὸν ἄλλον ἄνθρωπο ποὺ ἔχει μέσα τοῦ, — στὰ σκοτεινὰ δηλαδὴ καὶ κακούργα ἐστικὰ ποὺ βασανίζουν, στὸν κόσμο αὐτὸν καὶ τὸν μεγαλῶτερον ἄγιο... Μὲ καταλαθαίνετε, βέβαια, τί θέλω νὰ πῶ: Ποιὸς εἶνε ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἐνοίωσε, ἔστω καὶ μιά φορὰ στὴ ζωὴ τοῦ, νὰ γίνεταί μέσα τοῦ μιά τρομερὴ μάχη μεταξὺ καλοῦ καὶ κακοῦ;... Ἐ! λοιπόν! ἡ περγαμινὴ ποὺ ἀνεκάλυψα μοῦ μάθαινε τὸν τρόπο νὰ ἐξωρίσω τοὺς δύο αὐτοὺς ἀνθρώπους, ποὺ συνυπάρχουν σὲ κάθε ἄνθρωπο, καὶ νὰ τοὺς μεταβάλω σὲ ΔΥΟ ζωντανούς, ἀνεξάρτητους ὁργανισμούς!...

Μὲ τὸ μυαλό κλονισμένο ἀκόμα ἀπὸ τὴν λύπη ποὺ μοῦ προσέβηκε ὁ θάνατος τῆς ἀγαπημένης μου, μὲ τὴν συνέλθεισέ μου ταρκαμένη ἀπὸ τὴν ἀνάγκησι τῶσαν καὶ τῶσαν βιθλίων ἀποκρύφων ἐπιστημῶν, δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω στὴν ἀρχὴ τὴν τρομακτικὴ σημασία τοῦ πειράματός αὐτοῦ. Ἡ σκέψις ὅτι θὰ κατάρθωνα κάτι ποὺ δὲν μπόρεσε μέχρι σήμερα νὰ πραγματοποιήσῃ κανεὶς ἄνθρωπος, μὲ ζάλισε, μ' ἔκανε νὰ πλημμυρίσω δόλοκληρος ἀπὸ περηφάνεια... Καὶ ἀποφάσισα ἀμέσως νὰ ἀκολουθήσω τίς ὁδηγίες τῆς περγαμινῆς — καὶ νὰ πραγματοποιήσω τὸ πὺ ἐξωφρενικὸ ἀπ' ὅλα τὰ ἀπραγματοποιήτα ὄνειρα ποὺ εἶδε ποτὲ ὁ ἄνθρωπος, ἀπὸ καταβολῆς κόσμου... ..

Μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμο, μὲ τὴν βοήθεια μερικῶν μαύρων σκλάβων, ἔχτισα στὴν Συρία, στὴν κορφή ἑνὸς ἀπῆλτου βουνοῦ, ἕνα κᾶστρο, ποὺ μοῦ χρησίμευε καὶ γιὰ ἐργαστήριον... Καὶ διέθεσα ὁλόκληρὴ τὴν περιουσία μου γιὰ τὴν ἀγορὰ τῶν μηχανημάτων, ποὺ ἦσαν ἀπαραίτητα γιὰ τὴν πραγματοποίησι τοῦ σχεδίου μου... Ὡ! μὴ περιμένετε ἀπὸ μένα νὰ σὰς περιγράψω λεπτομερῶς τὰ διαβολικά αὐτὰ μηχανήματα! Δὲν θὰ τὸ κάνω ποτὲ αὐτό, γιὰτί φοβάμαι μὴπως βρεθῇ καὶ κανένας ἄλλος τρελλὸς...

Ὁ ὁποῖος θὰ ζητήσῃ νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ πείραμά μου... Τὸ τρομερὸ αὐτὸ μυστικὸ πρέπει νὰ τὸ πάρω μαζί μου στὸν ἄλλον κόσμο... Ἐσχίσα ἔξη τὴν περγαμινὴ ποὺ βρῆκα στὸν τάφο τοῦ Αἰγυπτίου σοφοῦ... Καὶ ὅταν θὰ κλείσω κι' ἐγὼ τὰ μάτια μου, κανεὶς στὸν κόσμο δὲν θὰ μπορῇ νὰ ἐξερῇ τὸ φριχτὸ αὐτὸ μυστήριον.

Ὡστόσο, δὲν μπορῶ ν' ἀντισταθῶ στὸν πειρασμό νὰ σὰς πῶ ὅτι τὰ κυριώτερα ὄργανά μου μεταχειρίσθηκα γιὰ τὴν πραγματοποίησι τῶν σχεδίων μου ἦσαν ἕνας τεράστιος μαγνήτης, ἕνας πελώριος φακὸς κι' ἕνας μεγάλος καθρέφτης. Ὁ φακὸς θὰ ἀπορροφῶσῃ ἂν μπορῶ νὰ ἐκφρασθῇ ἔτσι, τὸν ἑαυτό μου ἀπὸ τὸν καθρέφτη καὶ ὁ μαγνήτης θὰ τραβοῦσε κατόπιν, μέσα ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ περιθώριό μου, τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχα μέσα μου, τὴν δευτέρω προσωπικότητά μου, τὸν δευτέρω ἐαυτό μου!...

Ἐνα μεσημέρι, τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἥλιος βρισκότανε στὸ κέντρο ἀκριβῶς τοῦ οὐρανοῦ, ἀποφάσισα νὰ κάνω τὸ πρῶτοφάνει, τὸ ἀπίστευτο πείραμα... Στάθηκα μπρὸς στὸν καθρέφτη... Ἐνοίωσα τὸν φακὸ νὰ μὲ κατακτῇ ὁλόκληρο... μοῦ φάνηκε ὅτι θ' ἄνασσα σὰν λαμπάδα... καὶ σὲ λίγο αἰσθάνθηκα τὸν μαγνήτη νὰ τραβᾷ ἀπὸ τὴν ψυχὴ μου καὶ τὸ μυαλό μου τὴν οὐσία τους... Εἶχα τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἄδεια ὁλόκληρος, ὅτι εἶχα μεταβληθῇ σὲ μιά σκιά τοῦ ἑαυτοῦ μου...

Καὶ ξαφνικά, εἶδα νὰ βγαίῃ ἀπὸ τὸ σῶμα μου ἕνας ἄνθρωπος... ..

(Συνέχεια στὴ σελίδα 53)

Τὸ φαντάσμα μου θέλει νὰ μὲ στραγγαλίσῃ!...

ΤΑ ΑΘΑΝΑΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΔΑΥΪΔ ΚΟΠΕΡΦΙΛΝΤ

(Συνέχεια από το προηγούμενο).

Μά δοκίμαζα μία θαθεία ίκανοποίησι, βλέποντας τόν έαυτό μου τόσο άπαυχολημένο, και θαδίδια πάντα με θήμα ζωηρό, γιατί, μέσα στον ένθουσιασμό μου, μου φαινόταν ότι όσο πιο πολύ έργαζόμουν, όσο πιο πολύ κουραζόμουν, τόσο πιο άξιος γινόμουν της Ντόρας. Δεν της είχα φανερώσει ακόμα τίποτε για όλες αυτές τις μεταβολές, γιατί σε λίγο έπρόκειτο να παη παλι να κατοη δυο μέρες στο σπίτι της φίλης της Τζούλιας Μίλλς κι' ανέβαλα για τότε όλα όσα είχα να της πω. Της ανήγγελλα μόνο με τις έπιστολές μου (όλη η άλληλογραφία μας γινόταν κρυφά, περνώντας μεσ' απ' τα χέρια της δεσποινίδος Μίλλς) ότι είχα πολλά πράγματα για να της πω.

Έν τώ μεταξύ, περιώρισα κατά πολύ, για λόγους οικονομίας, την κατανάλωσι που έκανα στην πομμάδα από λίπος άρκουδας, έπαψα ν' αγοράζω άρωματισμένα σαπουνία και νερό της λεβάντας και πούλησα με μεγάλη ζημία, τρία γιλέκα μου που τα θεωρούσα πειά πολύ κομψά για το μέτριο ντύσιμό μου.

Μά δά' αυτά δεν μου έφταναν και μ' έτρωγε η έπιθυμία να κάνω ακόμα περισσότερα. Γι' αυτό μία μέρα πήγα να ιδώ τον φίλο μου Τρήντλ με την έλπίδα μήπως μου θρή καμιά συμπληρωματική εργασία. Πήρα και τόν κ. Ντίκ μαζί μου, για να τόν διασκεδάσω λίγο, γιατί ο δυστυχισμένος, πολύ εύαισθητος στις άναποδιές της θείας μου κι' έχοντας την ιδέα πως ούτε ένας σκλαβός δεν θα δούλευε περισσότερο από μένα, είχε χάσει όλο του το κέφι και την όρεξι του απ' την άπελπισία που έβλεπε πως ο ίδιος ήταν άνικανος να κανη το παραμικρό. Γι' αυτό άνησυχούσαμε μήπως η κατάστασις του επιδεινωθί κι' αποφασίσαμε με την θεία μου να τόν άπασχολήσουμε και να τόν διασκεδάσουμε λίγο.

Ερήκαμε λοιπόν τόν Τρήντλ πεσμένο με τα μούτρα στην δουλειά μπροστά στα χαρτιά του και στο καλαμάρι του. Μας δέχθηκε με μεγάλη έγκαρδιότητα κι' έπειτα από λίγες στιγμές είχε γίνει κιόλας στενός φίλος με τόν κ. Ντίκ.

Το πρώτο ζήτημα για το όποιο ήθελα να συμβουλευθώ τόν Τρήντλ ήταν το εξής: Είχα ακούσει ότι πολλοί άνθρωποι, που διακρίθηκαν σε διαφορές σταδιοδρομίες, είχαν κανει το ντεμπούτο τους ως δημοσιογράφοι, κρατώντας τα πρακτικά της βουλής και ήθελα να μάθω τί χρειαζόταν να γίνει κανείς πρακτικογράφος.

Ο Τρήντλ λοιπόν με πληροφόρησε ότι η μόνη άπαραίτητος γι' αυτό ίκανότης ήταν να ξέρη κανείς πολύ καλά στενογραφία, της οποίας η εκμάθησις άπαιτούσε τόσο χρόνο όσο κ' η εκμάθησις εξή ξένων γλωσσών.

ΤΑ ΠΕΝΤΑΔΥΜΑ ΤΟΥ ΟΝΤΑΡΙΟ
Ο γιατρός τών πενταδύμων δόκτωρ Άλλαν Νταφές, με μία από τις μικρούλες. Κατά σειράν: Η Καικιλία και η Ύθωνη

ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΝΤΙΚΕΝΣ

Ο φίλος μου νόμιζε ότι μ' αυτό θα μ' άπέλιζε, αφού δεν ήξερα στενογραφία. Μά εγώ το θεωρήσα αυτό σαν ένα μεγάλο δέντρο που έπρόκειτο να ξεριζώσω μέσα στο δάσος τών δυσκολιών που έπρεπε να διασχίσω για να φτάσω ως την Ντόρα.

Ευχαριστώ χίλιες φορές, αγαπητέ μου Τρήντλ, του έπα. Θ' άρχισω από αύριο να μαθαίνω στενογραφία.

Ο Τρήντλ με κύτταξε εξαφνιασμένος, μα δεν ήξερε ακόμα σε ποιο σημείο είχε φτάσει ο ένθουσιασμός μου.

Θ' αγοράσω ένα καλό βιβλίο στενογραφίας, εξακολουθήσα, και θ' άρχισω να το διαβάζω στο γραφείο του κ. Σπένλσο, όπου τις περισσότερες ώρες τις περνάω χαζεύοντας. Τρήντλ, αγαπητέ μου σύντροφε, θά μάθω στενογραφία!

Θεέ μου! Έκανε ο Τρήντλ, άνοίγοντας εξαφνιασμένα τα μάτια του. Ποτέ μου δεν θα φανταζόμουν πως θα είχες τόσο θέλησι, Κόπερφιλντ!...

Ούτ' εγώ δεν θα το φανταζόμουν ποτέ πριν από λίγες μέρες.

Γη στιγμή εκείνη, ο κ. Ντίκ είπε λίγο φοβισμένος:

Δεν θα είχατε να συστήσετε και σε μένα καμμία εργασία, κύριε Τρήντλ;... Έχω πολύ ώραίο γραψίμο.

Και θγαζώντας από την τσέπη του, έδειξε στο φίλο μου μερικά χειρόγραφα που γραμμένα με τόν καλλιγραφικό ενάγνωστο χαρακτήρα του.

Ω! Έκανε ο Τρήντλ, αφού γράφετε τόσο ώραία, θα σας δίνω να κάνετε δικαστικά αντίγραφα. Έχω πολλή τέτοια δουλειά!...

Ο κ. Ντίκ ένθουσιασθηκε μέχρι δακρύων.

Ωστε θα μπορέσω να θγαζώ κι' εγώ χρήματα; φώναζε δλοένα χαρούμενος.

Και πραγματικά, όταν φύγαμε, ο κ. Ντίκ κουβαλούσε μαζί του τα πρώτα δικόγραφα που του είχε δώσει ο Τρήντλ ν' αντιγράψη για την άλλη μέρα.

Έτσι είχε θρή κι' αυτός μία άπασχόλησι, η οποία έπι πλέον θα του έφερνε και λίγα κέρδη.

VI

Είχαν περάσει όχτώ μέρες από τότε που άρχισα την καινούργια μου ζωή και στο διάστημα αυτό είχα σταθεροποιηθί περισσότερο από ποτέ στις ένεργητικές αποφάσεις που είχα λάθει. Έξακολουθούσα να περπατάω πολύ γρήγορα, με την συγκεχυμένη ιδέα ότι αυτό με βοηθούσε να κάνω το δρόμο μου μέσα στη ζωή. Είχα θέσει ως κανόνα μου ν' άφιερώνωμαι όσο μπορούσα περισσότερο σε ότι αναλάμβανα να κάνω. Με δυο λόγια, είχα μειάβλει τον έαυτό μου

σε άληθινό θύμα. Μου ήρθε μάλιστα για μία στιγμή η ιδέα να τρέφωμαι άποκλειστικά με χόρτα, γιατί είχα την ιδέα ότι, αν γινόμουν χορτοφάγος, αυτό θ' άποτελούσε μία άκόμα θυσία για την Ντόρα.

Εκτός από μερικούς ύπαινιμούς πολύ σκοτεινούς που της έκανα στα γράμματά μου, η μικρή μου Ντόρα δεν ήξερε τίποτε από τις ήρωικές μου αυτές αποφάσεις. Μά είχαμε συμφωνήσει ότι το έρχόμενο Σάββατο που θα πήγαίνα να μείνη στο σπίτι της δεσποινίδος Μίλλς, θα πήγαίνα κι' εγώ εκεί για να πάρουμε κ' οι τρεις μαζί το τσάι μας.

Έν τώ μεταξύ είχα έγκατασταθί με τη θεία μου όριστικά στο διαμέρισμά μου κι' ο κ. Ντίκ εξακολουθούσε την εργασία του ως αντίγραφους, τρισευτυχισμένος.

Καθώς η θεία μου ήταν γυναίκα έξυπνη και με τάξι, είχαν έπιφέρει τόσες μικρές τελειοποιήσεις στο διαμέρισμά μου, ώστε είχα τώρα την έντύπωσι πως είμαι πιο πλούσιος από πριν. Είχε, μεταξύ τών άλλων, μεταβάλει προς χάριν μου το δωμάτιο της ύπηρεσίας σε τουαλέττα και είχε άγοράσει, για μένα πάντοτε, ένα κρεβάτι που διπλώνει και που την ημέρα φαινόταν σαν βιβλιοθήκη. Ήμουν το άντικείμενο τών συνεχών φροντίδων της, τόσο που κ' η ίδια η φτωχή μου μαμά δεν θα μπορούσε να μ' αγαπάη περισσότερο, ούτε να προσπαθί πιο πολύ να με κάνη ευτυχισμένο.

Η Πέγκοττ θεωρούσε ως μεγάλο προνόμιο το ότι βοηθούσε τη θεία μου σ' όλες αυτές τις δουλειές και μολονότι εξακολουθούσε να αισθάνεται μπροστά της ένα ύπόλοιπο από τόν παλιό τρόπο της, είχε λάθει απ' αυτήν τόσα δείγματα έμπιστοσύνης και συμπαθείας, ώστε η δυο γυναίκες είχαν γίνει λαμπρές φίλες.

Μά είχε φτασει πειά η στιγμή που η Πέγκοττ — ήταν το ίδιο Σάββατο που έπρόκειτο να πάρω το τσάι μου στο σπίτι της δεσποινίδος Μίλλς — έπρεπε να ξαναγυρίση στο Γιαρμούθ, για να έκπληρώση κ' τα στον Χαμ το ρόλο που είχε αναλάβει.

Καλή αντίαμωσι, καλή μου Μπάρκις! της είπεν η θεία μου, η όποια έπέμενε πάντοτε να την φωνάζη έτσι. Να προσέχης τόν έαυτό σου... Ποτέ μου δεν θα φανταζόμουν ότι θα λυπόμουν τόσο, βλέπονιάς σε να φεύγης.

Και την φίλησε σχεδόν δακρυσμένη...

Συνώδευσα την Πέγκοττ ως το σταθμό του λεωφορείου και παραστάθηκα στην άναχώρησί της. Έκλαψε τη στιγμή του άποχωρισμού και μου συνέστησε να έπιβλέπω τόν άδελφό της Ντάν, αν τύχη και ξαναπερνούσε από το Λονδίνο, αν και δεν είχαμε λάθει καμμία είδησι απ' αυτόν απ' τη στιγμή που έφυγε το ώραίο εκείνο καλοκαιρινό θράδυ.

Και τώρα, Ντάβυ μου, μου είπεν η Πέγκοττ, αν ποτέ, σήμερα, αύριο, μεθαύριο, οποιαδήποτε μέρα η ώρα, σου χρειαστούν χρήματα για τόν άλφα ή τόν θήτα λόγο, μη διστασης ν' άπευθυνθής σ' έμένα. Ποιός λοιπόν θα είχε το δικαίωμα να σου δώση χρήματα, αν όχι εγώ, η φτωχή υπηρέτρια της γλυκειάς μου μικρής σου μαμάς;

Της άποσχέθηκα ότι θα κατέφευγα σ' αυτήν αν καμμία

φορά μου χρειαζόντουσαν χρήματα, και η Πέγκοττ, γεμάτη χαρά, πρόσθεσε:

Και κάτι άλλο, μικρούλη μου: Να πής στον αγαπημένο σου μικρό άγγελο, ότι θα ήθελα να τόν έθλεπα, έστω και για μία στιγμή. Και πές της ακόμα ότι μετά το γάμο της με το παιδί μου, θάρθω να συγυρίσω το σπίτι σας και να το κάνω όσο πιο ώραίο μπορώ, αν μου το έπιτρέπετε!

Την διαβεβαίωσα ότι δεν θ' αφήναμε κανέναν άλλο να θάλη το χέρι του στο σπίτι μας εκτός απ' αυτήν και αυτό την έκανε τόσο χαρούμενη, ώστε έφυγε κατενθουσιασμένη.

Έκανα εκείνη την ημέρα ένα σωρό δουλειές για να σκοτώσω την ώρα μου όσο μπορούσα πιο γρήγορα και το θράδυ, την άρισμένη ώρα, τράβηξα για το δρόμο, όπου κατοικούσε η δεσποινίς Μίλλς.

Η ίδια η Ντόρα ήρθε και μου άνοιξε όταν χτύπησα την πόρτα. Κρατούσε στα χέρια της τόν Ζιπ που μουγκριζε κι' έτρεμε, έχοντας την έντύπωσι πως ήμουν κανέναν ληστής.

Έπειτα, μπήκαμε κ' οι τρεις στο σαλόνι, ευτυχισμένοι και γεμάτοι τρυφερότητα. Μά μεταμόρφωσα πολύ γρήγορα αυτή τη χαρά σε άπόγνωσι, ρωτώντας έξαφνα την Ντόρα αν θα μπορούσε ποτέ ν' αγαπήση έναν ζητιάνο.

Η άμορφούλα μου, η μικρούλα μου Ντόρα, πόσο συγκινήθηκε μόλις άκουσε την έρώτησι αυτή!... Η μόνη ιδέα που ζύπνησε μέσα της η λέξις «ζητιάνος» ήταν ένα πρόσωπο κιτρινωμένο μ' ένα βαμπακερό σκούφο, με δυο δεκανίκια, ή μ' ένα εύλινο πόδι, ή μ' ένα σκύλο που κρατάει στο στόμα του ένα τασάκι. Γι' αυτό, με κύτταξε με μία κατάπληξι που την έκανε ακόμα πιο γοητευτική.

Τι άνόητη έρώτησις! είπε, κάνοντας ένα χαριτωμένο μορφοσμό. Ν' αγαπήσω ένα ζητιάνο;

Ντόρα, αγαπημένη μου, της άπάντησα, είμ' ένας ζητιάνος.

Πώς μπορεί να είσαι τόσο άνόητος, είπε η Ντόρα χτυπώντας με στον ώμο, για νάρχεσαι να μου λές τέτοια παραμυθία; Θα θάλω τόν Ζιπ να σε δαγκώση...

Οί παιδιαστικοί τρόποι της μου φαινότουσαν ότι πιο χαριτωμένο ύπάρχει στον κόσμο. Μά ήταν άνάγκη να έξηγηθώ. Γι' αυτό της είπα μ' έπισημότητα:

Ντόρα, αγαπή μου, ο Δαυίδ σου είνε κατεστραμμένος...

Σου λέω πως θα θάλω τόν Ζιπ να σε δαγκώση, είπεν η Ντόρα τινάζοντας τις μπουκλες της, αν εξακολουθήσης να λές άνοησίες!

Μά φαινόμουν τόσο σοφάρος, ώστε η Ντόρα έπαψε να τινάζη τις μπουκλες της. Έβλεπε το μικρό τρεμμένο χέρι της άπάνω στον ώμο μου, το πρόσωπό της έπήρε μια έκφρασι άγωνίας, έπειτα τρόμου, και άρχισε να κλαίη. Έπειτα γονατιστός μπροστά στο σόφα όπου καθόταν, χάζευοντας την και ίκετεύοντάς την να μη μου συντρίψη την καρδιά. Μά, επί μερικές στιγμές, η φτωχή μικρή μου Ντόρα δεν έκανε άλλο παρά να τραυλίζει: Θεέ μου! Θεέ μου! Με φοβίζεις. Πού είνε η Τζούλια Μίλλς; Πήγαίνε με στην Τζούλια Μίλλς, και φύγε σε παρακαλώ, τόσο που κανένας πειά να χάσω

Η Αιμιλία

Η Άνέττα

και η Μαρία.

(Τελευταία έγχρωμος φωτογραφία της τριανικής έφημεριδος)

Τέλος, έπειτα από πολλές διαμαρτυρίες και ίκεσίες, έπεισα την Ντόρα να με κυττάξει στα μάτια. Είχε ύψος φοβερό, μα σιγά-σιγά κατώρυνε να την καθουχάσω. Τό ύψος της εξέφραζε τώρα αγάπη και το ώμορφο δροσερό της μάγουλο άκουμποσε στο δικό μου. Τότε, ενώ την έσφιγγα στην άγκαλιά μου, της εξήγησα ότι την αγαπούσα, μά ότι ή συνειδησίς μου με πρόσταζε να την λύσω από κάθε υποχρέωσή της άπέναντί μου, γιατί ήμουν πειά φτωχός.

Επρόσθεσα ότι, αν την έχανα, δεν θα μπορούσα να παρηγορηθώ ποτέ, ότι δεν θα ένοιωθα κανένα φόβο για τη φτώχεια, αν συνέβαινε τό ίδιο και μ' εκείνην, γιατί ή αγάπη της θα μου έφτανε να κάνη τά χέρια μου δυνατά και την καρδιά μου γενναία. Της είπα ακόμη ότι είχα άρχισει κιόλας να εργάζωμαι μ' ένα θάρρος που μόνο ένας άνδρας έρωτευμένος άληθινά θα μπορούσε να έχη, ότι άρχισα να έχω πρακτικό πνεύμα και να προετοιμάζωμαι για τό μέλλον... και πολλά άλλα πράγματα, με μία εύγλωττία που με ζαφνίασε και μένα τόν ίδιο.

— 'Η καρδιά σου είνε πάντοτε δική μου, Ντόρα αγάπημένη; είπα με παραφορά, γιατί αίσθανόμουν από τόν τρόπο με τόν όποιο σφιγγόταν πάνω μου ότι μου άνηκε παντοτεινά.

— "Ω, ναί! φώναξε ή Ντόρα. "Ω! ναί, είνε πάντοτε δική σου. Δεν με φοβίζεις πειά έτσι...

— Έγώ, να την φοβίζω! Αυτήν!...

— Μή μου λές πειά πώς είσαι φτωχός κι' ότι σκοτώνεσαι στη δουλειά, ξανάπε ή Ντόρα και σφίχτηκε πιο δυνατά άπάνω μου. Μή μου λές τίποτες... Δεν θέλω ν' άκούω για φτώχεια! Πρέπει ό Ζίπ νάχη κάθε μεσημέρι την κοτελέττα του, γιατί αλλιώς θα πεθάνη.

Τά παιδιάστικα καμώματά της, τά τόσο γοητευτικά, με ζετρέλλαναν. Της εξήγησα τρυφερά ότι ό Ζίπ θα είχε, όπως πάντα, την άρνία κοτελέττα του και της είπα ότι με την εργασία μου θα τά είχαμε όλα. Της περιέγραφα τό σπίτι που νοικιαζόταν στο Χίγκκς και της μίλησα για την θεία μου, ή όποια θα καθόταν μαζί μας στην άπάνω κάμαρη αυτού του σπιτιού.

— Δεν σέ φοβίζω πειά, Ντόρα μου; την ρώτησα μ' αγάπη.

— "Ω! όχι! όχι! φώναξε. Μά έλπίζω ότι ή θεία σου θα μένη την περισσότερη ώρα στην κάμαρή της κι' ότι δεν θάνε μία γρηά γκρινιάρα.

"Αν μου ήταν δυνατόν ν' αγαπήσω την Ντόρα περισσότερο, θα τό έκανα τη στιγμή εκείνη. "Ωστόσο καταλάβαινα ότι δεν ήταν και πολύ εύκολο να της μιλήσω λογικά κι' ό πρόσφατος ένθουςιασμός μου έπεσε λίγο όταν είδα πώς ήταν σχεδόν αδύνατον να την κάνω να τόν συμμεριστή. Προσπάθησα τότε να ένεργήσω διαφορετικά. "Όταν είδα πώς είχε συνέλθει έντελώς κι' έπαιζε με τ' αυτιά του Ζίπ που ήταν πλαγιασμένος στα γόνατά της, ξαναπήρα σοβαρό ύφος και είπα:

— Θησαυρέ μου, μπορώ να προσθέσω μία λέξι;

— "Ω! είπεν ή Ντόρα με ύφος παιγνιδιάρικο. "Άφησε πειά αυτή τη σοβαρότητα... "Αν ήξερες πόσο με άνησυχεί...

— 'Αγαπημένη μου, της απάντησα, τίποτε άπ' όλ' αυτά δεν πρέπει να σ' άνησυχή. Θα ήθελα άπεναντίας να σέ κάνω να δής τά πράγματα διαφορετικά από πρίν και να κάνης έτσι κουράγιο και δύναμι, Ντόρα!

— "Ω! αυτό που λές είνε φριχτό!

— "Όχι, αγαπητή μου, όχι! Με την καρτερικότητα και την δύναμι του χαρακτήρος, θα μπορέσουμε ν' αντιμετώπισουμε δοκιμασίες πολύ πιο μεγάλες.

— Μά δεν έχω καμιά δύναμι χαρακτήρος, είπεν ή Ντόρα, τινάζοντας τις μπούκλες της. Δεν είν' έτσι, Ζίπ!... "Ελα, Δαυίδ, φίλησε τόν Ζίπ και γίνου ευγενικός.

"Ήταν αδύνατον ν' αποφύγω τόν Ζίπ, άφου καταλάβαινα ότι ως άντάλλαγμα θα είχα ένα φίλημα δικό της. "Αφού έγινε κι' αυτό, της είπα πάλι:

— Ντόρα, αγαπημένη μου, ήθελα κάτι να σού πώ... "Αγάπη μου, λάθε σοβαρά ύπ' όψει σου πώς είσαι άρραβωνιασμένη μ' έναν άνθρωπο φτωχό...

— "Όχι! όχι! Σε παρακαλώ μη μου λές τέτοια! φώναξε ή Ντόρα. Είνε πολύ φριχτά πράγματα!...

— Μά καθόλου, θησαυρέ μου,

της απάντησα εύθυμα. "Αν ήθελες μόνο να τό σκέφτεσαι καμιά φορά και να καταγίνεσαι κάθε τόσο με τό νοικοκυριό του σπιτιού του μπαμπά σου... Έτσι για να συνηθίς, — να κρατάς τούς λογαριασμούς του, ξέαρνα.

"Η μικρούλα φτωχή Ντόρα, υποδέχτηκε αυτή την ιδέα μ' ένα ξεφωνητό που είχε κάτι από λυγμό κι' από κραυγή τρόμου.

— ...Αυτό θα μάς χρησιμεύση άργότερα, εξακολούθησα, και αν ήθελες να μου υποσχεθής πώς θα διαδάσης ένα μικρό βιβλίο μαγειρικής που θά σού στείλω... τί εύτυχία για μένα. Γιατί ό δρόμος μας μέσα στη ζωή, Ντόρα, — πρόσθεσα, παίρνοντας φόρα — είνε δύσβατος και άπότομος για τη στιγμή, μά από μάς έξαρτάται να τόν ισοπεδώσουμε... Θα παλαιψουμε για να προχωρήσουμε... Πρέπει να δειχτούμε θαρραλέοι! Θα συναντήσουμε εμπόδια και πρέπει να τ' άψηφήσουμε και να τά ρίξουμε κάτω!... Θά... θά...

Μιλούσα με όρμή, με τις γροθιές σφιγμένες, με τό βλέμμα γεμάτο ένθουςιασμό. Μά ήταν έντελώς περιττό να προχωρήσω...

"Η Ντόρα τά είχε χαμένα... Φοβόταν! Είχε χλωμίσει κι' έτρεμε σύγκορμη... Καί ζητούσε άδιάκοπα τη φίλη της Τζούλια Μίλλς...

"Έτσι άναστατώθηκα κι' έγώ κι' άρχισα να γυρίζω σάν τρελλός μέσα στο σαλόνι.

Σε μία στιγμή, έκλεισε τά μάτια της.

Αυτή τη φορά νόμισα πώς την είχα σκοτώσει. Ράντισα με νερό τό πρόσωπό της. "Έπεσα γονατιστός. Τραβούσα τά μαλλιά μου. "Αποκαλούσα τόν έαυτό μου άνθρωπο βάρβαρο και χωρίς οίκτο. "Εκλιπαρούσα τη συγγνώμη της. Την έκτευα να με συγχωρήση. "Ανακάτεπα τό κουτί των έργών της δεσποινίδος Μίλλς, ψάχνοντας να βρώ σ' αυτό κανένα μπουκαλάκι με άλλατα και άπάνω στη σαστιοάρα μου, άρπαξα άντι του μπουκαλιού μία θήκη με καρφίτσες που τίς άδειασα όλες άπάνω στην Ντόρα. "Εδειχνα τη γροθιά στόν Ζίπ, που ήταν κι' αυτός ξετρελλαμένος σάν κι' έμένα. "Έκανα όλες τις υπερβολές που μπορεί να φανταστή κανείς, και ήμουν έντελώς έξαλλος, όταν ή δεσποινίς Μίλλς μπήκε μέσα στο δωμάτιο.

— Θεέ μου! Τί συνέβη; φώναξε, κι' έτρεξε να βοηθήσει τη φίλη της.

Της απάντησα: «Έγώ, δεσποινίς Μίλλς! Έγώ είμαι ό ένοχος! Έγώ είμαι ό δολοφόνος!» ή κατι παρόμοιο. "Έπειτα άνικανος να υποφέρω τό φως, έκρυφα τό πρόσωπό μου μέσα στα μαξιλάρια του σοφά.

"Η δεσποινίς Μίλλς πίστεψε στην άρχή ότι ήταν μία άπλη έρωτική φιλονεικία. Μά καταλάθε άμέσως περί τίνος έπρόκειτο, γιατί ή αγαπημένη μου μικρούλα Ντόρα έπεσε στην άγκαλιά μου φωνάζοντας πώς ήμουν ένας άπλός έραστής. Έπειτα άρχισε να κλαίη για την τύχη της, μ' άγκάλιασε, με φίλησε, με έκτευσε να δεχθώ όλα τά χρήματά της, και στο τέλος ρίχτηκε στην άγκαλιά της δεσποινίδος Μίλλς, λέγοντας με λυγμούς πώς ή τρυφερή της καρδιά θα συντηρόταν.

Μά άσφαλώς ή Θεία Πρόνοια είχε φέριε στόν κόσμο τη δεσποινίδα Μίλλς για να γίνη ό σωτήρας μας. Με ρώτησε με λίγα λόγια τί είχε συμβή, παρηγόρησε την Ντόρα, την έπεισε σιγά-σιγά ότι δεν ήμουν έραστής (φαίνεται πώς από τη διήγησή μου, ή Ντόρα έθγαλε τό συμπέρασμα πώς είχα γίνει χτίστης και πήγαινα κάθε πρωί στη δουλειά με τό μιστρί και τό πηλοφόρι στόν άμμο) και στο τέλος άποκατάστησε τη γαλήνη μεταξύ μας. "Όταν ήουάσαμε άκετά και ή Ντόρα πήγε να πλύνη τά μάτια της με τριαντάφυλλόνερο, ή δεσποινίς Μίλλς χτύπησε τό κουβούκι για να φέσουν τό τσάι. "Έν τώ μεταξύ, ή Θεία Πρόνοια διαθεσάτωσα πώς θα έμενε για πάντα φίλη μου και πώς πρώτα θα έπαυε ή καρδιά μου να χτυπά κι' έπειτα θα λημονούσα τις πολύτιμες υπηρεσίες που μου είην προσφέρει.

"Εξήγησα κατόπιν στην δεσποινίδα Μίλλς αυτό που τόσο άνησυχώς είχα έπιχειρήσει προηγουμένως να εξηγήσω στην Ντόρα. "Η δεσποινίς Μίλλς μου απάντησε: «Έτι κατ' άρχήν ή Καλύθα της Εύτυχίας ήταν προτιμότερη από τη Παλάτι του ψυχρού Πλούτου κι' ότι ή αγάπη θα τά άντικαθιστούσε όλα. Της είπα κι' έγώ τότε ότι αυτό ήταν άλήθεια, κι' ότι κανείς

δεν μπορούσε να τό ξέρη αυτό καλύτερα από μένα, που άγαπούσα την Ντόρα, με μία αγάπη άγνωστη ως τότε στόν κόσμο.

"Όταν όμως της μίλησα για την πρόταση που είχα κάνει στην Ντόρα να μάθή λίγο νοικοκυριό, ή δεσποινίς Μίλλς μου απάντησε:

— "Ακούστε, κύριε Κόπερφιλντ... "Όχι, ή πρότασίς σας δεν ταίριαζε στην Ντόρα μας... "Η αγαπημένη μας μικρούλα είν' ένα πράγμα χαϊδεμένο άπ' τη φύσι... Είν' ένα πλάσμα φωτεινό, αϊθέριο, πλασμένο για την εύτυχία...

"Εκείνη τη στιγμή, ή Ντόρα ξαναγύρισε... Καί βλέποντας αυτό τό λεπτό και γοητευτικό πλάσμα, άναρωτήθηκα αν πραγματικά ήταν σωστό να τό ταράζω με τέτοιες χυδαίες λεπτομέρειες της ζωής. Μου έδειξε δε κατόπιν τόση τρυφερότητα και φαινόταν τόσο γοητευτική, ώστε νόμιζα πώς ήμουν ένα τέρας που είχε μπη μέσα στόν κήπο μιάς νεράιδας.

"Αφού ήπιαμε τό τσάι, ήρθε ή σειρά της κιθάρας. "Η Ντόρα τραγούδησε ώμορφα, γαλήνια τραγούδια που έλεγαν ότι πρέπει ν' αγαπάμε, να γελάμε και να χορεύουμε πάντοτε...

Μιά ακιό μόνο ήρθε να ταράξη τη χαρά μας. Μιά στιγμή πρό της άναχωρήσεώς μας, καθώς ή δεσποινίς Μίλλς μίλησε τυχαίως για τό πρωί της άλλης ημέρας, είπα, χωρίς να τό σκεθώ, ότι ή άνάγκη να εργάζωμαι με υποχρέωση τώρα να σηκώνωμαι στις πέντε τό πρωί. Δεν ξέρω αν ή Ντόρα νόμισε άπ' αυτό ότι ήμουν νυχτοφύλακας σέ καμιά άποθήκη, μά ή φράσι μου τη συγκίνησε τόσο, ώστε έπαψε να παίξη και νά τραγουδάη.

Αυτό σκεφτόταν άκόμα την ώρα που την άποχαιρέτησα γιατί μου είπε με τό τσαχπίνικο ύφος της, σάν να μιλούσε στην κούκα της:

— Διαιών, κακό παιδί, τάξε μου πώς δεν θα σηκωθής πειά στις έξι τό πρωί. Αυτό δεν είνε καθόλου ώραίο.

— 'Αγάπη μου, της απάντησα, πρέπει να εργαστώ...

— Μην εργάζεσαι! Για ποιό λόγο να εργάζεσαι;

Βλέποντας τό γλυκό εξαφνιασμένο μουτράκι της, δεν μπόρεσα να της απαντήσω τίποτε άλλο παρά να της πώ σ' έλαφρό κι' έγώ τόνό ότι έπρεπε να εργάζωμαι για να ζω.

— "Ω! Τί άστείο που είν' αυτό! φώναξε ή Ντόρα.

— Και πώς να ζήσω διαφορετικά, αγαπημένη μου;

— Πώς; Τι σημασία έχει τό πώς; απάντησε ή Ντόρα.

Φαινόταν τόσο βέβαιη ότι είχε λύσει τό ζήτημα, και μου έδωσε ένα φιλι τόσο θριαμβευτικό, ένα φιλι που άνέβαινε κατ' ευθείαν από την άγνή καρδιά της, ώστε δεν θέλησα να την δαλώ από την παιδιάστικη πλάνη της.

Ναί, την αγαπούσα κι' εξακολουθούσα να την αγαπώ με μία αγάπη βαθειά, μεγάλη, άπόλυτη. Μά, ενώ εξακολουθούσα να εργάζωμαι σταθερά και να χτυπάω τό σίδερο όσο ήταν άκόμα ζεστό, συλλογίζομουν συχνά τό θράδυ, ενώ καθόμιον άπέναντι στη θεία μου, τόν τρόπο που είχα προκαλέσει στην Ντόρα κι' άναρωτιόμουν πώς θα μπορούσα, με μία άπλη κιθάρα, να χαράξω δρόμο στο δάσος των δυσκολιών.

Και, από την πολλή συλλογή, μου φαινόταν πώς τά μαλλιά μου είχαν άρχισει να γίνονται γκριζα.

VII

Δεν άφησα ωστόσο να ψυχραίνη ή άπόφασις που είχα λάβει, να μάθω στενογραφία. Είχα αγοράσει μία μέθοδο που μου στοίχισε δέκα σελλίνια και έξη πέννες και ρίχτικα μέσα σ' έναν ώκεανό περιπλοκών που με ώδήγησε, σέ λίγες εβδομάδες, στά σύνορα της διανοητικής διαταράξεως. Σιγά-σιγά όμως άρχισα να συνηθίζω και να ξεχωρίζω τά στενογραφικά σημάδια και να προσδεύω άρκετά. Έν τώ μεταξύ, εξακολούθησα να πηγαίνα άνελιπώς στο γραφείο του κ. Σπένλου και στο σπίτι του δικηγόρου Στρώγκ και μπορώ να πώ ότι εργαζόμουν σάν υποζύγιο.

"Ενα πρωί, πηγαίνοντας στο γραφείο όπως πάντα, είδα μπροστά στην πόρτα τόν κ. Σπένλου, με ύφος πολύ σοβαρό, να μιλά ήλοιοιανος. "Επειδή παραπονιόταν συχνά για πονοκεφάλους — είπα λαϊμό πολύ κοντό και φορούσε κολλάρια πολύ σκληρά — ή ιδέα πώς τό μυαλό του είχε ταραχτή μ' άνησυχισε στην άρχή. Μά γρήγορα καθουχάσα, όσο γι' αυτό

τουλάχιστον.

"Αντί ν' απάντηση στην καλημέρα μου με την συνηθισμένη του έγκαρδιότητα, με κύτταξε με ύφος σοβαρό κι' έπίσημο και με παρακάλεσε να τόν συνοδεύω σέ κάποιο καφενείο που θρισκόταν κοντά στο γραφείο μας. Τόν ύπακουσα, νοιώθοντας ένα κακό προαίσθημα. Δεν ξέρω γιατί, καταλάβαινα πώς είχε άποκαλύψει τό μυστικό που με συνέδεε με την πολυαγαπημένη μου Ντόρα.

"Όταν μπήκαμε τέλος στο πρώτο πάτωμα του καφενείου, εξαφνιάσθηκα πολύ βλέποντας εκεί την μίς Μύρστον που μάς περίμενε όρθια πλάι σ' έναν μπουφέ.

"Η μίς Μύρστον μου άπλωσε τά παγωμένα της δάχτυλα και κάθισε παίρνοντας μιά στάσι σοβαρή κι' άλύγιστη. "Ο κ. Σπένλου έκλεισε την πόρτα της αίθούσης, μου έδειξε μία καρέκλα κι' έμεινε όρθιος κοντά στο τζάκι.

— Μίς Μύρστον, είπε, λάθετε την καλωσύνη να δείξετε στόν κ. Κόπερφιλντ αυτό που έχετε μέσα στην τσάντα σας.

Με τά χείλη της σφραγισμένα σάν κλειδωμένα, ή μίς Μύρστον άνοιξε την τσάντα της κι' έθγαλε από μέσα την τελευταία μου έπιστολή προς την Ντόρα που ξεχειλίζε από τις διαθεσάίσεις του έρωτός μου.

— Μου φαίνεται πώς αυτό είνε τό γράψιμό σας, κύριε, είπεν ό κ. Σπένλου.

"Ενοιώθα τόν έαυτό μου να φλογίζεται όλόκληρος και ή φωνή μου άκουσα μου φάνηκε ενός άλλου ανθρώπου, όταν του απάντησα:

— Μάλιστα, κύριε.

"Αν δεν άπατώμαι, εξακολούθησε ό κ. Σπένλου, ενώ ή μίς Μύρστον έθγαλε από την τσάντα της ένα μάτσο έπιστολές, που ή αγαπημένη μου τίς είχε δέσει με μία θαλασσιά κορδέλλα, κι' ή έπιστολές αυτές γράφθηκαν από τό χέρι σας, κύριε Κόπερφιλντ.

Πήρα τά γράμματα από τά χέρια της μίς Μύρστον μ' ένα αίσθημα άπογνώσεως και κυττάζοντας στο άπάνω μέρος τους φράσεις όπως: «'Αγαπημένη μου Ντόρα», «'Ατρεμένε μου άγγελε», «Φίλη της καρδιάς μου» και άλλες παρόμοιες διαχύσεις, έγινα κατακόκκινος κι' έσκυψα τό κεφάλι μου.

— "Όχι, εύχαριστώ, είπε ψυχρά ό κ. Σπένλου, καθώς του έτεινε τό πακέτο με τις έπιστολές. Δεν θα ήθελα να σας τό στερήσω. — Μίς Μύρστον, έχετε την καλωσύνη να μιλήσετε...

Τό «γλυκύτατο» έκείνο πλάσμα, ή μίς Μύρστον, άφου κύτταξε τό πάτωμα, άρχισε να λήη με φωνή παγωμένη:

— "Οφείλω να όμολογήσω ότι τελευταία διάφορες υποψίες γεννήθηκαν μέσα μου σχετικώς με την δεσποινίδα Σπένλου και τόν Δαυίδ Κόπερφιλντ. Είχα προσέξει τη δεσποινίδα Σπένλου και τόν κ. Κόπερφιλντ κατά την πρώτη τους συνάντησι και ή έντύπωσίς μου, από τότε κιόλας, δεν ήταν καθόλου ενόικη. "Η διαστροφή της ανθρώπινης καρδιάς είνε τόση...

— Θα σας ήμουν υποχρεωμένος, δεσποινίς, την δέικοψε ό κ. Σπένλου, αν έρχόσαστε κατ' ευθείαν στά γεγονότα.

"Η μίς Μύρστον χαμήλωσε τά μάτια, κούνησε τό κεφάλι σάν νάθελε να διαμαρτυρηθή ένάντιον της έπεμβάσεως αυτής που την εύρισκε χωρίς άλλο άπρεπή κι' εξακολουθούσε με άξιοπρέπή σοβαρότητα:

— "Αφού πρέπει να περιοριστώ στά γεγονότα, θα τά παρουσιάσω όσο πιο σύντομα μπορώ. Είπα ήδη, κύριε, ότι από καιρό είχα υποψίες σχετικώς με την δεσποινίδα Σπένλου και τόν Δαυίδ Κόπερφιλντ. Προσπάθησα συχνά, μά χωρίς έπιτυχία, να θρώ άποδείξεις που να έπιβεβαιώνουν τις υποψίες μου αυτές. "Έτσι δεν είχα άνακαλύψει τίποτε ως χθές τό θράδυ. "Από καιρό, είχα έν έντύπωσι ότι ή δεσποινίς Σπένλου λάβαινε πολλές έπιστολές εκ μέρους της φίλης της δεσποινίδος Μίλλς. Χτες τό θράδυ λοιπόν, μετά τό τσάι, τραβήξε την προσοχή μου ό μικρός κύκλος της δεσποινίδος που έπαίξε χαλά τού σαλονιού, οαγκών... κάπ... Είπα στην δεσποινίδα Σπένλου: «'Ντόρα, τί είνε αυτό που έχει ό μικρός κύκλος στο στόμα του; "Άλεγε κανείς πώς είνε ένα γράμμα;» "Η δεσποινίς Σπένλου έφερε τό χέρι της άμέσως στο κορσάκι της, έθγαλε μία κραυγή και ώρμησε προς τό σκυλό. Την συγκράτησα όμως λέγοντας: «'Ντόρα, αγαπημένη μου παιδί, στάσου!...

"Ω Ζίπ! "Αθλιό παλινόσκυλο... Αυτή λοιπόν ή καταστροφή ήταν έργο σου;... (Άκολουθεί)

ΕΞΕΔΩΘΗ

και άπεστάλη εις τά υποπρεκτορεία

"Η ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ,"

Του ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ πατρός

Ζητήσατέ την και από τά γραφεία μας.

Διά τούς έν 'Αθήνας Δρ. 10
Διά τούς έν τας έπαρχίας » 12
συμπεριλαμβανομένων και των έξόδων ταχ.
άποστολής.

ΑΠΟ ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΟΥ ΑΛΓΕΡΙΟΥ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΣΚΟΤΩΜΕΝΟΥ

(Άληθινή Ιστορία)

Η ιστορία που θα σας αφηγηθούμε σήμερα συνέβη πριν από ογδόντα περίπου χρόνια σε μία περιφέρεια του Άλγεριου και είναι αληθινή. Σ' όλες της τις λεπτομέρειες —αδιάφορο αν φαίνεται άπιστευτη εκ πρώτης όψεως. Συχνά, όμως, πολύ συχνά, συμβαίνουν στην πραγματικότητα γεγονότα που δεν θα μπορούσε να τα επινοήσει ούτε ο πιο εύφάνταστος μυθιστοριογράφος.

Μιά μέρα —πέρασαν ογδόντα σχεδόν χρόνια από τότε, όπως είπαμε— και παραπάνω— οι κάτοικοι του μικρού χωριού Τζέρμπα, στην καρδιά του Άλγεριου, πληροφορήθηκαν με οδυνηρή κατάπληξη ότι ο Ταϊέμπ, ο άγνωστος χύμης, ο κοσμογάπητος Ταϊέμπ, δολοφονήθηκε την προηγούμενη νύχτα, ενώ γυρνούσε σπίτι του. Και το πιο τρομερό στην περίπτωση αυτή ήταν, ότι το πτώμα του σκοτωμένου εξαφανίστηκε, κατά τρόπο μυστηριώδη, από το μέρος όπου το είχε εγκαταλείψει ο φονιάς. Δύο μικρά παιδιά κατήγγειλαν το έγκλημα στον σείχη. Παρακολούθησαν χωρίς να το θέλουν και χωρίς να μπορούν να επέμβουν το φρικτό έγκλημα: Την προηγούμενη δηλαδή νύχτα, ενώ γυρνούσαν σπίτι τους, είδαν από μακριά τον Ταϊέμπ να προχωρή άμεριμνος, τραγουδώντας έναν εθιμικό σκοπό. Ξαφνικά, μία σκιά πρόβαλε πίσω από έναν θάμνο. Ο άγνωστος χύμης είδε πάνω στον άνωπο διαβάτη και, πριν εκείνος προφύγεται, τον άμυνε, του κάρφωσε ένα μαχαίρι στις πλάτες του. Ο Ταϊέμπ έβγαλε ένα ξεφωνητό πόνο και σωριάστηκε χάρω. Τα δύο παιδιά δεν περίμεναν να ιδούν την συνέχεια της σκηνής αυτής και το έβαλαν στα πόδια, τρομαγμένα. Όταν, όμως, ύστερ' από λίγη ώρα, είδοποιήθηκε κι' έφτασε στον τόπο του έγκλήματος ο σείχης, το πτώμα του Ταϊέμπ είχε εξαφανιστεί. Τού κάκου οι «ζαπτιέδες» (άστυνόμοι) έψαξαν σ' όλη την περιφέρεια. Δεν βρήκαν τίποτα που θα τους βοηθούσε ν' ανακαλύψουν είτε το πτώμα του άγγειοπλάστη είτε τον δολοφόνο του...

Η είδησις αυτή κατελύπησε όλους στο χωριό, γιατί ο Ταϊέμπ, τύπος φιλήσυχου και έργατικού οικογενειάρχου, ήταν αγαπητός σ' όλους για την καλή του καρδιά και τον εθιμικό χαρακτήρα του. Ένας τέτοιος άνθρωπος δεν μπορούσε να χυθεί έθροισ... Και απ' όλους περισσότερο έκλαψε τον Ταϊέμπ η γυναίκα του, η ώραία Χαδουτζά, η οποία βοηθούσε τον άντρα της στην εργασία του, φτιάχνοντας και αυτή καλλιτεχνικά βάζα με διάφορα σχήματα και πολύχρωμα πιάτα...

Την επομένη, ο κατ'ης Σί Καοήμ κάλεσε την Χαδουτζά για να την εξετάσει. Η χήρα βρήκε την δύναμη να πνίξει το πόνο στην καρδιά της και να συγκεντρώσει την προσοχή της και τις αναμνήσεις της για να δώσει σαφείς απαντήσεις στον κατ'η. Τις απαντήσεις αυτές τις κατέγραφε ο γραμματέας του δικαστού, ο Μαχμούτ, ένας μεσόκοπος άντρας με μικρά, πονηρά μάτια που στριφογύριζαν ανήσυχα στις κόγχες τους. Από τις αποκρίσεις, ωστόσο, της Χαδουτζά, ο κατ'ης δεν μπόρεσε να βγάλει κανένα συμπέρασμα για τ' ελαττήρια του έγκληματος. Ξαφνικά όμως η χήρα έκανε μία σπουδαιότητα αποκάλυψη.

— Σήμερα το πρωί —συνέχισε— πρόσεξα, κατ'η μου, ότι λείπουν δυο χιλιάδες γρόσια από το σεντούκι όπου ο άντρας μου έβαζε τα χρήματά του. Το ποσό, όμως, αυτό υπήρχε στο σεντούκι —το είδα με τα μάτια μου...— δυο μέρες πριν από την δολοφονία του άντρός μου... Κάτι μου

Ο δολοφονημένος Ταϊέμπ παρουσιάστηκε ολοζώντανος δίπλα στον τάφο του!...

λέει, λοιπόν, ότι σκότωσαν τον άντρα μου, για να το πάρουν, τα λεπτά του... Δυστυχώς, δεν μπορώ να σας δώσω καμιά άλλη πληροφορία...

Ο Μαχμούτ έλαβε τότε κι' αυτός μέρος στην συζήτηση. — Είπε φανερό, είπε, ότι κάποιος σκότωσε τον καίριο τον Ταϊέμπ για να τον ληστή. Δεν ξέρω, βέβαια, πώς εξαφανίστηκε η δυο χιλιάδες γρόσια από το σεντούκι... Εκείνο που ξέρω είναι ότι, την παραμονή του έγκλήματος, είδα τον ληστή Άλη Ντεμπάμπ να τριγυρνά στα περίχωρα... Ο άνθρωπος αυτός είναι επικίνδυνος κακοποιός... Έκανε μέχρι σήμερα, καθώς ξέρετε καλά, πολλούς φόνους και ληστείες... Ίσως αυτός να σκότωσε τον Ταϊέμπ...

— Ναί, πρέπει να τον βρούμε και να τον ανακρίνουμε και αυτόν, είπε ο κατ'ης, χαϊδεύοντας σκεπτικός την μακριά, κατάσπρη γενειάδα του. Δεν σε χρειάζομαι πια άλλο, καλή μου γυναίκα, συνέχισε αποτεινόμενος στην Χαδουτζά. Πήγαινε στο καλό. Μπορείς να είσαι βέβαιη ότι θα κάνουμε τ' αδύνατα δυνατά για να εκδικηθούμε τον θάνατο του άντρός σου...

Μα η Χαδουτζά στεκόταν άκίνητη και συλλογισμένη, οίχοντας περιέργια, λοξά βλέμματα στον Μαχμούτ, ο οποίος ήταν σκυμμένος στα χαρτιά του, με ύψος συνειδήτου υπαλήθου... Φαινότανε σαν να την άσχοιούσε κάποιο πρόβλημα... Τό πρόσωπό της είχε πάρει παράξενη έκφραση. Τέλος, πλησίασε τον κατ'η και του είπε χαμηλόφωνα, σχεδόν σ' αψί:

— Άυριο, κατ'η μου, είναι η μέρα σου να δικαστείς διάφορες υποθέσεις στην κεντρική πλατεία του χωριού... Έ, λοιπόν, θα δουν τα μάτια σου κάτι το ασυνήθιστο. Ο κόσμος θα βάλει έξωφρα τις φωνές, τρομαγμένος... Έσύ τότε πρέπει να κυττάξεις δεξιά σου —και ίσως να καταλάβεις τότε ποιος είναι ο δολοφόνος του Ταϊέμπ... Σε παρακαλώ να μην ανακοινώσεις σε κανένα το παραμικρό, ούτε και στον γραμματέα σου, τον Μαχμούτ...

Και η Χαδουτζά, αφού είπε τα αίνιγματικά αυτά λόγια, έγινε αφήνοντας τον κατ'η έμβροτον...

Την άλλη μέρα, όλοι οι κάτοικοι του χωριού είχαν μαζεμένη στην κεντρική πλατεία για να παρακολουθήσουν τον σοφό κατ'η να δικάζει διάφορες υποθέσεις και να βγάλει δικές αποφάσεις. Ξαφνικά, μία κραυγή τρόμου βγήκε από τα στήθη όλων. Και όλοι γύρισαν το κεφάλι τους προς τον μικρό λόφο, που ύψωνότανε πάνω από το χωριό. Ο κατ'ης κύτταξε κι' αυτός —και είδε έναν άνθρωπο να στέκεται στην κορυφή του βουνού. Και τον άνθρωπο αυτόν τον άνεγνώρισαν όλοι από το πρόσωπό του, το ντύσιμό του, την κορμοστα-

του: Ήταν ο Ταϊέμπ!...

Όταν πέρασε η πρώτη κατάπληξις, οι χωριανοί άρχισαν να φωνάζουν τον Ταϊέμπ. Εκείνος όμως, φαινότανε σαν να μην τους άκουγε. Έκανε, αδιάφορος, μερικά βήματα και ύστερα εξαφανίστηκε πίσω από το βουνό...

Ο κατ'ης θυμήθηκε τότε τα μυστηριώδη λόγια της χήρας. Έρριξε ένα βλέμμα δεξιά του και είδε τον Μαχμούτ —ή θείος του γραμματέως ήταν δεξιά του δικαστού— να τρέμει δολέκλινος, με μάτια πεταγμένα έξω από τις κόγχες. Η συγκίνησις του δεν μπορούσε ν' αποδοθεί μονάχα στην ταραχή που δοκίμασε με την άπροσδόκητη εμφάνισή του Ταϊέμπ... Τον είχε κυριεύσει πραγματικός πανικός!

Τό απόγευμα της ίδιας ημέρας, η χήρα έπεσκέφθη τον κατ'η στο κονάκι του κι' έμειναν πολλή ώρα μαζί, κουβεντιάζοντας χαμηλόφωνα. Φαίνεται ότι εκείνα που έλεγε η Χαδουτζά στον δικαστή ήταν πολύ ενδιαφέροντα, γιατί ο Σί Καοήμ άλλοτε γελοούσε και άλλοτε την κύτταζε με θα-

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ Κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΚΕΜΕΝΤΕ

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΝΤΑΒΑΣ

Κόβονται ντομάτες σε φέτες ψιλές και έτοιμάζεται συγχρόνως μαϊντανός κομμένος ψιλός και αρκετά σκόρδα, έπίσης ψιλοκομμένα.

Βάζετε κατόπιν στρώσι ντομάτες στον νταβά, πασπαλίζετε απ' επάνω μαϊντανό, σκόρδο και αλατοπίπερο και έτσι κάνετε δυο - τρεις στρώσεις, περιχύνετε με λάδι και τις ψήνετε σε δυνατό φούρνο.

Καλό θα είναι να πασπαλίζετε και λιγάκι ζάχαρι όταν η ντομάτες είναι ξυνές και έπίσης λιγάκι γαλέττα ψιλή απ' επάνω για να κάνουν κρούστα η ντομάτες.

(Έστάλη υπό της Κας ΜΕΝΗΣ Μ. ΔΩΔΟΥ, εκ Θεσσαλονίκης)

ΝΤΟΜΑΤΕΣ ΤΗΓΑΝΙΤΕΣ

Κόβουν τις ντομάτες φέτες, όχι πολύ ψιλές, τις άλευρουν καλά και τις τηγανίζουν με λάδι. Κατόπιν κοπανίζουν σκόρδο και το άνακατεύουν με λίγο ξύδι και τις περιλούουν. Τό φαγητό αυτό συνηθίζεται τον Δεκαπενταύγουστο.

ΠΡΑΣΣΑ ΨΗΤΑ ΣΑΛΑΤΑ

Ψήνουν στη χόβολη ή στο φούρνο πράσα πολύ χοντρά, κομμένα ως μία σπιθαμή μάκρος. Άμα ψηθούν βγάζουν το πρώτο έξω φύλλο των, τα κόβουν ψιλά και τα άνακατεύουν με λαδολέμονο και άνάλογο αλατοπίπερο.

Τό ίδιο μπορεί να γίνει και με κρεμμύδια ψητά. Ψήνονται και αυτά με τις φλούδες των και κατόπιν καθαρίζονται και τα κάμνουν όπως και τα πράσα σαλάτα.

ΣΑΛΑΤΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

Κόβουν ψιλό δυόσμον χλωρόν και τον κάνουν σαλάτα με λαδόξυδο.

Γιατί άρα γε αυτή η προτίμησις των πτωχών στον δυόσμο;

(Έστάλησαν υπό της Κας Α. ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Ι. ΔΩΔΟΥ)

*Ανάλογη με την άνωτέρω σαλάτα, με σινάπια, μς έστάλη από τον κ. Άθ. Νικολακόπουλον, εκ Βορείου Ήπειρου.

ΣΑΡΔΕΛΕΣ ΦΡΕΣΚΕΣ ΣΧΑΡΑΣ

Ψήνουν τις σαρδέλλες στη σχάρα, όπως συνήθως, και τις περιχύνουν μέσα στην πιπέλα με σάλτσα λαδολέμονο, στην οποία προσθέτουν κρεμμυδάκι φρέσκο ή ξερό αν δεν υπάρχει φρέσκο, κομμένο ψιλό, και μαϊντανό.

ΚΟΚΟΡΕΤΣΙ ΘΡΑΚΙΩΤΙΚΟ

Γίνεται από έντερα άρνου του γάλακτος που αφού καθαριστούν, τα κάνουν πλεξούδες και πλέκουν μέσα, έδω κι' εκεί, μερικά γλυκάδια.

Τα ψήνουν σε ταψί στο φούρνο με βούτυρο και αφού ψηθούν στραγγίζουν την σάλτσα τους δηλ σε λακάνη και άνακατεύουν ανάλογο γιαούρτι και άλάτι αλάτι αλάτι. Τα ρίχνουν επάνω στο κοκορέτσι και τα εξαπαίζουν σε φούρνο να ψηθεί λίγο και εινε έτοιμο.

(Έστάλησαν από προσφυγικήν οικογένειαν)

ΝΙΚ. ΤΣΕΚΕΜΕΝΤΕΣ

τασκευής, βρισκότανε μέχρι πρό όρίων έτών υπό την κατοχή του Άγγλου ταγματάρχου Στήβενσον, ο οποίος υπηρέτησε στην Μάλτα. Μετά τον θάνατο, όμως, του αξιωματικού, το προσωπείο χάθηκε και κανείς δεν έλαβε από τότε τί άπάνει...

μασμό.

— Ναί, έχεις δίκην, της είπε τέλος, ενώ η Χαδουτζά σηκωνότανε να φύγει. Πρέπει να τον παρακολουθούμε... Η ιδέα σου ήταν πολύ καλή... Ο δολοφόνος θα προδοθή μόνος του...

Όταν νύχτωσε, όλοι οι κάτοικοι άποσύρθηκαν στα σπίτια των. Βαθεία ήσυχία έπεσε, σε λίγο, σ' άποκοιμισμένο χωριό. Ξαφνικά, άνοιξε η πόρτα ενός σπιτιού και βγήκε έξω ένα πρόσωπο, σκεπασμένο από το κεφάλι ως τα πόδια μ' έναν σκούρο μανδύα. Ο άγνωστος άρχισε να διευθύνεται με γοργά και σταθερά βήματα προς το μικρό κοιμητήριο που βρισκότανε λίγο έξω απ' το χωριό. Όταν έφτασε εκεί, πήρε ένα φτυάρι κρυμμένο κάτω από ένα θάμνο, πλησίασε στον τάφο του Έλ Φακίρ, ενός φτωχού ζητιάνου, και άρχισε να σκάβει το χώμα γύρω του... Ύστερ' από λίγο, παρουσιάστηκε κάτω από το χώμα ένα πτώμα, με ρούχα κατάκαιρα απ' το πηγμένο αίμα, με ορθάνοιχτα γυαλινά μάτια... Καί το πτώμα αυτό ήταν του Ταϊέμπ!... Εκεί είχε κρύψει ο δολοφόνος το θύμα του!...

Μα ο Μαχμούτ —γιατί αυτός ήταν ο φονιάς!— δεν άνατρίχιασε στο θέαμα του σκοτωμένου. Άπεναντίας, ένα διαβολικό ειδικό χαράς έλαμψε στο πρόσωπό του. Βαθύς στεναγμός άνακουφίσως βγήκε από τα στήθη του. Ο Μαχμούτ είχε φοβηθεί μήπως ο Ταϊέμπ βρυκολάκισσε... Τώρα, όμως, που τον έβλεπε στον τάφο του, καταλάβαινε ότι δεν έπρεπε πια ν' άνησυχή, ότι μπορούσε να είναι βέβαιος για την άτιμωρησία του...

Ξαφνικά, όμως, ο Μαχμούτ έμεινε άκίνητος, με στόμα ορθάνοιχτο. Ένοιώθε το μυαλό του να σαλεύει από τρόμο... Κρύος ιδρώς τον είχε περιλούσει δολέκλινος. Τα δόντια του χτυπούσανε δυνατά...

Μέσα από το σκοτάδι της νύχτας πρόβαλε ο Ταϊέμπ, ολοζώντανος, και στάθηκε δίπλα στον τάφο του, πάνω απ' τον άλλο Ταϊέμπ, τον σκοτωμένο, τον νεκρό!... Καί ο ζωντανός Ταϊέμπ είπε με φωνή βαρειά και υπόκοψη:

— Τι ήρθες να κάνεις στον τάφο μου, Μαχμούτ; Ήρθες να βεβαιωθείς ότι δεν ζωντανεύω;... Καί όμως ζωντανεύω, καθώς βλέπεις —για να σ' εκδικηθώ!...

Και τό φάντασμα, λέγοντας αυτά, άπλωσε το χέρι του. Την ίδια στιγμή, παρουσιάστηκαν μερικά άστυνόμοι, που παρακολούθουν τον Μαχμούτ κρυμμένοι πίσω από τους θάμνους, και μετέφεραν τον δολοφόνο στο χωριό, τραβώντας τον, σχεδόν άναίσθητο...

Ο δολοφόνος άμολόγησε στον κατ'η το έγκλημά του. Κι' έτσι η ύπνοις της Χαδουτζά βγήκανε άληθινές. Η χήρα του Ταϊέμπ άρχισε να υποπτεύεται τον Μαχμούτ άπο την στιγμή που τον άκουσε να λέη ότι είδε τον ληστή Άλη Ντεμπάμπ να τριγυρνά στα περίχωρα, ενώ εκείνη ήτερε από μία φίλη της ότι ο κακοποιός αυτός βρισκότανε πη φυλακή από δω και τρεις μήνες. Για να θέλη, λοιπόν, ο Μαχμούτ να ένοχοποιήση έναν άλλο, θα πη ότι είχε τους λόγους του. Συγχρόνως, η Χαδουτζά έμαθε από έναν συγγενή της μία λεπτομέρεια που άγνοούσε: ότι δηλαδή ο αλόκαβος άντρας της είχε δανείσει στον Μαχμούτ, κρυφά απ' αυτήν, για να μη την δυσανεστήση, δυο χιλιάδες γρόσια, δυο άκριβώς ήμέρες προ το έγκληματος... Η Χαδουτζά σχημάτισε τότε την πεποίθησι ότι ο Μαχμούτ σκότωσε τον άντρα της για να το πάρη την απόδειξη που του είχε υπογράψει και να μωρή έτσι ν' άρνηθι το χρέος του...

Όλα αυτά τα άμολόγησε ο δολοφόνος στον κατ'η.

Όσο για το φάντασμα του Ταϊέμπ, που παρουσιάστηκε δυο φορές, μία στην πλατεία του χωριού και μία στο κοιμητήριο, αυτό ήταν μία έπιτυχημένη έμπνευσις της χήρας. Η Χαδουτζά έφτιαξε από πηλό μία «σάκα» ή γαρδικιοριστικά του συζύγου της, κι' ένεφανίσθη μ' αυτήν για να τρομοκρατήση τον δολοφόνο και να τον άναγκάσει να προδοθή μόνος του!

Η μάσκα αυτή, άρι, του σφυγιάτ κ'ς κα-

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΠΕΙΓΟΜΕΝΟΥΣ ΝΑ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΥΤΟΥΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΔΙΑΛΕΓΕΤΕ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΘΑ ΠΑΡΕΤΕ!

(Παροιμίες και γυναικικά δλών των λαών για το ζήτημα του γάμου.)

ΤΟ «Μπουκέτο», έχοντας ως αρχή να είναι πάντοτε χρήσιμο στους αγαπητούς του αναγνώστας, σκέφτηκε ότι θα τους προσέφερε κάποια υπηρεσία αν παρέθετε τις κυριώτερες συμβουλές που έδωσε ή σοφία των λαών στους άνδρες, προκειμένου να τους καθοδηγήσει στην έκλογη μιας συζύγου. Δεν υπάρχει, βέβαια, καμιά αμφιβολία ότι, για κάθε άντρα, η έκλογη μιας συντρόφου της ζωής του αποτελεί ένα από τα κυριώτερα προβλήματα. Πολλές από τις παροιμίες που θα σας παραθέσουμε είναι εξυπνες, χαριτωμένες, άλλες είναι θαυματοχάστες και διδακτικές, όπως ούτως ή άλλως, όλες είναι χρήσιμες. Διαβάστε τις με προσοχή: είναι το απόδογμα μεγάλης παρατηρήσεως, ή πεμπτοσύνη της σοφίας των λαών και μπορούν να χρησιμεύσουν όχι μονάχα στους άνδρες, αλλά και στις γυναίκες:

- Πρέπει να διαλέγεις κανείς μια γυναίκα μάλλον με τ' αυτιά παρά με τα μάτια, λέει ένας σοφός 'Ινδός.
- Όταν θέλη να παντρευτεί κανείς, δεν πρέπει να συμβουλευτεί μονάχα τα μάτια του. (Τη μεγάλη αυτή αλήθεια την είπε η 'Ολυμπιάς, η μητέρα του Μ. 'Αλεξάνδρου).
- Μη διαλέγεις ποτέ την γυναίκα σου την νύχτα, γιατί την νύχτα όλες οι γυναίκες φαίνονται όμορφες, διδάσκει ο 'Οβιδίος.
- Νά παντρεύεσαι τη γυναίκα και όχι το πρόσωπό της, συμβουλεύει ο άλλος μια γερμανική παροιμία.
- Νά διαλέξεις μια γυναίκα που θ' άρεση σε σένα και όχι στους άλλους, λέει μια λατινική παροιμία.

— Πριν ζητήσεις μία κόρη σε γάμο, φρόντισε να μάθεις τι χαρακτήρα έχει η μητέρα της.

Την παροιμία αυτή την έχουν τρεις λαοί συγχρόνως: οι Γερμανοί, οι Τούρκοι και οι Δανοί.

Οι Κινέζοι έχουν μία άλλη, ανάλογη:

— Μία κόρη θα είναι στο σπίτι του ανδρός της, ε, τι ήταν στο σπίτι των γονέων της.

— Οι καλύτεροι γάμοι είναι εκείνοι που γίνονται μεταξύ όμοιων, λέει ένας σοφός.

Και με το πνεύμα αυτό, ο Πλούταρχος δίνει την εξής συμβουλή:

— Μη παίρνετε ποτέ γυναίκα που ανήκει σε τάξη ανώτερη από την δική σας. Όποιος παίρνει γυναίκα που στέκεται ψηλότερα από αυτόν, δεν παίρνει ένα σύντροφο της ζωής του, μά έναν τύραννο.

Και η πάνσοφη κυρία ντε Ριέ, η οποία έζησε στον ΙΣΤ' αιώνα, δίνει την εξής συμβουλή:

— Νά διαλέγεις πάντοτε ένα φίλο ανώτερο από σένα και μία γυναίκα κατώτερα της δικής σου κοινωνικής θέσεως, για να είσαι βέβαιος ότι δεν θα παντρευτείς ένα τύραννο.

— 'Ανέβα ένα σκαλί όταν πρόκειται να διαλέξεις ένα φίλο. Και κατέβα ένα σκαλί όταν πρόκειται να διαλέξεις μία γυναίκα, διδάσκει και το Γαλλικό ούδ, ή 'Ιερά Βίβλος των 'Ιουδαίων.

— Καλύτερα είναι να διαλέξεις τη γυναίκα που θα πάρης το Σάββατο, παρά την Κυριακή στην εκκλησία. Και να φροντίσεις να μην είναι τόσο ωραία ώστε να θαμπώνει με την όμορφιά της, ούτε και τόσο άσχημη ώστε να προεβλή τρόμο, λέει μια ισπανική παροιμία.

— 'Αν η γυναίκα σου είναι πολύ ώραια, δεν θα την έχεις μονάχα εσύ. 'Αν είναι πολύ άσχημη, θα την αφήσεις κι' εσύ ο ίδιος, υποστηρίζει ο σοφός 'Αντιόχης.

Οι Κινέζοι είναι πολύ δύσκολοι στο ζήτημα της έκλογης μιας συζύγου. 'Αποδείξεις ή εξής παροιμία τους:

— Τέσσερα πράγματα πρέπει να ζητάτε από μία γυναίκα: να είναι έναρπη στην καρδιά, να είναι σεμνή και γλυκομίλητη και, πρό παντός, καλή δουλεύτρια.

— 'Επειδή, όμως, είναι δύσκολο να συγκεντρώνη μία γυναίκα τόσα προσόντα, άς δούμε την συμβουλή που έδιναν οι παλαιοί Γάλλοι:

— Πρέπει, έλεγαν, ν' αγοράζεις ένα όλογο καλά γυμνασμένο, αλλά να διαμορφώνης τον υπηρετή σου και τη γυναίκα σου όπως θέλεις εσύ.

Ο διάσημος Γάλλος ιστορικός Θιέρσος είπε το ίδιο περίπου πράγμα, αλλά με μεγαλύτερη λεπτότητα στις εκφράσεις του:

— Πρέπει να δημιουργήσης εσύ την γυναίκα σου. 'Εξ άλλου, αυτή είναι και η δική της επιθυμία.

— 'Ιδού τώρα και μερικές σκέψεις νεωτέρων συγγραφέων για το ζήτημα της έκλογης μιας συζύγου:

— 'Εκείνο που πρέπει να ζητήσεις από μία κόρη, πριν την πάρης γυναίκα, είναι να έχει καλή υγεία και λεπτά αισθήματα, υποστηρίζει ο Δουά.

— Ζήτησε πληροφορίες για τον συνοδοιπόρο σου, πριν ξεκινήσης μαζί του για το ταξίδι της ζωής, συμβουλεύει ο Μολιέρος.

— Όταν πρόκειται να παντρευτείς, συμβουλεύσου κυρίως την λογική και λιγώτερο τα αισθήματά σου, λέει ο Στεκέρτι.

Κατά τον 'Ανατόλ Φράνς εξ άλλου:

— Δυσκολώτερο πράγμα είναι η έκλογη μιας καλής συζύγου, παρά ενός καλού συζύγου.

— Δεν διαλέγεις κανείς την γυναίκα του. Την συναντά ξαφνικά μπροστά του. Τα τρία τέταρτα των γάμων όφειλονται σε μία τυχαία συνάντηση.

— 'Ιδού τώρα και μερικές... αντιφειμιστικές παροιμίες:

— Καμιά γυναίκα δεν αξίζει τίποτα! Δεν έχει, λοιπόν, σημασία αν την διαλέξετε όραση ή άσχημη, φτωχή ή πλούσια!

— Όταν πρόκειται κανείς να παντρευτεί, δυσκολεύεται να κάνει με έκλογη. Το καλύτερο λοιπόν απ' όλα είναι να μην αποφορτίσει ποτέ να παντρευτεί!

— Είναι ζήτημα αν στους εκατό γάμους οι είκοσι είναι ευτυχισμένοι.

Θα σας παραθέσουμε τώρα μερικές παροιμίες, σχετικές με τις χήρες. Είναι αξιοπροσοχής το γεγονός ότι κανείς δεν θρέθηκε να πη καλό λόγο για τα δυστυχισμένα αυτά πλάσματα! Κρίνατε και μόνοι σας:

— Μία γυναίκα που έθαψε έναν άνδρα, δεν θα δυσκολευτεί να βρή και δεύτερο! (Γαλλική παροιμία του ΙΣΤ' αιώνα).

— Όποιος παντρεύεται χήρα, παντρεύεται ξένα χρέη. (Ισπανική παροιμία).

— Ο πόνος της χήρας δεν βαστά πολύ. (Γαλλική παροιμία).

— Όποιος θέλει να κατακτήσει μία κόρη, πρέπει να την ελέγη σπάνια. 'Εκείνος, όμως, που θέλει να κατακτήσει μία χήρα πρέπει να ερωταγορεύει μαζί της νύχτα και μέρα. (Αγγλική παροιμία).

— Όποιος παίρνει γυναίκα μία χήρα με τρία παιδιά, είναι σαν να παντρεύεται τέσσερες ληστές! (Αγγλική παροιμία).

— Είναι θαυρς μόθος να κουβαλάς στους ώμους σου το παιδί ενός νεκρού. (Αγγλική παροιμία).

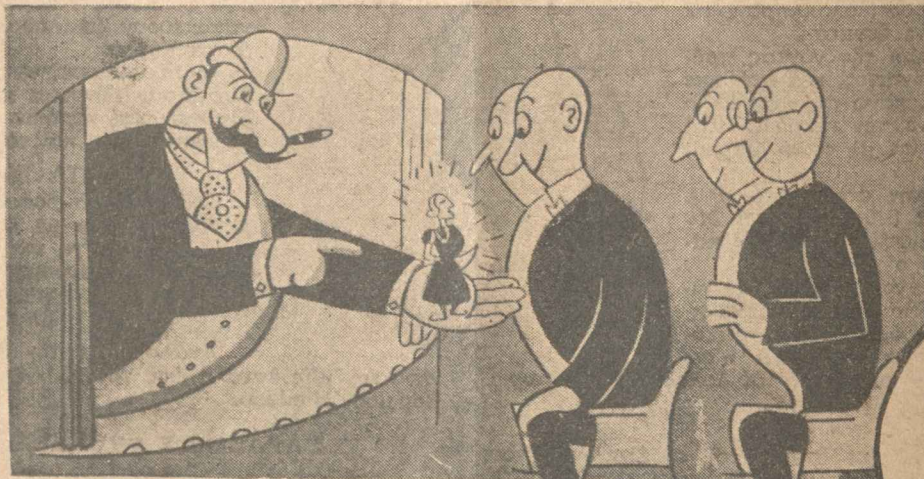
— Είναι επικίνδυνο να παντρεύεσαι μία χήρα, επειδή αυτή έχει σου δώσει και σ' άλλο σύζυγο πριν από σένα. (Αγγλική παροιμία).

— Μία γυναίκα που παντρεύεται πολλές φορές, δεν άρεσε σε κανένα άνδρα. (Γαλλική παροιμία).

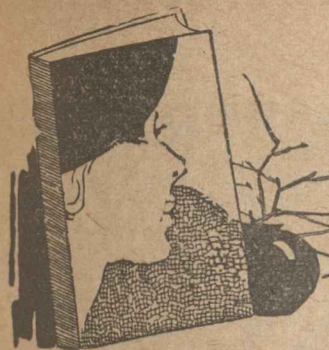
Οι Κινέζοι τέλος έχουν ολόκληρη φιλολογία παροιμιών και γυναικικών για τα κορίτσια. 'Από τον ατέλειωτο αυτόν λαογραφικό θησαυρό παραλαμβάνουμε τα παρακάτω σχήματα λόγια:

— Μία κόρη που δεν κυττάζει πάντοτε χάμο, όταν παντρευτεί θα γυρίσει συχνά τα βλέμματά της πίσω... για να βρει και άλλους άντρες.

(Συνέχεια στη σελίδα 53)

"Η... ιδανική σύζυγος!"

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η ΜΟΔΑ ΣΤΑ ΤΑΓΙΕΡ

Η μόδα των τελευταίων ετών είναι δίχως άλλο ή μόδα των ταγιέρ. Όχι μόνον γιατί το ταγιέρ είναι ένα ντυσιμο πρακτικό και κομψό συγχρόνως που κολακεύει την γυναίκα, είτε είναι ακόμη κοριτσάκι με κοντές κάλτσες, είτε είναι ώριμη κυρία, ούτε γιατί μ' ένα καλοκομμένο ταγιέρ μία γυναίκα φειγυράει συχνά περισσότερο παρά με την πολυτελέστερη τουαλέτα, αλλά κυρίως γιατί το ταγιέρ είναι το ντύσιμο που αντιστέκεται περισσότερο απ' όλα τ' άλλα στις προσβολές της μόδας και που μπορεί να φορεθί επί χρόνια, φθάσει ν' ανθέη το ύφασμά του και να μην κόψη το χρώμα του.

Όσο αν συγκρίνουμε ένα περσινό μας ταγιέρ με τα ταγιέρ που μας παρουσιάζει φέτος ή μόδα, θα ιδούμε ότι πρέπει για να το φρεσκάρουμε να μεταβάλουμε μερικές λεπτομέρειες.

Πρώτη λοιπόν μεταβολή, ή μάλλον προσθήκη: Τα ταγιέρ φοριούνται πολύ όχι πλέον με ζιλεά αλλά με πλαστρόν, στο είδος των παλιών στρατιωτικών, με γιανκά κλειστόν και όρθιον, γαρνιρισμένα με κολλαριστές πιέτες ή κουμπιά.

Δεύτερη μεταβολή: Το κέντημα θριαμβεύει σε όλες τις μπλουζές. Η μόδα εύνοει φέτος ιδιαιτέρως τις λευκές μπλουζές. Καμωμένες ή μπλουζές αυτές από λεπτότατο μάλλινο ύφασμα, από ζερσεύ ή από μουσελίνα, γίνονται όλες στο είδος σεμιζέ, με κουμπιά, με πιετάνκια, με νομίτες. Για συμπλήρωμα φοριέται μία γραβάττα ζωηρού χρώματος με λευκές ουλίτσες δεμένη σε φιόγκο.

Τα σκωτσέζικα ύφασματα ξεχωρίζουν και φέτος να είναι πολύ στη μόδα για ταγιέρ, για κάπες και για παλτά τρουά κάρ. Στα ταγιέρ το σκωτσέζικο δεν χρησιμοποιείται για ολόκληρο το κοστούμι. Γίνεται ή ή φούστα σκωτσέζικη και ή ζακέττα μονόχρωμη στην πιο ανοικτή απόχρωση, ή ή φούστα μονόχρωμη και ή ζακέττα σκωτσέζικη. 'Επίσης στα φετινά ταγιέρ συναντούμε συχνότατα γιανκάδες και μανικέτια είτε από βελούδο — καφέ σε μπέζ ταγιέρ, πράσινο και μαύρο σε γκρι, μαύρο σε μπλε μαρίν κ.τ.λ. — είτε από ντρέ, όταν το ύφασμα είναι μελανζέ, είτε από γούνα όταν το ταγιέρ είναι βελουδένιο. Τα προτιμώμενα χρώματα για τα ταγιέρ είναι κατά πρώτον λόγον το μαύρο και ύστερα έρχονται το καφέ στα χρώμα του μπρούντζου, το γκρι-πράσινο και το διολέ.

Τα μάλλινα τρικό χρησιμοποιούνται εξαιρετικά για τα πρώτα ταγιέρ. Σε άλλα χρησιμοποιείται το τρικό ως ύφασμα και ή ένωση γίνονται με τη μηχανή. Άλλα πάλι ταγιέρ πλέκονται ολόκληρα με τις βελόνες σε διάφορα σχέδια. Η ζακέττα των ταγιέρ αυτών μένει κατά κανόνα κλασική, με γιανκά ίσιον, με δυό ή τέσσερες τσέπες, με ζώνη ή χωρίς ζώνη. 'Από μέσα φοριέται μία μπλουζίτσα, πλεκτή επίσης, μάλλινη, αλλά από μαλλί πολύ λεπτό και σε χρώμα ζωηρό πράσινο, κόκκινο, κίτρινο ή κί λευκό.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μητροπόλεως 14 α'

, Ιατρεία Συντάγματος

Η ΚΑΛΜΟΝΗ

Για την πτώση των μαλλιών

Το καλοκαίρι τα μαλλιά καίγονται από τον ήλιο και ιδίως από τα μπάνια και αρχίζουν να

Φορέμα από λαινάς μονόχρωμο, γαρνιρισμένο με νεκούφι. Γιακάς όρθιος. Μικρό ζαμπώ από βατίστα.

Η ΕΜΟΡΦΙΑ
Η ΜΟΔΑ
ΤΟ ΣΠΙΤΙ
Η ΔΙΑΙΤΑ
Η ΦΙΣΙΚΗ ΣΥΓΗ
ΤΑ ΑΔΩΜΑΤΑ
Η ΚΑΛΗ
ΑΝΑΤΡΟΦΗ
Κ.Τ.Λ.
Κ.Τ.Λ.

Quinquina jaune en poudre 50 gr.
Racine de saponaire 50 gr.

Τὰ θάζετε σ' ένα μπουκάκι χύνοντας από πάνω τριακόσια δράχια αλκοόλ των 70 βαθμών και τὰ αφήνετε να μουσκέψουν επί δεκαπέντε ημέρες. Κατόπιν περνάτε από ένα τούλι και προσθέτετε πενήντα γραμμάρια κολώνιας.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

Για να μη χαλούν τ' ανδρικά παντελόνια

Τ' ανδρικά παντελόνια έχουν ένα ελάττωμα: Χαλούν γρήγορα στο γύρισμα, ιδίως προς το κάτω μέρος, που τρίβεται επάνω στο παπούτσι και σε λίγο καιρό αρχίζουν να εμφανίζουν ξεφτια που τὰ δείχνουν παλιά και χαλασμένα. Το μέσον για ν' αποφύγετε αυτό το δυσάρεστο είναι απλούστατο σαν το αυγό του Κολόμβου. Ράβετε από το μέρος του γυρίσματος, ακριβώς εκεί που ακουμπά στο παπούτσι ένα κουμπί μεγάλο όσο μία δραχμή, αρκετά φουσκωτό και στο χρώμα του πανταλονιού. 'Ετσι το παπούτσι δεν θ' ακουμπά επάνω στο ύφασμα και το πανταλόνι θα διατηρηθή καινούργιο επί καιρό.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Πώς να διατηρήτε τα λουστραρισμένα έπιπλα

Για να καθαρίζετε τα βερνικωμένα έπιπλα, κάνετε ένα μίγμα από λιμέλαιο και νερό σε ίσα μέρη και μέσα στο μίγμα αυτό μουσκεύετε ένα κομμάτι φανέλλα, καμωμένη ταμπόν και τρίβετε τα έπιπλα. Για να γίνη καλύτερα το καθαρίσμα, δεν τρίβετε βίη μαζί την επιφάνεια αλλά λίγη-λίγη και το τρίψιμο το κάνετε γυρίζοντας το βερνίκι περιστροφικά. Κατόπιν γυαλίζετε το έπιπλο με μία χοντρή φανέλλα στεγνή.

Αν το έπιπλο έχει νερολεκέδες, τρίβετε τον λεκά μ' ένα πανάκι, το οποίο έχετε μουσκέψει σ' ένα μίγμα από λευκό κερί αναλυμένο στο λάδι. Τους λεκέδες που έχουν γίνει από σιρόπια ή από αλκέρ, τους πλένετε πρώτα με λίγο χλωρό πιτυρόνερο και κατόπιν τους τρίβετε όπως τους λεκέδες του νερού.

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΣΑΣ

Σ' όλα τα Μαρινάδα με κρασί

Μέσα σε μία χαμηλή κατασρόλα βάζετε κρεμμύδια και καρότια κομμένα σε στρουγγυλές φέτες, ρίγανη, μαϊντανό, φύλλα δάφνης, αλάτι, πιπέρι, μία φέλιδα σκόρδο και τὰ μουσκεύετε με κρασί λευκό άρεταινιωτο κομμένο με λίγο νερό και με το ζουμί από ένα ή δυο λεμόνια. Βάζετε να βράση επί ένα τέταρτο της ώρας τολάχιστον και κατόπιν αφήνετε να κρυώσει η μαρινάδα και την περνάτε από ένα τούλι.

'Η Δις ΛΙΑΝΑ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Η χαριτωμένη Λιλίαν Χάρβεϋ, σε ένα καινούργιο φιλμ, στο οποίο πρωταγωνιστεί μαζί με τον Άνρι Γκαρσ.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Η περίφημη θεντέττα Μάρλεν Ντρήτριχ, όπως εμφανίζεται στο φιλμ «Ο πόθος», που θα προβληθή προσεχώς στον κινηματογράφο «Παλλάς».

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΘΟΝΗ...

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΣΤΟΥΣ ΘΑΥΜΑΣΤΑΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Πώς θα κατακτήσετε την καρδιά μιας πρωταγωνίστριας.)

(Από ένα αμερικανικό κινηματογραφικό περιοδικό μεταφράζουμε τις παρακάτω δώδεκα συμβουλές ενός «έμπειρου», σ' εκείνους που πολιορκούν μία καλλιτέχνηδα του κινηματογράφου και θέλουν να κατακτήσουν την καρδιά της. "Αν και οι γυναίκες μας βρίσκονται πολύ μακριά από το Χόλλυγουντ, τους εύχουμε να θρεθούν πολύ σύντομα στην ευχάριστη θέση, όχι μονάχα να επισκεφθούν την κινηματογραφόπολη, αλλά και... να εφαρμόσουν τις πολύτιμες αυτές συμβουλές:)

1) Μη της λέτε ότι την προτιμάτε απ' όλες τις άλλες καλλιτέχνιδες του κινηματογράφου. Δεν αποκλείεται να μη σας πιστέψει. Μη ξεχνάτε ότι με αυτήν την στερεότυπη φράση αρχίζουν όλα τα γράμματα που της στέλνουν οι θαυμαστές της. "Ισως, λοιπόν, να θεωρήσει κι' εσάς έναν από τους ενοχλητικούς αυτούς τύπους.

2) Μη της λέτε ότι κάνετε συλλογή φωτογραφιών των ηθοποιών της θόνης. "Εν πρώτοις αυτό δεν την κολακεύει διόλου και, δεύτερον, θα μπορούσε να σας απαντήσει ότι είσθε αργόχολος και να σας φέρη σε δύσκολη θέση...

3) Μη της λέτε ότι την παρακολουθήσατε σε όλα της τα φίλμ. Πρώτο γιατί δεν θα σας πιστέψει και δεύτερο γιατί η λεπτομέρεια αυτή θα την αφήσει έντελως αδιάφορη. Προτιμότερο είναι να της πείτε ποιές από τις ταινίες της προτιμάτε — και, αν μπορείτε, — τι το ξεχωριστό θρίσκατε σ' αυτές.

4) Μη της ζητήσετε να σας στείλν τις φωτογραφίες άλλων αστερών. "Ισως να μη τους γνωρίζη. "Όπωςδήποτε, αυτό δεν θα την κολακεύει διόλου.

5) Να μη της πείτε ότι είναι η πρώτη ηθοποιός, την οποία άποφασίσατε να πλησιάσετε. Είναι σαν να της λέτε ότι αναλαμβάνει υποχρεώσεις απέναντί σας...

6) Να μη σχολιάζετε ποτέ τους ρόλους της ή το ντύσιμό της. "Ισως ένας από αυτούς τους ρόλους ή ένα από τα κοστούμια που της επέβαλαν να φορέση να μη της άρεσαν διόλου, όποτε η υπόμνησής σας ασφαλώς θα την δυσαρεστήση.

7) Μη της ζητάτε ποτέ ν' απαντά τακτικά στα γράμματα σας. "Αν η επιστολή σας είναι ενδιαφέρουσα, θα αισθανθή ή ίδια την ανάγκη να σας απαντήσει. "Αλλ' εάν της υποβάλετε από την αρχή την ιδέα της αλληλογραφίας, θα την κάνετε να βαρεθή τις ιδιαίτερες συναντήσεις.

8) Και αν ακόμη απαντήσει στα γράμματα που θα της στείλετε, δεν πρέπει να φαντασθήτε ότι έχετε δικαιώματα επ' αυτής, ότι μπορείτε να της μιλάτε στον ένικό, να άκουμπήσετε το κεφάλι σας στον ώμο της και να την ρωτήσετε ποιά ώρα βρίσκεται μόνη της στο σπίτι της...

9) Είναι περιττόν να γεμίζετε δόκιμους σελίδες με φλογερές εξομολογήσεις. Δεν πρέπει να ξεχνάτε ότι οι «άστερες» σπανίως διαβάζουν ως το τέλος όλα τα γράμματα που παίρνουν.

10) Ποτέ να μη της πείτε ότι είναι η ωραιότερη απ' όλες τις καλλιτέχνιδες του κινηματογράφου. Προτιμότερο είναι να την συγκρίνετε με μία άγνωστη, ανώνυμη βεντέτα.

11) Μη διατάζετε να της κάνει λόγους για την ιδιωτική σας ζωή. "Εν ανάγκη, μπορείτε να επινοήσετε διάφορα φανταστικά επεισόδια που σας συνέβησαν δήθεν στην πραγματικότητα, για να προκαλέσετε το ενδιαφέρον της.

12) Πρό πάντως, μη της εκδηλώνετε τον έρωτά σας. Στην αρχή η έρωτικές εξομολογήσεις θα την διασκεδάσουν άσφαλως. "Αλλά σιγά-σιγά θα της προξενούν θανάσιμη πλήξη.

"Αν κρατήσετε αυτές τις δώδεκα συμβουλές, τότε έχετε μεγάλες ελπίδες να την κατακτήσετε!

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

ΜΙΑΝ ΦΙΛΗΝ, Θεσσαλονίκη. — "Αμα περιποίησθε τον έαυτό σας, μπορείτε να κρατήσετε τα νεύρα σας επί πολλά χρόνια, φθάνε να μην εγκαταλείψετε την περιποίησή αυτή όταν παντρευθήτε, σύμφωνα με την έσοφον μένη ιδέα που επικρατεί σε πολλές. Μ' έλο που δεν μου το γράφετε, φαντάζομαι πως θα έχετε δέρμα ξηρό. Πλένετε το πρόσωπό σας με πικρόνερο και μία φορά την εβδομάδα βάζετε την μάσκα που συνιστώ στο αρ. 42) 659 φύλλο στην κυρία «ΑΓΓ. ΤΣ.» Καθαρίζετε επίσης το πρόσωπό σας μ' εκείνη τη λασίον, αφού προηγουμένως το αλείψετε με μία καλή κρέμα, π. χ. την Κόλ-κρέμ του Ζ ω ρ ζ και του κάνετε ένα έλαφρό μασάζ, χτυπώντας το δέρμα με τα δάκτυλά ως που να κοκκινίση. Το μασάζ είνε ωφέλιμωτα στο δέρμα και κάθε γυναίκα πρέπει να το κάνει. Για να φαντασθώ πώς μαύρα τα φρύδια σας αλείφετε τα με λίγη θαζελίνη. Τα μαλλιά σας λούζετε τα με Σ α μ π ο ν τ ό ρ Τ έ τ - Ν ο υ α ρ και έρεχετε τα τακτικά με το όγρο που συνιστώ σε προηγούμενο φύλλο του «Μπουκέτου». Για τις φακίδες, αν είναι πολύ λίγες, αφήστε τις. Τώρα τελευταία θεωρούνται της μόδας.

Δίδα ΜΑΡ. ΑΝΔΡ., Κηφισιά. — Μου στέλνετε ένα διεφθαρμένο γράμμα και μου ζητείτε όχι μερικές συμβουλές, όπως έλες, αλλά δόκιμη γνώμοδότησι, την οποία απαιτείτε να σας στείλω με συστημένο γράμμα! Τις συμβουλές μου τις παρέχω δωρεάν, αλλά όχι κατ' ιδίαν σε κάθε άστυγνώστρια, γιατί τότε θα χρειαζόμουν μία δόκιμη περίοισα σ' χαρτί και γραμματοσήμα και όλη την ημέρα δεν θα έκανα τίποτε άλλο παρά να γράφω γράμματα. Στείλετέ μου τα μέτρα του ύψους σας και βάρους του σώματός σας (περιφέρεια στήθους, μέσης, κ.τ.λ. μετρημένες χωρίς υποστούς και κορσέδες), επίσης γράψτε μου και το έθνος σας σε κιά για να σας οδηγώ για το ζήτημα του πάχους. Για την γυμναστική ποτέ βέβαια, είνε αδύνατον να σας δώσω έδω λεπτομερείς οδηγίες. Θα σας συνιστώ αν μπορούσατε να κάνετε ένα-δυό μήνες μαθήματα με μία ειδική δασκάλα και να τα συνεχίσετε μόνη σας κατόπιν. Γράψτε μου να σας δώσω την διεύθυνση μίας πολύ καλής και πολύ συγκαταβατικής. Στις άλλες έρωτήσεις σας θ' απαντήσω προσεχώς.

ΣΥΡΙΑΝ ΨΥΧΗΝ, Κάτρν. — Μπορείτε ελεύθερα να μου ζητάτε τις συμβουλές θέλετε και θα είμαι εύτυχης αν μπορέσω να κάνω τη ζωή σας κάπως εύκολωτερη αυτού στην ξενιτειά που είσθε. Για ρούζ σας συνιστώ να προμηθευθήτε το κομπάκι «Μ ό σ τ ι κ ο υ» σε χρώμα Κ ή-δ ι α. "Η πούδρα σας είνε καλή, προτιμήστε την όμως σε χρώμα "Όκορζέ. Ρούζ για τα χείλη είνε έξαιρτο το νέον που έγινε του Ζόρ. "Αν δεν το βρήτε αυτό, τότε πάρτε Μισέλ στο πορτοκαλί χρώμα. "Αν το δέρμα σας είνε λιπαρό, να προσθέτετε στο νερό που σαπωνίζεσθε λίγη σόδα, προηγουμένως δέ να πλένετε το πρόσωπό σας με γάλα βόρσας, στο όποιον προσθέτετε λίγες σταγόνες κομποροχού οινόπνεύματος. Για τις ρυτίδες κάτω από τα μάτια, αφήνηρα στο προηγούμενο φύλλο. Για τη γούνα σας δεν μπορεί να σας απαντήσω ακόμη. Περιμένετε λίγο.

ΞΑΝΘΗΝ ΠΑΤΡΙΝΟΠΟΥΛΑΝ. — Για να διατηρήσουν τα μαλλιά σας το έλαδο τους χρώνμα, να τα λούζετε κάθε δεκαπέντε ημέρες με Σ α μ π ο ν τ ό ρ Τ έ τ - Ν ο υ α ρ, πολ' είνε ειδικό για ξανθές, όταν δέ κτενίζετε να τα βρέχετε με γερμανικό χαμμήλι, στο όποιον έχετε προσθέσει έλαχίστη άμμιον και γλυκερίνη. Το ρούζ για να σας άδυνατίση να το βάζετε στο κάτω μέρος των παρειών, πλησιέστερα προς τ' αυτιά, παρά προς τη μύτη. Φρούτα να τρώτε όσα θέλετε. Τα σταφύλια ποχαίνουν όταν τα τρώη κανείς με ψωμί. "Αναντίας θα σας ωφελήσουν πολ' αν τρώτε ένα σταφύλι το σάφολι το πρωί πριν από τίποτε άλλο.

ΞΑΝΘΟΥΛΑΝ ΤΟΥ ΘΕΡΜΑ-ΛΙ-ΚΟΥ. — Για τα μαλλιά σας διαβάστε τί γράφω στην έσπερη Πατρινοπούλας. Για ν' άδυνατίσουν τα πόδια σας πρέπει να κάνετε πολλή γυμναστική. Στείλτε μου τα μέτρα σας, το έθνος σας και το άνάστημά σας, για να σας οδηγώ.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ, Έννεα. — "Έχετε δικήν να φοβόσθε τόσο την άποψη; "Ημπορεί κανείς να καταστρέφει έντελως το πρόσωπό του. "Ακριβώς όμως έπειλη γνώριζω πόσο λεπτή είνε αυτή η επέμβασις, οδς συνιστώ να πάτε άφόδως στο έργοστηρί της Ντέγκελ, Λυκααήτου 16, ή όποια ήθετε από την Γερμανία και έφερε και τα τελευταία μηχανήματα που ξεριζώνουν ριζικά τις τριχες του προσώπου. Αυτή επίσης θα σας σώσει λήψη και για τους λεκέδες που μου γράφετε.

ΓΙΑ ΤΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΣΑΣ ΕΡΓΟΧΕΙΡΑ

Πολύ μοντέρνο και διακοσμητικό κέντημα, κατάλληλο για διακόσμηση τραπέζιων, μαξιλαριών, σεμιν ντέ τάμπλ κ.τ.λ. Τα άνθη κεντούνται με χρωματιστό κόντον-περλέ σε θελονία κασιάνκι και τα φύλλα με πρ-σινό κόντον-περλέ σε θελονία ριζα.

Η ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΣΤΡΑΝΤΙΒΑΡΙ ;

Ο "Αντώνης Στραντιβάρη, ή Στραντιβάρη, ήταν ένας "Ιταλός οργανοποιός, που γεννήθηκε στην Κρεμόνα το 1644 και πέθανε στην ίδια πόλι το 1737, σε ηλικία δηλαδή 93 έτων.

Ο Στραντιβάρη θεωρείται ως ο ένδοξότερος κατασκευαστής έγχορδων όργάνων και κανέναν ποτέ δεν κατώρθωσε, όχι να τον υπερβώη στην τέχνη του, αλλ' ούτε καν να συγκριθώ μαζί του: Τά βιολιά που βγήκαν από τα χέρια του θεωρούνται ως πρότυπα τελειότητας και τά λιγοστά απ' αυτά που σώζονται ακόμη, έχουν άνεκτίμητη αξία. Ο Στραντιβάρη κατασκεύασε επίσης και μερικές ασύγκριτες διόλες, καθώς και βιολοντσέλα, των όποιων ο ήχος είνε άπαράμιλλος σε ευγένεια.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΚΑΘΡΕΠΤΩΝ ;

Οι καθρέφτες, όχι βέβαια όπως είνε σήμερα, ήσαν γνωστοί και στην αρχαιότητα. "Ετσι ο Νέρων καθρεφτιζόταν σ' ένα μεγάλο σμαράγδι κ' ή "Αγριππίνα σ' ένα ρουμπίνι. Μά οι πρώτοι καθ' αυτό καθρέφτες κατασκευάστηκαν λίγο άργότερα από πολύτιμα μέταλλα: από πλατίνα κ' από άσμιμ προπάντων εξ αιτίας της λευκότητός των.

Κατά τον δέκατο τρίτο αιώνα μετά Χριστόν παρουσιάστηκαν τέλος οι πρώτοι καθρέφτες από γυαλί, έπενδυμένο από πίσω με στρώμα κασίτερου. "Ήσαν όμως πολύ σπάνιοι τότε στη Γαλλία κ' ένας απ' αυτούς προσφέρθη ως γαμήλιο δώρο στη σύζυγο του Λουδοβίκου 12ου, "Αννα της Βρετάνης, ή όποια χρησιμοποιούσε ως τότε καθρέφτη χρυσό.

"Ενας άλλος καθρέφτης, κρυστάλλινος αυτός, που έφερε μαζί της στην Γαλλία ή Αικατερίνη της Γαλλίας, έκανε μεγάλη αίσθηση στο παλάτι. Και όμως ήταν ένας συνηθισμένος καθρέφτης μετρίου μεγέθους.

Οι ειδικοί τεχνίται της Βενετίας έβεβαιούντο τότε ως οι καλύτεροι κατασκευαστά καθρεπτών. Μά το 1690, ο Γάλλος Φαβάρ ίδρυσε μεγάλο έργοστάσιο καθρεπτών στο Σαιν-Γκομπαιν της Γαλλίας, όπου έφτιαχνε καθρέφτες πολ' καλύτερους απ' τους βενετσιάνικους.

Από τότε ή βιομηχανία των καθρεπτών εξέλιχθηκε καταπληκτικά.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΠΕ ΕΠΙ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΥ ΤΗ ΦΡΑΣΙ: «Α-ΕΙΑ ΑΝΤΑΜΟΙΒΗ ΕΝΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ;

Την ιστορική αυτή φράση την είπε επί της λαίμητμου ο Γάλλος ποιητής Κάμυλλος Ντεμουλέν, ένας από τους πρωτεργάτας της Γαλλικής "Επαναστάσεως, ο όποιος καταδικάστηκε κατόπιν εις θάνατον από τον Ροβεσπιέρο και έξετελέσθη μαζί με τον Δαντόν και άλλους φίλους του.

ΣΕ ΠΟΙΑ ΕΠΟΧΗ ΥΦΑΝΘΗΚΑΝ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΠΑΝΙΑ ;

"Η σκέψις ν' άντικαταστήση τά δέρματα των ζώων που τον σκέπάζαν ως τότε, γεννήθηκε χωρίς άλλο στο κεφάλι του ανθρώπου, όταν άρχισε να καλλιεργώ το λινάρι.

Πραγματικά, από τις άνασκαφές που έγιναν, θγαίνει το συμπέρασμα ότι το λινάρι στην αρχή δουλεύτηκε από τους κατοίκους των παραθαλασσιών πόλεων που ήσαν πιο έμπειροι απ' τους άλλους ανθρώπους σ' αυτή τη δουλειά, γιατί ήσαν υποχρεωμένοι να πλέκουν τά δίχτυα τους.

"Εννοείται ότι τά πρώτα ύφασματα έμοιαζαν με σπάγγους

άδέξια πλεγμένους παρά με ύφασματα. Τά ύφασματα τελειοποιήθηκαν σιγά-σιγά, μά επί πολ' καιρό φτιαχνόντουσαν με το χέρι.

"Η συντεχνία των ύφαντουργών είχεν ως προστάτας της τον "Αγιο Βλάσιο και τον "Αγιο Ρούκ.

ΠΟΙΑ ΗΤΑΝ Η ΜΑΛΙΜΠΡΑΝ ;

"Η Μαλιμπράν, της όποιας έωρτάσθηκε τελευταία ή έκαιονταετηρίς από του θανάτου της, υπήρξε μία από τις μεγαλύτερες, ή μεγαλύτερη ίσως, αιδούς των αίωνων. Συγκίνησε δόκιμη την έποχή της με τη θεία φωνή της και πολλοί μεγάλοι ποιηται, όπως ο "Άλφρεντ ντέ Μυσσέ, της αφιέρωσαν έμπνευσμένα ποιήματα.

"Η ζωή της Μαλιμπράν — το πατρικό της όνομα ήταν Μαρί — Φελιοντέ Γκάρθια — υπήρξε σύντομη και σχεδόν τραγική. Γεννήθηκε το 1808 στο Τουρίνο της "Ιταλίας από μία οικογένεια καλλιτεχνών. Ο πατέρας της, διάσημος "Ισπανός τενόρος, δεν άργησε να άντιληφθώ ποιά θησαυρό έκλεινε ή φωνή της κόρης του. "Ετσι, ενώ περιπλανιόταν από πόλι σε πόλι, μάθαινε στη φτωχή μικρούλα την τέχνη του. Μά ο Γκάρθια ήταν σκληρός, τυραννικός, σχεδόν δάσκαλος και πατέρας και έδερνε αλύπητα με το παραμικρό την κόρη του. Σε ηλικία δεκαπέντε έτων την υποχρέωσε να παντρευθώ, κατά τη διάρκεια μίας περιοδείας των στην "Αμερική, τον έμπορο Μαλιμπράν, άνθρωπο άγροίκου μά πλούσιου, τον όποιον ο Γκάρθια ήθελε να έκμεταλλευθώ. "Η Μαλιμπράν ήταν τότε μία πολ' ώραία γυναίκα, με χαρακτηριστικά λεπτά, με θλέμματα γεμάτα μελαγχολία, όπως μελαγχολική και όνειροπόλος ήταν πάντα σχεδόν ή έκφρασίς της. Κοντά στον σύζυγό της, ή Μαλιμπράν στάθηκε πολ' δυστυχισμένη. "Η μοναδικές ευτυχισμένες της στιγμές ήσαν όταν έρμηνευε τους μεγάλους διδασκάλους της μουσικής με την θαυμασία φωνή της, που έπαλλε από πάθος, αίσθημα και τραγική γοητεία.

Ευτυχώς γι' αυτήν, ο σύζυγός της δεν ήταν και τόσο τίμιος στις έπιχειρήσεις του. "Ετσι, μία μέρα ή άτιμία του άπεκαλύφθησαν και καταδικάστηκε σε πολλών έτων φυλάκιση. "Η Μαλιμπράν τότε έφυγε απ' την "Αμερική και παντρεύτηκε από έρωτα στη Γαλλία έναν Βέλγο βιολονίστα. Μά διατήρησε το όνομα του πρώτου της συζύγου, με το όποιο ήταν πειά έδωκε σ' όλο τον κόσμο.

Μία μεγαλοπρεπής ζωή, μία ζωή θριάμβων άρχισε τότε γι' αυτήν, σαν άποδημιώσις των μεγάλων πικριών που είχε δοκιμάσει στο παρελθόν. Στο Παρίσι, στις Βρυξέλλες, στη Γερμανία, στο Λονδίνο, στην "Ιταλία, ή Μαλιμπράν κρατούσε κάτω απ' την γοητεία της τους ποιητές, τους βασιλείς και το λαό, ο όποιος έκλεινε έναν την άκουγε και την ή ποδεχόταν παντού σαν βασίλισσα. Κάποτε, στο Λίε-λά-Σα-πέλ, ο βασιλεύς της Πρωσίας, αφού την άκουσε στην "Εν-πνοβάτιδα, διέταξε να παραταχθώ ή φρουρά του έξω από το θέατρο και να της παρουσιάση όπλα κατά την έξοδο της!...

"Αλλοίμονο!... Αυτή ή μαγευτική ή υπέρλαμπρη σταδιοδρομία, υπήρξε πολ' σύντομη. Κατά το 1836, προσκαλούμένη στο Μάντσεστερ, τραγούδησε σ' ένα φέστιβαλ με μεγάλη νευρική όλη, πράγμα που έκανε τη φωνή της ακόμα πιο ώραία. Κι' έπειδή το κοινό την άνεκάλεσε επανειλημμένως στη σκηνή, τραγούδησε, τραγούδησε, μέχρις έκτασης. Τρεις φορές λιποθύμησε εκείνο το βράδυ. Μά το άλλο βράδυ τραγούδησε και πάλι. Κάθως όμως τραγούδουσε ένα κομμάτι του Ταίμορσας από τη "Θυσία του "Αβραάμ, άσπράσθηκε κάτω άναίσθητη και πέθανε έπειτα από ένένα ήμερες, χωρίς εν τώ μεταξύ ν' άνκτήση καθόλου τις αισθήσεις της.

"Η Μαλιμπράν πέθανε άπάνω σ' όλη την άνθησι της τέχνης της, της ώμορφιάς της, της νεότητός της και της δόξας της, σε ηλικία 28 έτών!

ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.— 'Ο Κω-
ρολος Σεβρό, ένας ξενιτεμένος Γάλλος και ή
σύζυγός του Ζελιμά, μία νέα γυναίκα με έξωτική όμορφιά, έπιστρέφουν
έπειτ' από πολλά χρόνια άπουσίας στη Γαλλία, με τόν μοναδικόν σκοπόν νά
μάθουν τί άπέγινε κάποια κυρία της άριστοκρατίας και τόν παιδί της, τήν
όποια μυστηριώδεις έχθροί είχαν συμφέρον νά εξαφανίσουν, γιά νά σφετε-
ρισθούν τή μεγάλη της περιουσία. Τό μόνο πού ό Σεβρό ξέρει σχετικώς
μέ τήν τύχη της γυναίκας αυτής είνε ότι οι συγγενείς της τήν είχαν σχε-
δόν φυλακίσει πρό έτών σέ κάποιο μισοερειπωμένον πύργο κοντά στό Βλαιν-
κούρ, όπου και πηγαίνει τώρα γιά νά συγκεντρώση πληροφορίες. Στο
ίδιο όμως λεωφορείο μ' αυτόν και μέ τή σύζυγό του, ταξιδεύει κάποιος
ύποπτος τύπος, ένας Βλαιρώ, ό όποιος ανάλαμβάνει επί πληρωμή διά-
φορες έγκληματικές και σκοτεινές ύποθέσεις κι' ό όποιος κατορθώνει νά
πάση κουθέντα μέ τό Σεβρό και νά μάθι τόν σκοπό τού ταξιδιού του,
προσφέρειται δέ νά τόν έξυπηρετήσει και νά τόν βοηθήση στις άναζητήσεις
του. 'Ο Σεβρό δέχεται ευχαριστώ, χωρίς νά ύποψιάζεται καθόλου τά
καταχθόνια σχέδια τού Βλαιρώ, ό όποιος τού παρουσιάζεται μέ τόν ψευ-
δώνυμο 'Ιούλιος Κορνεφέρ. 'Ετσι οι ταξιδιώτες φθάνουν στό Βλαινκούρ.
'Εκεί, ό Βλαιρώ κατορθώνει νά παρασύρη τόν Σεβρό σέ ένέδρα τή νύχτα
και τόν πνίγει στό ποτάμι. 'Η Ζελιμά, πού είνε έγκυος, μόλις τόν βλέ-
πει νεκρό ταραίζεται τόσο, ώστε κάνει πρόωρο τοκετό, φέρνει στόν κόσμο
ένα κοριτσάκι και πεθαίνει στη γέννα. Δεκάξη χρόνια περνούν κι' ή κόρη
της Ζελιμάς, ή 'Ιωάννα, ζή κοντά σ' έναν αγαθό άπόστρατο αξιωματικό,
τόν λοχαγό Βαγιάν, ό όποιος τήν έχει υιοθετήσει. Είνε δέ έρωτευμένη μ'
ένα νεαρό χωρικό, τόν 'Ιάκωβο.

(Συνέχεια από τό προηγούμενο)

'Ο λοχαγός Βαγιάν στάθηκε μία στιγμή κι' έπειτα έπρόσ-
θεσε:

— Σχετικώς μ' αυτό, 'Ιάκωβε, επειδή κανείς δέν ξέρει τί
μπορεί νά συμβή, έχω νά σου πώ κάτι...

— Σας άκούω, αγαπητέ μου νουνέ.

— Ξέρεις, παιδί μου, ότι πρό πέντε περίπου χρόνων, άμέ-
σως μετά τό θάνατο της νουάς σου, της φτωχής μου συζύ-
γου, ή 'Ιωάννα έγινε νομικώς θετή κόρη μου... 'Από τότε
της έδωσα τώνομά μου κι' έτσι τώρα ονομάζεται 'Ιωάννα —
'Οκυρία Βαγιάν. 'Η 'Ιωάννα ξέρει ότι γεννήθηκε στό Βλαιν-
κούρ κι' ότι ή μητέρα της πέθανε άπάνω στη γέννα. 'Ωστό-
σο μονάχα αυτό ξέρει... 'Όλα τά άλλα της τά έκρυψα...

— Γι' αυτό μου παρεπονείτο πρό όλίγου, καθώς μου μι-
λούσε γιά τή μητέρα της, είπεν ό 'Ιάκωβος.

— Ναι... 'Από καιρό ή αγαπημένη μου 'Ιωάννα έχει κατα-
λάβει ότι κάποιο μυστήριο συνδέεται μέ τή γέννησή της.
Πολλές φορές μέ ρώτησε σχετικώς, αλλά έγώ άπόφυγα πάν-
τοτε νά της άπαντηώ... 'Εσύ, 'Ιάκωβε, θά καταλάβης άν
είχα δίκιο ή άδικο, γιάτί από σένα δέν θά κρύψω τίποτε...
'Εσύ πρέπει νά τά μάθης όλα... 'Εδώ, στό χωριό, κανείς
σχεδόν δέν ξέρει σπουδαία πράγματα σχετικώς μέ τήν 'Ιω-
άννα, γιάτί εϋθύς έξ άρχής έλαθά όλες μου τίς προφυλά-
ξεις... 'Ετσι κανείς ποτέ δέν τάραιε τήν ήσυχία της κόρης
μου μέ άδική κρυφές κουθέντες...

Λοιπόν, 'Ιάκωβε, άκούσε τώρα τήν ιστορία της 'Ιωάννας.
Και ό παλαιός λοχαγός τών δραγόνων άρχισε νά διηγείται
στόν άναδεξιμό του τά γεγονότα τού Βλαινκούρ πού διη-
γηθήκαμε κι' έμείς στόν πρόλογο τού έργου μας.

— 'Όταν τελείωσε τή διήγησή του, κάμφωσε ένα έξεταστικό
θλέμμα στόν νέο, ό όποιος τόν είχε άκούσει μέ τή μεγαλύ-
τερη προσοχή και συγκίνησι.

— Λοιπόν, 'Ιάκωβε, τόν ρώτησε ζωηρά, έπρεπε νά τά πώ
αυτά της 'Ιωάννας;

— 'Ω! όχι, άπάντησε ό νέος. Θά καταστρέφατε όλη τή
χαρά της ζωής της.

— Τό ήξερα, φίλε μου, και γι' αυτό έμεινα σιωπηλός. Ναι,
'Ιάκωβε, πρέπει πάντα ή δυστυχισμένη νέα ν' άγνοή ότι ό πα-
τέρας της έπαισε θύμα άνδρών δολοφόνων και ότι ή μη-
τέρα της πέθανε άμέσως κατόπιν από τό σπαραγμό της.

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

— 'Αλλά δέν μου είπατε, ρώτησε ό 'Ιάκωβος, κατάθρθαν
νά συλλάβουν τούς δολοφόνους; Μπόρεσαν νά μάθουν τόν
ονομα τού θύματος;

— 'Η δικαιοσύνη κι' ή άστυνομία έκαναν ό,τι μπορούσαν,
μά δέν κατάθρθαν ν' άνακαλύψουν τίποτε.

— Δυστυχισμένη 'Ιωάννα! φιθύρισε ό 'Ιάκωβος.

— 'Απεναντίας είνε ευτυχισμένη, γιάτί δέν ξέρει τίποτε.
Δέν είχε οικογένεια, ούτε όνομα, κι' έγώ της έδωσα τό όνομα
μου και τήν έκανα κόρη μου...

— Μά και τήν αγαπάτε σάν πραγματική κόρη σας.

— Πρίν φέρω έδώ τήν 'Ιωάννα, είπεν ό Βαγιάν, τήν άρη-
σα τρία σχεδόν χρόνια σέ μία παρυμάνη. Τό έκανα έπίτηδες
αυτό γιά νά λησμονηθή κάπως τό τραγικό εκείνο έπεισόιο
πού είχε κάνει τόσον κρότο... 'Ηταν καλή ή ιδέα μου αυτή
γιάτί όταν έφερα τή μικρούλα στό Μαρέλ, κανένας δέν σκε-
φτηκε ότι μπορούσε νά είνε ή όρφανή τού Βλαινκούρ... 'Η
μακαρίτισσα ή γυναίκα μου κι' έγώ τήν λατρεύαμε, όπως
τ' όμολογούν όλοι στό χωριό... Μά κι' αυτή μας άπάμεινε
μέ τήν άγαπητή της και τίς περιποιήσεις της... Σήμερα είνε ή
μόνη μου κληρονομός, Λυτάμαι μόνο πού δέν έχω νά της ά-
φήσω πολλά πράγματα...

— Γίνεται κανείς ευτυχισμένος και χωρίς πλούτη, νουνέ
μου... 'Εγώ δέν είμαι καθόλου τεμπέλης... 'Η δουλειά δέν
μέ φοβίζει... Θά έργαστώ γι' αυτήν...

— Ξέρω, παιδί μου, ότι κοντά σου δέν θά στερηθή τίποτε.
Άκουσε, όλη μου ή περιουσία είνε αυτό τό περιόλει, τό
σπίτι μέ τά έπιπλά του, τό διπλανό χωράφι και καμμία πε-
νηταριά χιλιάδες φράγκα μετρητά. 'Εκτός αυτών, θρέβη-
καν στόν ταξιδιωτικό σάκκο και στό πορτοφόλι τού πνιγμέ-
νου πέντε χιλιάδες περίπου φράγκα, τά όποια μου παρέ-
δωσε ό δήμαρχος τού Βλαινκούρ...

— Μά τότε ή 'Ιωάννα είνε πλούσια, ένώ έγώ δέν έχω
τίποτε, είπεν ό 'Ιάκωβος. 'Αν τό ήξερα αυτό...

— Τί;

— Δέν θά τολμούσα...

— 'Ελα! 'Ελα! είπεν ό γέρο στρατιωτικός, χτυπώντας τό
παλληκάρι στόν ώμο. Κάνε μου τή χάρη και μή λές άνοι-
σίες. Τέλος πάντων, ή 'Ιωάννα έχει μία μικρή προίκα, ή ό-
ποια ίσως, ως τή εποχή πού θά ξαναγυρίσης, νά μεγαλώσει
άκόμα... Τότε μπορεί ν' αγοράσουμε καμμία άγροικία πού
θά τήν διευθύνης εσύ... Αυτά, παιδί μου, είχα νά σου πώ
και θεωρώ περιττό νά σου συστήσω νά μη κάνης λόγο σε-
τικώς στην 'Ιωάννα.

— 'Ησυχάστε, νουνέ μου, όλα δσα μου έμπιστευθήκατε.
Θά μείνουν θαμμένα έδώ στην καρδιά μου.

Τή στιγμή εκείνη φάνηκε ή Γερτρούδη, ή όποια είπε στον
δύο άντρες:

— Περάστε μέσα... Τό πρόγευμα είν' έτοιμο κι' ή δεσποινίς
σας περιμένει.

— 'Ερχόμαστε άμέσως, άπάντησε ό λοχαγός.

'Επειτ' από δύο ώρες, ό 'Ιάκωβος Γκραντέν έφευγε χα-
ρούμενος από τό σπίτι τού νουού του. Πήρε τό δρόμο σφι-
ρίζοντας, όταν έξαφνα θρέθηκε μπροστά στό γέρο ζητάμε
τού Βλαινκούρ.

— 'Α! έσύ είσαι, μπάρμπα Λαμπίκ; τού φώναζε.

— Ναι, έγώ και μέ καινούργια παπούτσια μάλιστα, χα-
στήν καλωσύνη της δεσποινίδος. 'Αλλά, πές μου, είν' άλη-
θεια όσα άκούσα;

— Τί δηλαδή;

— 'Ότι φεύγεις αύριο γιά έφτά χρόνια.

— Μάλιστα, μπάρμπα Λαμπίκ, πηγαίνω κι' έγώ νά κάνω
τό καθήκον μου πρós τήν πατρίδα.

— 'Αλλά δέν μού φαίνεται καθόλου λυπημένο;

— Και τί θά μ' ώφελοῦσε νά λυπηθώ;

— Τίποτε βέβαια... 'Ωστόσο δέν μπορώ νά καταλάβω...

— Τί;

— Τήν πρωινή σας κουθέντα μέ τή δεσποινίδα, είπε ό
γέρο Λαμπίκ. 'Εγώ νόμιζα ότι έπρόκειτο νά γίνη σύντομα
ό γάμος κι' είχα κάτι νά σας πώ...

— Σέ μένα;

— Μάλιστα.

— Μά υπορείς νά μου τό πής και τώρα.

— 'Α! όχι... Θά σας τό πώ άμα ξαναγυρίσετε και παν-
τρευτήτε τή δεσποινίδα.

— Κι' άν πεθάνης ως τότε; ρώτησε ό 'Ιάκωβος γελώντας...

— Τόσο τό χειρότερο... Θά πάρω μαζί μου τό μυστικό...

— 'Όστε πρόκειται λοιπόν περί μυστικού;... 'Αλλά γιάτί
δέν μου τό λές από σήμερα;

— Γιατί; Γιατί;... Γιατί έτσι μου άρέσει...

— Τυλάχιστον, πές μου ένα μέρος του! έπέμεινε ό 'Ιά-
κωβος.

— 'Ακου, παιδί μου... Ξέρεις τίποτε γιά τή δεσποινίδα
'Ιωάννα; 'Ο λοχαγός Βαγιάν σου είπε πού τή θρήκε;

— Χθές άκόμα δέν ήξερα τίποτε... 'Αλλά σήμερα τό πρωί
ό νουός μου μου διηγήθηκε πώς έμεινε ή 'Ιωάννα όρφανή...

— Άγνωστοι δολοφόνοι πέταξαν τόν πατέρα της στό ποτάμι
κι' ή μητέρα της πέθανε από τή λύπη της.

— 'Ωραία... Βλέπω ότι ό λοχαγός σου διηγήθηκε όσα ή-
ξερε...

— Μήπως εσύ ξέρεις περισσότερα; ρώτησε μέ μεγάλη πε-
ριέργεια ό 'Ιάκωβος.

— Ναι και όχι, άπάντησε μυστηριωδώς ό γέρος.

— Μά δέν είν' άπάντησις αυτή...

— 'Ακου, φίλε μου, όταν γίνης σύζυγος της 'Ιωάννας, τού
έπαιδιού της Δυστυχί-
ας, όπως τήν ονόμα-
σαν στό Βλαινκούρ, θά
σου δώσω μερικές πλη-
ροφορίες, χάρις στις
όποιες θά μωρέσης
ίσως νά μάθης τό όνο-
μα τού πατέρα της ή
νά ξαναβρής τήν οικο-
γένειά του.

— 'Ο 'Ιάκωβος έπιασε
τό ζήτημό από τό
μπράτσο.

— Αυτές τίς πληρο-
φορίες πρέπει νά μου
τίς δώσεις τώρα, τού
είπε μέ φωνή ταραγ-
μένη.

— 'Ο γέρο Λαμπίκ δ-
μως κούνησε άρνητικά
τό κεφάλι του και τού
άπάντησε:

— Μόνο όταν θά γί-
νης σύζυγος της δε-
σποινίδος...

— Μά μπορεί νά πε-
θάνης εν τώ μεταξύ!...

— Τυλάχιστον άφού δέν λές τίποτε σέ μένα, πρέπει νά όμο-
λογήσης τό μυστικό στόν λοχαγό Βαγιάν.

— Όχι... Δέν μπορώ...

— Κι' άν σέ άναγκάσω νά μιλήσης;

— Μέ ποιό τρόπο;

— 'Αν σέ καλέσω στό δικαστήρια...

— Άσχημος τρόπος, παιδί μου... Βλέπω καλά ότι δέν ξέ-
ρεις τό γέρο Λαμπίκ...

— 'Όταν δέν θέλη, ούτε ή κρεμάλα δέν
μπορεί νά τόν κάνει νά μιλήσει...

— Μπάρμπα Λαμπίκ, σ' ικετεύω!... Σ' έξορκίζω!...

— 'Όταν ξαναγυρίσης, φίλε μου, όταν ξαναγυρίσης... Κά-
ύπομον ή ως τότε... Καλό κατευόδιο και καλή αντίκριση...

Και γυρίζοντας πρós τόν 'Ιάκωβο τά νώτα του, ό γέρο
Λαμπίκ άπομακρύνθηκε όσο μπορούσε πιο γρήγορα.

— 'Ο 'Ιάκωβος έμεινε μία στιγμή στην ίδια θέση κι' έπειτα,
συνάναψε τό κεράλι του είπε:

— Τί άνόητος πού είμαι και κάθομαι και πιστεύω αυτόν
τόν γεροφειτή!... Σίγουρα δέν ξέρει τίποτε περισσότερο από
τό νουό μου... Μέ κορόιδευε μία ώρα τώρα κι' έγώ δέν τό
καταλάβαινα...

Γ'

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

— 'Ο 'Ιάκωβος Γκραντέν έφευγε από τό χωριό του και θρι-
σκόταν πεία στό δημόσιο δρόμο. 'Εκτός από τό λοχαγό και

τήν 'Ιωάννα, τόν συνόδευαν και μερικοί φίλοι του καθώς
και καμμία δεκαριά χαμίνια τού χωριού πού τόν αγαπούσαν
πολύ.

Είχαν περάσει πεία τήν κοιλάδα και έφταναν πρós τό
θουναλάκι πού οι κάτοικοι τών περιχώρων ονόμαζαν «Μαί-
ρο λόφος». 'Ο λόφος αυτός, άν και χαμηλός, ήταν ώστόσο
ευσκολώτατος στό άνέβασμα γιάτί ήταν γεμάτος από από-
ταμους θράχους και σκεπασμένος από πυκνούς θάμνους πού
έκρυβαν θαθείς άβύσσους.

— 'Ιάκωβε, είπεν ό λοχαγός Βαγιάν, έδώ πρέπει νά χω-
ριστούμε. Δέν θά σέ συνοδεύσουμε περισσότερο γιάτί θά
καθυστερήσουμε και τότε θά χάσης τό λεωφορείο τού
Βλαινκούρ.

— Και, έκτός αυτού, θά κουραζόσαστε άδίκως, άπάντησε
ό νέος.

Και λέγοντας τά λόγια αυτά, έρριξε ένα τελευταίο θλέμ-
μα πρós τό χωριό του, τό Μαρέλ, πού τό άφηγε γιά τόσα
χρόνια. Δάκρυα φάνηκαν, τή στιγμή εκείνη, στό μάτια του.

— 'Αλλά και ή 'Ιωάννα, μη μπορώντας πεία νά κρατήσει τά
δάκρυά της, ρίχτηκε κλαίγοντας στην άγκαλιά τού γέρου
λοχαγού.

— Θάρρος, παιδιά μου, θάρρος! είπε κι' εκείνος, εξαίρε-
τικά συγκινημένος.

— 'Επειτα, άπευθυνόμενος πρós τήν 'Ιωάννα, της είπε:

— 'Ελα, κόρη μου, άγκάλιασέ-τον νά φύγουμε.

— 'Η νέα ρίχτηκε τότε τρέμοντας στην άγκαλιά τού μη-
στήρος της κι' ένωσε τά δακρυά της μέ τά δικά του, ένώ
ό γέρο λοχαγός έλεγε:

— Μετά δεκαεπτά μήνες, 'Ιάκωβε, όταν θά είσαι πεία τέ-
λειος στρατιώτης, θά
ζητήσης άδεια και θά
ξαναβρής νά περάσης
μερικές μέρες κοντά
μας.

— 'Όλοι άποχαιρέτη-
σαν τόν 'Ιάκωβο κι' έ-
τοιμαζόντουσαν πεία
νά τόν άφήσουν, όταν
ένα από τά χαμίνια
της συνοδείας έσγαλε
μία κραυγή και έτρε-
ξε νά κρυφθή κοντά
στό λοχαγό.

— Συγχρόνως, άλλα
παιδιά φώναζαν:

— 'Ο Λυκογιάννης! 'Ο
Λυκογιάννης!

— 'Όταν τά θλέμματα
γύρισαν άμέσως πρós
τό μέρος πού έδειχνε
τό χαμίνι κι' ένα πα-
ράδοξο θέαμα παρου-
σιάστηκε μπρός στό
μάτια τους.

— 'Ενα πλάσμα περι-
ορύσσαν άμέσως πρós
τό μέρος πού έδειχνε
τό χαμίνι κι' ένα πα-
ράδοξο θέαμα παρου-
σιάστηκε μπρός στό
μάτια τους.

— 'Ενα πλάσμα περι-
ορύσσαν άμέσως πρós
τό μέρος πού έδειχνε
τό χαμίνι κι' ένα πα-
ράδοξο θέαμα παρου-
σιάστηκε μπρός στό
μάτια τους.

— 'Ενα πλάσμα περι-
ορύσσαν άμέσως πρós
τό μέρος πού έδειχνε
τό χαμίνι κι' ένα πα-
ράδοξο θέαμα παρου-
σιάστηκε μπρός στό
μάτια τους.

— 'Ενα πλάσμα περι-
ορύσσαν άμέσως πρós
τό μέρος πού έδειχνε
τό χαμίνι κι' ένα πα-
ράδοξο θέαμα παρου-
σιάστηκε μπρός στό
μάτια τους.

— 'Ενα πλάσμα περι-
ορύσσαν άμέσως πρós
τό μέρος πού έδειχνε
τό χαμίνι κι' ένα πα-
ράδοξο θέαμα παρου-
σιάστηκε μπρός στό
μάτια τους.

— 'Ενα πλάσμα περι-
ορύσσαν άμέσως πρós
τό μέρος πού έδειχνε
τό χαμίνι κι' ένα πα-
ράδοξο θέαμα παρου-
σιάστηκε μπρός στό
μάτια τους.

— 'Ενα πλάσμα περι-
ορύσσαν άμέσως πρós
τό μέρος πού έδειχνε
τό χαμίνι κι' ένα πα-
ράδοξο θέαμα παρου-
σιάστηκε μπρός στό
μάτια τους.

— 'Ενα πλάσμα περι-
ορύσσαν άμέσως πρós
τό μέρος πού έδειχνε
τό χαμίνι κι' ένα πα-
ράδοξο θέαμα παρου-
σιάστηκε μπρός στό
μάτια τους.

— 'Ενα πλάσμα περι-
ορύσσαν άμέσως πρós
τό μέρος πού έδειχνε
τό χαμίνι κι' ένα πα-
ράδοξο θέαμα παρου-
σιάστηκε μπρός στό
μάτια τους.

— 'Ενα πλάσμα περι-
ορύσσαν άμέσως πρós
τό μέρος πού έδειχνε
τό χαμίνι κι' ένα πα-
ράδοξο θέαμα παρου-
σιάστηκε μπρός στό
μάτια τους.

— 'Ενα πλάσμα περι-
ορύσσαν άμέσως πρós
τό μέρος πού έδειχνε
τό χαμίνι κι' ένα πα-
ράδοξο θέαμα παρου-
σιάστηκε μπρός στό
μάτια τους.

— 'Ενα πλάσμα περι-
ορύσσαν άμέσως πρós
τό μέρος πού έδειχνε
τό χαμίνι κι' ένα πα-
ράδοξο θέαμα παρου-
σιάστηκε μπρός στό
μάτια τους.

— 'Ενα πλάσμα περι-
ορύσσαν άμέσως πρós
τό μέρος πού έδειχνε
τό χαμίνι κι' ένα πα-
ράδοξο θέαμα παρου-
σιάστηκε μπρός στό
μάτια τους.

— 'Ενα πλάσμα περι-
ορύσσαν άμέσως πρós
τό μέρος πού έδειχνε
τό χαμίνι κι' ένα πα-
ράδοξο θέαμα παρου-
σιάστηκε μπρός στό
μάτια τους.

— 'Ενα πλάσμα περι-
ορύσσαν άμέσως πρós
τό μέρος πού έδειχνε
τό χαμίνι κι' ένα πα-
ράδοξο θέαμα παρου-
σιάστηκε μπρός στό
μάτια τους.

— 'Ενα πλάσμα περι-
ορύσσαν άμέσως πρós
τό μέρος πού έδειχνε
τό χαμίνι κι' ένα πα-
ράδοξο θέαμα παρου-
σιάστηκε μπρός στό
μάτια τους.

— 'Ενα πλάσμα περι-
ορύσσαν άμέσως πρós
τό μέρος πού έδειχνε
τό χαμίνι κι' ένα πα-
ράδοξο θέαμα παρου-
σιάστηκε μπρός στό
μάτια τους.

— 'Ενα πλάσμα περι-
ορύσσαν άμέσως πρós
τό μέρος πού έδειχνε
τό χαμίνι κι' ένα πα-
ράδοξο θέαμα παρου-
σιάστηκε μπρός στό
μάτια τους.

— 'Ενα πλάσμα περι-
ορύσσαν άμέσως πρós
τό μέρος πού έδειχνε
τό χαμίνι κι' ένα πα-
ράδοξο θέαμα παρου-
σιάστηκε μπρός στό
μάτια τους.

— 'Ενα πλάσμα περι-
ορύσσαν άμέσως πρós
τό μέρος πού έδειχνε
τό χαμίνι κι' ένα πα-
ράδοξο θέαμα παρου-
σιάστηκε μπρός στό
μάτια τους.

ζοντας κραυγές άναρθρες, παράδοξες, που φανέρωναν τη χαρά του.

Και πράγματι, μονάχα με τέτοιες κραυγές τὸ δυστυχισμένο εκείνο πλάσμα μπορούσε νὰ ἐκφράζη τὴ θλίψη του ἢ τὴ χαρά του. Ἀπὸ τότε πού εἶχε ἀρχίσει νὰ πλησιάζη κάπως τοὺς ἀνθρώπους χωρὶς μεγάλο φόβο, κατάλαβε ὅτι αὐτοὶ εἶχαν δικό τους τρόπο συνεννόησης, τὸν ὁποῖο ὅμως δὲν μπορούσε νὰ μιμηθῇ. Δὲν ἦτανε ὡστόσο βουβός. Ἀλλὰ, ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἀπέφευγε τοὺς ἀνθρώπους καὶ ζοῦσε στὰ δάση, ἀνάμεσα στὰ ἀγρία ζῶα, δὲν εἶχε μάθει νὰ μιλήσῃ.

Ὁ δυστυχισμένος, ὡς πρὸς αὐτὸ τοῦλάχιστον, ἦταν ἀγριώτερος καὶ τῶν ἀνθρωποφάγων τῆς Ἀφρικής, γιατί αὐτοὶ τοῦλάχιστον ἔχουν δική τους γλῶσσα καὶ συνεννοοῦνται.

— Λοιπὸν, καλὲ μου Λυκογιάννη, τοῦ εἶπε ὁ Ἰάκωβος, φεύγω καὶ γιὰ πολὺ καιρὸ δὲν θὰ με ξαναἰδῇς. Ἀλλὰ, μὰ τὴν ἀλήθεια, θάλεγε κανεὶς ὅτι τὸ ἔλεγε, ἀφοῦ θύγῃς ἀπὸ τὴν τρύπα σου γιὰ νὰ μοῦ εὐχθῇς καλὸ κατευόδιο.

Ὁ Λυκογιάννης κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ ἡ κόμη του κυμάτισε σὰν χαίτη λιονταριοῦ. Ἐπειτα, σὰν νὰ εἶχε καταλάβῃ τὰ λόγια τοῦ Ἰακώβου, μελαγχόλησε ξαφνικὰ καὶ δυὸ δάκρυα κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ἐξαφνα ὅμως τὰ μάτια του ἔλαμψαν παράδοξα. Πλησίασε τότε τὴν Ἰωάννα, καὶ παίρνοντας τὸ δεξιὸν τῆς χερὶ τὸ ἔνωσε με τὸ χερὶ τοῦ Ἰακώβου, πού τὸ κρατοῦσε ἀκόμα στὸ δικό του. Συγχρόνως φάνηκε στὰ χεῖλη του ἕνα χαμόγελο εὐχαριστήσεως.

— Ὡ! ψιθύρισε ὁ Ἰάκωβος, ξαφνικα-σμένος.

Ἐπειτα, με μιά ξαφνικὴ χειρονομία, ἔπῃρε τὸ Λυκογιάννη στὴν ἀγκυλιά του.

— Φίλε, εἶπε, ἀγαπημένε μου Λυκογιάννη, πρέπει νὰ σὲ φιλήσω!

— Παράδοξο! Παράδοξο! ψιθύρισε ὁ γέρο λοχαγός.

Οἱ φίλοι τοῦ Ἰακώβου σχημάτισαν κύκλο γύρω ἀπὸ τὸ Λυκογιάννη γιὰ νὰ τὸν ἐξετάσουν καλύτερα. Ἀλλὰ ἐκεῖνος, νομίζοντας πὼς ἤθελαν νὰ τὸν συλλάβουν, ρίχτηκε πρὸς τὰ πίσω κι' ἔφυγε τρέχοντας μέσ' ἀπὸ τὰ χωράφια, με ἀφάνταστη ταχύτητα.

Ὡστόσο, ὅταν ἀπομακρύνθηκε ἀρκετὰ ἀπὸ τὸν ὄμιλο, σταμάτησε καὶ ἀνέθηκε σὲ κάποιον θρόνο. Ἀπὸ κεῖ πάνω κύτταξε μελαγχολικὰ τὸν Ἰακώβο πού φίλησε μιά φορά ἀκόμα τὸ λοχαγὸ Βαγιάν καὶ τὴν κόρη του κι' ἔπειτα ἀπομακρύνθηκε γρήγορα.

Ἐξαφνα ὅμως ἀνακίρτησε καὶ τέντωσε τ' αὐτιά του σὰν πολεμικὸ ἄλογο στὸν ἦχο τῆς σάλπιγγος. Ποδοβολητὸ ἀλόγων εἶχε ἀκουστῇ καὶ σὲ λίγο δυὸ νέοι καθ'αλλήληδες φάνηκαν πού ἐρχόντουσαν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς κοιλάδος.

Ὁ Λυκογιάννης, βλέποντάς τους συνταράχθηκε δολόκληρος. Τὰ μάτια του ἔλαμψαν ἀγρία καὶ μιά θαθεῖα κραυγὴ θύγῃε ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

Οἱ δυὸ καθ'αλλήληδες εἶχαν συγκρατήσῃ τὴν ὀρμὴ τῶν ἀλόγων τους καὶ περνοῦσαν τώρα μπροστὰ στὸν ὄμιλο τῶν φίλων τοῦ Ἰακώβου Γκραντέν. Ὅταν ἔφτασαν κοντὰ στὸ γέρο λοχαγὸ καὶ τὴν κόρη του, ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς γύρισε κι' ἔρριξε ἕνα ἀστραφετὸ βλέμμα στὴν Ἰωάννα.

Ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου στεκόταν, ὁ Λυκογιάννης δὲν μπόρεσε νὰ δεῇ τί συνέβη. Ὡστόσο πῆρε στάσι ἀπειλητικὴ κι' ἔδειξε στὸ νεαρὸ καθ'αλλήληδες τὴν γροθιὴ του.

Αὐτὸς βέβαια κατάλαβε, γιατί, βλέποντας τὴν ἀπειλὴ τοῦ ἀγρίου, χτύπησε τὸ μασιγίδι του καὶ συγχρόνως ξέσπασε σ' ἕνα εἰρωνικὸ γέλιο πού σφύριζε στ' αὐτιά τοῦ Λυκογιάννη σὰν ἔλεος.

— Εἶνε ὁ γυιὸς τῆς θαρώνης Σιμέζ, εἶπεν ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ Ἰακώβου. Κι' αὐτὸς πού ἦταν μαζί του θὰ εἶνε κανέναν φίλος του ἀπ' τὸ Παρίσι.

— Ἀσχημὸ βλέμμα, ἔχει αὐτὸς ὁ νέος, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν.

Ἀλλὰ οὔτε κἀν ὑποπτεύθηκε ὅτι ἡ ὁμορφιά τῆς Ἰωάν-

νας εἶχε τραβήξῃ τὸ γεμῆτο πάθος βλέμμα τοῦ νέου.

— Πάμε! πρόσθεσε κατόπιν. Δὲν ἔχουμε καμμιά δουλειὰ ἐδῶ...

Καί, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴν Ἰωάννα, ξαναπῆρε τὸ δρόμο τοῦ Μαρέλ.

Ὁ Λυκογιάννης ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς ἀκόμα ἐκεῖ κι' ἔπειτα, ἀφοῦ ἔρριξε γύρω του ἐν' ἀήσυχο βλέμμα, τράβηξε τρέχοντας πρὸς τοὺς ἀπόκρημνους θράχους καὶ σὲ λίγο ἔγινε ἀφαντὸς μέσα στοὺς θάμνους τοῦ Μαύρου λόφου.

Οἱ δυὸ καθ'αλλήληδες ἐξακολουθῶσαν ἐν τῷ μεταξύ τὸ δρόμο τους. Ὁ φίλος τοῦ γυιὸς τῆς θαρώνης ντὲ Σιμέζ ἦταν ἕνας νέος εἰκοσιπέντε χρόνων περίπου, ὀνομαζόταν Ἰούλιος Χαστιέ καὶ ἦταν μοναχογιὸς πλουσιωτάτου τραπεζίου. Ὁ νέος αὐτὸς εἶχε λάβει ἐξαιρετικὴ μόρφωσι κι' ἀνατροφή, κι' ὡς πρὸς αὐτὸ, διέφερε τοῦ φίλου τοῦ Ραούλ ντὲ Σιμέζ, ὁ ὁποῖος, ἀν καὶ νεώτατος ἀκόμα εἶχε ἐντελὴς διαφάνη, ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμα τοῦ πατέρα του!

— Τί εἶδους πλάσμα ἦταν αὐτὸ πού εἶδαμε ἀπάνω στὸ θράκο; ρώτησε τὸ φίλο του ὁ Ἰούλιος Χαστιέ.

— Ἀ! ἕνας νέος, ἕνας τρελλός! ἀπάντησε ὁ Ραούλ, ὠφνώνοντας τοὺς ὤμους του.

— Μοῦ φάνηκε ὅτι σὲ ἀπειλοῦσε...

— Νομίζω ὅτι θὰ μ' ἐπῆνε με μεγάλη του εὐχαρίστησι, ἀν μπορούσε...

— Ἀ! καὶ γιατί;

— Γιατὶ μιά μέρα τοῦ ἔδωσα ἕνα καλὸ μάθημα μ' αὐτὸ τὸ μασιγίδι.

— Καὶ εἶχες τὸ κουράγιο νὰ χτυπήσῃς αὐτὸν τὸν δυστυχισμένο;

— Γιατὶ ὄχι;

— Ὡ Ραούλ!... ἔκανε ἐπιτιμητικὰ ὁ Ἰούλιος Χαστιέ.

— Καὶ μάλιστα, ἐπρόσθεσε ὁ Ραούλ, ἀν μοῦ δοθῇ εὐκαιρία θὰ τοῦ δώσω καὶ δεῦτερο μάθημα.

— Μὰ τί σοῦ ἔκανε;

— Ἐπιτρέψέ μου νὰ μὴ σοῦ ἀποκριθῶ.

Καὶ ἀλλάζοντας θέμα συζήτησε, ὁ Ραούλ ρώτησε:

— Τὴν εἶδες τὴ νέα με τὴν ὁποία διασταυρώθηκε πρὸ ὀλίγου;

— Ναι, τὴν εἶδα, ἀποκρίθηκε ὁ Ἰούλιος.

— Δὲν εἶνε νόστιμη;

— Νόστιμη μόνο; Ἡ νέα αὐτὴ εἶνε ἀληθινὸ θαῦμα ὁμορφιάς.

— Τότε καταλαβαίνεις. Σ' ἔνα μῆμα θὰ εἶνε ἐρωμένη μου.

— Μὴ λὲς ἀνοήσιες... Ἀν θέλῃς μάλιστα, ἐγκατάλειψε τὸ σχέδιό σου αὐτό...

— Ποτέ!...

— Δὲν θὰ πετύχῃς... Μοῦ ἔφτασε νὰ ρίξω ἕνα μόνο βλέμμα σὴ νέα γιὰ νὰ καταλάβω ὅτι δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ αἰθεῖ ἐκεῖνα τῶν ἀγρῶν πού δρέπονται ἐξ αὐτοῦ...

— Καὶ μολαταῦτα θὰ γίνῃ δική μου! Τὴν θέλω! Τὴν ποθῶ!

— Πρόκειται λοιπὸν περὶ πραγματικοῦ αἰσθηματος;

— Ναι, εἰν' ἕνα πάθος τρομερὸ, τὸ ὁποῖο ἀπὸ καιρὸ θασαίζει...

— Δὲν τῆς μίλησες ποτέ;

— Ὁχι, μοῦ φάνει ὅτι τὴν θλέπω...

— Ὁ Ἰούλιος Χαστιέ ξέσπασε σὲ δυνατὰ γέλια.

— Γιατὶ γελᾷς; τὸν ρώτησε ὁ Ραούλ ντὲ Σιμέζ.

— Γιατὶ πολλὲς φορές εἶδα νὰ σὲ κυριεύουν αἰσθηματα πού ἡ φωτιά τους ἔσθουσε σὰν αὐτὸ τὸ σπῖρτο μετ' αὐτὴ τὴν πορὰ τὸ σιγαρέττο μου...

— Δὲν λέω ὄχι... Ἀλλὰ σὲ βεβαιῶνω ὅτι, αὐτὴ τὴ πορὰ πρόκειται περὶ σπουδαίου αἰσθηματος...

— Ἀ!...

— Τί, ἄ;

— Ξεχνᾷς ὅτι μετὰ τέσσερες ἡμέρες ξαναγυρίζουμε στὸ Παρίσι; Λοιπὸν, ἔπειτα ἀπὸ μιά ὁδομάδα, οὔτε κἀν θὰ ἐμῶσαι πειὰ τὴν Ἰωάννα. Ὅπως καὶ τὰ προηγουμένα αἰσθη-

Οἱ χωρικοὶ καταδίωκαν τὸν ἀγριάνθρωπο

ματὰ σου, θὰ σῶσῃ κι' αὐτὸ γρήγορα...

— Ναι, ψιθύρισε ὁ Ραούλ. Θὰ ἐπιστρέψουμε στὸ Παρίσι, ἀλλὰ ἐγὼ θὰ ξαναγυρίσω γρήγορα ἐδῶ...

Δ'

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΩΝ ΔΑΣΩΝ

Μιά μέρα, πέντε χρόνια πρὶν ἀπὸ τὰ γεγονότα πού διηγήθηκαμε, ἕνας κάτοικος τοῦ Μαρέλ, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ Βλαινκούρ μέσ' ἀπὸ τὰ δάση, ἔφτασε στὸ χωριὸ καθίδρως καὶ κατατρομαγμένος.

— Ὡ! ἀν ξέρατε! Ἀν ξέρατε! ἀπαντοῦσε σὲ ὄσους τὸν ρωτοῦσαν γιὰ τὴν ἀφορμὴ τῆς ταραχῆς του.

Ἐνα σωρὸ χωρικοὶ μαζεύτηκαν τότε γύρω του καὶ ἀρχισαν νὰ τοῦ ἀπευθύνουν διάφορες ἐρωτήσεις. Μὰ ἐκεῖνος ἀπαντοῦσε στερεότυπα:

— Ἀν ξέρατε! Ἀν ξέρατε!

Τέλος, ἀφοῦ πέρασαν πέντε λεπτὰ καὶ συνήλθε κάπως, μπόρεσε νὰ μιλήσῃ.

Καὶ διηγήθηκε ὅτι, περνώντας μέσ' ἀπ' τὸ δάσος, εἶδε νὰ τρέχῃ στοὺς θάμνους ἕνα ζῶο παράδοξο με χέρια καὶ με πόδια καὶ με μακρὰ μαλλιά πού ἔμοιαζε πολὺ με ἄνθρωπο.

Ὁ δάσκαλος τοῦ χωριοῦ πού ἦταν κι' αὐτὸς ἐκεῖ, εἶπε ὅτι σίγουρα θὰ ἐπρόκειτο γιὰ καμμιά μαίμου κι' ὅλοι παραδέχτηκαν αὐτὴ τὴν ἀποψή.

Ἀλλὰ, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες μιά γυναῖκα πού εἶχε πάει στὸ δάσος γιὰ νὰ κόψῃ ξύλα, γύρισε στὸ χωριὸ περίτρομη, καὶ εἶπε ὅτι εἶχε δεῖ νὰ περνᾷ μπροστὰ τῆς ἕνα πλάσμα παράδοξο πού ἔτρεχε με παράδοξη ταχύτητα...

— Πρὶν περάσῃ μῆνας, καὶ ἄλλοι χωρικοὶ εἶδαν τὸν παράδοξο αὐτὸ ἄνθρωπο. Ἀλλὰ καὶ χωρικοὶ ἀπὸ τὰλλα χωριὰ γύρω τὸν εἶδαν κι' αὐτοί.

Ἐτοί ἡ συγκίνησις στὸ Βλαινκούρ μεγάλωνε ὁλοένα κι' ὅλοι μιλοῦσαν γιὰ τὸ παράδοξο αὐτὸ πλάσμα.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς πρὸ τολμηροὺς νέους θέλησαν νὰ τὸ καταδιώξουν. Κι' ἐπὶ μιά ὁδομάδα δολόκληρη πῆγαιναν μέσα στὸ δάσος καὶ τὸ ἐξερευνοῦσαν ἀπ' ἀκρὴ σ' ἀκρὴ.

Μὰ πούθενά δὲν κατάρθωσαν ν' ἀνακαλύψουν τὰ ἴχνη τοῦ παραδόξου αὐτοῦ πλάσματος.

Ὁ Ἰακώβος Βαγιάν ἦταν κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνην δημάρχος τοῦ Μαρέλ κι' εἶχε ἀκούσει ὅσα διαδιδόντουσαν γιὰ τὸν ἀγριάνθρωπο. Θεώρησε λοιπὸν καθήκον του νὰ ἐξακριβώσῃ περὶ τίνος πρόκειται καὶ νὰ καθουχάσῃ τοὺς συμπολίτες του...

Ἀποφασίστηκε λοιπὸν νὰ γίνῃ συστηματικὴ ἔρευνα σ' ὁλόκληρο τὸ δάσος, διευθυνομένη ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν δημάρχο. Θὰ ἐξερευνοῦσαν τὸ δάσος ἀπ' ἀκρὴ σ' ἀκρὴ καὶ θὰ καταδιώκων τὸν παράδοξο κάτοικο του ὡς τὸ ἄντρο του, ὅπου, ἀν τὸ πράγμα, δὲν ἦταν δύσκολο, θὰ τὸν συνελάμβαναν.

Ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν ὥρισε ὁ ἴδιος τοὺς τριάντα ἀνδρες πού θὰ τὸν ἀκολουθοῦσαν καὶ τὴν ἐπομένη Κυριακὴ ξεκίνησε μαζί τους γιὰ τὸ δάσος.

Ἐκεῖ τοὺς ἔδωκε τὶς ἀναγκαῖες ὁδηγίες καὶ συνέστησε σὲ ὅλους νὰ μὴν πυροβολήσουν, χωρὶς νὰ τοὺς διατάξῃ ὁ ἴδιος.

— Γιατὶ, ἐπρόσθεσε, δὲν ξέρουμε ἀκόμα ἀν θὰ βρεθοῦμε μπροστὰ σὲ ἄνθρωπο ἢ σὲ θηρίο. Προσεῖτε λοιπὸν πολὺ, γιατί, ἀν αὐτὸ τὸ πλάσμα εἶνε ἄνθρωπος, θὰ εἶνε ἀμαρτία νὰ τοῦ κάνουμε κακό!

Κι' ἀμέσως σκορπίστηκαν

Τὴν ὥρα πού ἡ πυρκαῖα μαινεταί...

Ἡ κυρία πού γλύτωσε ὡς ἐκ θαύματος: Ὁχι!... Ὁχι!... Δὲν θέλω αὐτὸ τὸ φόρεμα... Νὰ μὴ σκερετὸ ἄλλο, τὸ μεταξωτό, μετὰ μπουφάν μανίκια...

ὅλοι καὶ ἀρχισαν νὰ ψάχνουν.

Ἐξαφνα, κατὰ τὶς ἑννέα ἡ ὥρα, ἀκούστηκαν δυνατὲς κραυγὲς τῆς συνοδείας πού ἀνηγγέλλαν ὅτι εἶχαν θρῆ αὐτὸν πού καταδίωκαν. Ὅλοι ἔτρεξαν ἀμέσως στὸ μέρος ἀπ' τὸ ὁποῖο ἀκούγοντοσαν ἡ κραυγὲς κι' ἔτσι θρέθηκαν μπροστὰ σ' ἕνα σῦδεντρο, μέσα στὸ ὁποῖο οἱ δύο χωρικοὶ καταδίωκαν τὸν ἀγριάνθρωπο...

Τότε, κατὰ διαταγὴν τοῦ δημάρχου, σχημάτισαν κύκλο γύρω ἀπὸ τὸ σῦδεντρο κι' ἔτσι τὸν ἀπέκλεισαν ἀπὸ παντοῦ.

Ὅπως τὸ θηρίο ἀντιστέκεται ἐναντίον τῶν διωκτῶν του, ἔτσι καὶ ὁ ἀγριάνθρωπος, βλέποντας τὸν ἑαυτοῦ του περικυκλωμένο ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, προσπάθησε νὰ ξεφύγῃ καὶ γρήγορος σὰν θέλος, ὤρμησε πρὸς τὸ μέρος, ὅπου νόμιζε πὼς θὰ συναντοῦσε λιγώτερη ἀντίστασι. Μὰ ἕνας ζωντανὸς φράχτης τοῦ ἐμπόδισε τὸ πέρασμα.

Γύρισε τότε πρὸς τὴν ἀντίθετη μεριά, ἀλλὰ κι' ἀπὸ ἐκεῖ τοῦ εἶχαν κόψει τὴν ὑποχώρησι.

Ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, ὁ κύκλος τῶν διωκτῶν του στένευε καὶ ὅλα τὰ περάσματα φυλαγόντουσαν.

Ἡ ἐκφρασις τοῦ δυστυχισμένου φανέρωνε τέτοια ἀπόγνωσι πού θὰ συγκινοῦσε καὶ τὴν πιὸ σκληρὴ καρδιά.

Ὁ δημάρχος, κυριευμένος ἀπὸ οἶκτο, διέταξε νὰ τελειώσουν ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορώτερα.

Τότε οἱ χωρικοὶ πλησίασαν κοντὰ. Περίμεναν νὰ ἴδουν τὸν ἀγριάνθρωπο ν' ἀντιστέκεται. Ἀλλὰ γελάστηκαν...

Ὁ δυστυχισμένος στεκότανε τρέμοντας καὶ τὸ πρόσωπό του φανέρωνε ἀπέραντη λύπη.

Ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν τὸν πλησίασε σὲ ἀπόστασι δυὸ θημάτων καί, με γλυκὸ τόνο, τοῦ ἀπηθύνη διάφορες ἐρωτήσεις.

Ὁ ἀγριάνθρωπος ἔνοιξε τὸ στόμα του καὶ σάλεψε τὴ γλῶσσα του, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε ν' ἀρθρώσῃ οὔτε λέξι.

— Εἶνε περιττὲς ἡ ἐρωτήσεις μου, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν. Ὁ δυστυχισμένος εἶνε βουβός ἢ δὲν ξέρει νὰ μιλήσῃ...

Καί, παίρνοντας τὸν ἀγριάνθρωπο ἀπὸ τὸ μπροστὸ, τοῦ εἶπε:

— Δὲν κάνει νὰ ζῇς ἔτσι στὸ δάσος σὰν θηρίο... Ἐλα μαζί μου...

Ὁ ἀγριὸς ἔγινε με μὴδς σκεπτικὸς καὶ δάκρυα φάνηκαν στὰ μάτια του.

Ὡστόσο, χωρὶς ν' ἀντισταθῇ, ἀκολούθησε τὸν δημάρχο.

Μερικοὶ χωρικοὶ προηγήθηκαν γιὰ νὰ ἀναγγελοῦν στὸ Μαρέλ τὴν ἐπιτυχία, καὶ ἔτσι, ὅταν ἡ συνοδεία ἔφτασε στὸ χωριὸ, θρῆκε ὅλους τοὺς κατοίκους συγκεντρωμένους μπρὸς στὸ Δημάρχειο.

Ἡ σύζυγος τοῦ δημάρχου, ἡ ἀγαθὴ Αἰκατερίνη, ὑπέσχετο με μεγάλη καλωσύνη τὸν ξένο πού τῆς ἔφερε ὁ σύζυγός της.

Ἦταν βέβαια ἀγριὸς, ἀλλὰ συγχρόνως ἦταν ξένος καὶ, ὡς τέτοιος, ἄξιος κάθε περιποίησης.

Τὸ πρόγευμα θριασκῶς ἔτοιμο στὸ τραπέζι, στὸ ὁποῖο εἶχαν μὴν τρῖα πιάτα. Ἡ Αἰκατερίνη ἔπῃρε ἀπ' τὸ χερὶ τὸν ξένο καὶ τὸν ἔβαλε νὰ καθῇ ἀνάμεσα ἀπ' αὐτὴν καὶ τὸν σύζυγό της.

Ἐπειτα τοῦ ἔβαλε στὸ πιάτο ἕνα κομμάτι κρέας καὶ μιά φτερούγα κόττας.

Ἀλλὰ ὁ ἀγριάνθρωπος οὔτε ἔτρωγε, οὔτε ἔπινε...

(Ἀκολουθεῖ)

Ο οδηγός, παίρνοντας μια γίδα την έδεσε σε κάποιο δέντρο.

τους.

«Ωστόσο, όταν τα σκυλιά στάθηκαν κι' άρχισαν να μυρίζουν το έδαφος, μαζεύτηκαν ο ένας κοντά στον άλλο, κι' αναγκαστήκαμε να τους φωνάξουμε: «Εμπρός! Εμπρός!»

Μα την ίδια στιγμή, και τ' άλλα άρχισαν κι' αυτά να μυρίζονται τον αέρα και να χρεμετίζουν μ' ανησυχία.

Μολονότι ζυγώναμε πειά κι' αναγκαστήκαμε να καταβλητική ζέστη του κάμπου.

«Εμπρός λοιπόν! Προχωρείτε! φώναξε πάλι ο ταγματάρχης, ανάβοντας το πούρο του. Τι καθόσαστε;

«Ήταν ένας γενναίος αξιωματικός που είχε πολεμήσει στη Νότιο Αφρική και στο Δυτικό Μέτωπο. Μα δεν είχε πολύ καιρό που θριασκόταν στις 'Ινδίες κι' άγνοούσε σχεδόν εντελώς το κυνήγι.

Γι' αυτό θεωρήσα καθήκον μου να του εξηγήσω για ποιο λόγο οι άνθρωποι μας και τα ζώα μας δισταζαν να προχωρήσουν:

— «Η τίγρις πέρασε από δω. Τό μυρίζονται...

Μέ κύτταξε, οδύνοντας το σπρίτο του.

— Θά σάς φαίνεται ίσως παράδοξο, επρόσθεσε, πώς, σε τόσο λίγη απόσταση από τα σπύτια και τα κοπάδια, το θηρίο ριψοκινδυνεύει και κάνει την εμφάνισή του.

— Απεναντίας είνε φυσικό αυτό, μου απάντησε μ' έναν τόνο παράδοξο που μ' έκανε να σταματήσω τη συζήτηση.

Αυτός ο τόνος με ξάφνιασε, γιατί ο ταγματάρχης, ως την ημέρα εκείνη, μ' είχε βοηθούσε με το φιλοφρονέστατο ύφος του, καθώς και από την επιθυμία που δεν έδειχνε διαρκώς να πληροφορηθεί για όλα τα πράγματα.

Ο μικρός μας όμιλος είχε ξεκινήσει και πάλι.

Σε λίγο, ριψοκινδυνεύσα κι' είπα στον ταγματάρχη, δείχνοντας του ένα σκοτεινό εκεί κοντά:

— Κυττάχτε τα βουβάλια που έχουν χωθή σχεδόν ολόκληρα μέσα στη λάσπη. Πρέπει να περάσει κανείς από πολύ κοντά για να τα δει, γιατί μονάχα τα κεφάλια τους και τα κέρατά τους προεξέχουν. Μα κι' αυτά είνε τόσο γεμάτα λάσπη, ώστε δεν τα ξεχωρίζει κανείς από το θάλο που τα περιτοιχίζει.

— Ναι, έκανε ο ταγματάρχης.

Αυτή η νέα λακωνική του απάντησις με ξάφνιασε ακόμη περισσότερο, γιατί, καθώς ήξερα καλά, ο ταγματάρχης δεν

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΝΕΚΡΟΣ...

είχε ξαναϊδή ποτέ του κοπάδια βουβαλιών κι' άγνοούσε όλες τις συνήθειές τους.

Σε λίγο πάλι είδαμε ένα κοπάδι αγελάδες που είχαν σχηματίσει ένα σφιχτό κύκλο γύρω απ' τα μοσχαρακια τους.

— Αυτό, του είπα, φανερώνει ότι ούτε τ' άλλα μας, ούτε οι σκύλοι μας, ούτε οι ιθαγενείς μας γλάστηκαν.

Όταν η αγελάδες μαζεύονται έτσι γύρω απ' τα μικρά τους, αυτό δείχνει ότι η τίγρις δεν θριασκει μακριά κι' ότι έτοιμάζονται ν' άμυνθούν.

— Μα ναι, κυριε, το ξέρω αυτό, καθώς ξέρω και πολλά άλλα πράγματα, είπεν ο ταγματάρχης.

Και καθώς εγώ σάπασα προσεβλημένος από τον άποτομο τρόπο του, προσπάθησε να σβύση τη δυσάρεστη αυτή εντύπωσι μ' ένα χαμόγελο και πρόσθεσε:

— «Ο,τι ο άνθρωπος βλέπει με τα φαρτά του μάτια δεν είν' αυτό που βλέπει καλύτερα. Θά σάς φαίνεται παράδοξο ίσως πώς εγώ, νέος αξιωματικός στο στρατό των 'Ινδιών, που σεις εκάνατε όλη σας τη σταδιοδρομία, σάς παρουσιάζω τώρα σαν άνθρωπος που κάνει πώς τα ξέρετε όλα...

Πιστέψτε με ότι για πολλά πράγματα θά σάς είμαι υποχρεωμένος αν έχετε την καλωσύνη να με συμβουλευέτε... Μα όσο για το κυνήγι...

— Θά έχετε διαβάσει ίσως πολλά σχετικά βιβλία, ταγματάρχη, του απάντησα.

— Δεν έδιάβασα κανένα, πρόσφερε με ζωηρό τόνο που φανέρωνε θαθεία συγκίνησι. Μα ο αδελφός μου, ο λοχαγός Ατκινσον, που θά τον γνωρίσατε ασφαλώς, είχε πάθος μ' αυτό το σπόρ που το πλήρωσε στο τέλος με τη ζωή του...

— Θυμάμαι τον αδελφό σας, του απάντησα, και καταλαβαίνω τώρα ότι αυτός θά σάς περιέγραφε με κάθε λεπτομέρεια πώς γίνεται εδώ το κυνήγι...

— «Οχι, όχι! με διέκοψε ζωηρά. Δεν ξαναείδα τον αδελφό μου από τον καιρό που έφυγε για τις 'Ινδίες κι' η άλλη λογαφία μας ήταν πάντοτε πολύ λακωνική. Μα ότι ο αδελφός μου δεν μου είπε ζωντανός, μ ο υ τ ό ε ί π ε μ ε τ ά τ ό θ ά ν α τ ό τ ο υ.

Τόν κύτταξα ξαφνιασμένος.

— Προχώρα λοιπόν, καταραμένη τεμπέλ! φώναξε ο ταγματάρχης στον οδηγό που θάδιζε πλάι του και που έβριγνε περισσότερο ενδιαφέρον ν' άκούση την κουβέντα μας παρά ν' άκολουθήση τον καλό δρόμο.

Και ο ταγματάρχης, άπευθυνόμενος σε μένα, επρόσθεσε:

— Σας φαίνεται άσπιθανο αυτό που σάς λέω. Κι' όμως είνε... Μα μέρα ενώ καθόμουν μέσα στο γραφείο μου, ο αδελφός μου, ή, αν προτιμάτε, ή ψυχή του, φορώντας το γήινο περίδημά της, παρουσιάστηκε ξαφνα μπροστά μου.

«Ήμουν τότε στο Λονδίνο με άναρρωτική άδεια και σάς βεβαιώνω ότι, τη στιγμή εκείνη, δεν σκεφτόμουν καθόλου τον αδελφό μου: «Ντούγκλας, μου είπε, πρέπει να προετοιμασώ τη μητέρα μας για να μάθι μια θλιβερή ειδησι: δεν θά με ξαναϊδείτε πειά ούτε αυτή, ούτε εσύ».

— Μην παρατάτε τα χαλινάρια σας, αφέντη! είπεν ο οδηγός σε παρεφθαρμένα αγγλικά, σπρώχνοντας το άλογο του ταγματάρχη.

Ο Ατκινσον πήρε τα χαλινάρια κι' εξακολούθησε:

— «Αν και ή όπτασις ήταν τόσο καθαρή, ώστε ν' αποκαλείται κάθε ιδέα ως λαλμαπάτης, ωστόσο δεν της έδωσα καμιά σημασία. Το ρολόι του γραφείου μου σήμανε εκείνη τη στιγμή τέσσερες και μισή. Σηκώθηκα για να πάω στη λέσχη μου και, μηχανικά, σημείωσα σ' ένα κομμάτι χαρτί, άπάνω στο τραπέζι μου: «Τ ε τ ά ρ τ η 7 'Ι ο υ κ ι ο υ, ώ ρ α 4.30'».

Τό θράδυ, μετά το φαγητό, ξαναγύρισα σπίτι μου και πλάγιασα. Την άλλη μέρα, καταπιαστικά με τις συνηθισμένες μου άσχολιες. Τη μεθεπομένη τέλος, έλασα από τις 'Ινδίες ένα τηλεγραφήμα που μου άνήγγελε ότι ο αδελφός μου, άκριβώς την ημέρα και την ώρα που μου παρουσιάστηκε το φάντασμά του, είχε πεθάνει, θύμα κυνηγικού δυστυχήματος.

Από εκείνη τη στιγμή, κύριε, δεν πέρασε σχεδόν ημέρα που να μη μου παρουσιαστή το φάντασμα του αδελφού μου. Για τη ζωή που έκανε ή ψυχή του στον άλλο κόσμο, δεν μου έλεγε ούτε λέξι. Αντιθέτως, μου περιέγραφε με κάθε λεπτομέρεια τις στιγμές που προηγήθηκαν του θανάτου του, καθώς και τις στιγμές του ίδιου του θανάτου του. «Ετσι ε-

ΤΟΥ MAURICE LEVEL ΖΗΤΑΕΙ ΕΚΔΙΚΗΣΙ !

μαθα από το στόμα του, μπορώ να πώ, ότι είχε πεθάνει κυνηγώντας μια τίγρι, ότι το κυνήγι είχε γίνει στην ίδια περιοχή όπου θριασκόμαστε αυτή τη στιγμή, ότι είχε πυροβολήσει κι' είχε πετύχει το θηρίο, που ώρμησε τότε μανιασμένο έναντίον του και τον κατασπάραξε...

Κι' επρόσθετε τέλος ότι ή τίγρις δεν είχε πεθάνει από την πληγή της... Είκοσι φορές τουλάχιστον το φάντασμα του αδελφού μου, μου έκανε αυτή τη διήγησι, τονίζοντας μου ιδιαίτέρως ότι δεν είχε πάει στο κυνήγι για διασκέδασι, μά για να προστατεύση τους δυστυχισμένους 'Ινδούς της περιοχής που ή τίγρις πήγαινε και τους ριχνόταν ως τις κατοικίες τους, κατασπάράζοντας ζώα κι' ανθρώπους. Τά έλεγε δε όλ' αυτά με τόσο επιμονή, ώστε μια μέρα τον ρώτησα τι με διέτασσε να κανω. Τότε μου απάντησε ολοκάθαρα: «Ε κ δ ι κ ή σ ο υ μ ε !...»

Γι' αυτό το λόγο, κύριε — εξακολούθησε ο ταγματάρχης Ατκινσον — παρ' όλες τις πληγές που έλαβα στον πόλεμο και μολονότι θριασκομαι πειά σε ηλικία που συλλογίζεται κανείς περισσότερο τη γαλήνια ζωή του συνταξιούχου από τις περιπέτειες, ζητήσα να τοποθετηθώ στο στρατό των 'Ινδιών και, με την πρώτη άδεια που πήρα, ώργάνωσα αυτό το κυνήγι. Μη ξαφνιάζεστε λοιπόν που ξέρω τόσα πράγματα σχετικάς.

«Η γνώσεις μου προέρχουν από έναν κόσμο, όπου ούτε άπατούν, ούτε ψεύματα λένε...

Ο ταγματάρχης Ατκινσον έπαψε πειά να μιλά. Μπαίναμε μέσα στη ζούγκλα.

Ήταν ημέρα άκόμη, μά, μόλις θρεθήκαμε κάτω από τα δέντρα, μάς φάνηκε πώς ή νύχτα είχε άπλωθι ξαφνικά. Μου φαινόταν πώς ή ζούγκλα είχε κλείσει από πάνω μας όπως τα τρομερά εκείνα λουλούδια που αλμαλατίζουν μέσα τους τις έντομα για να τα καταβροχθίσουν. Αυτή είνε ή έντύπωσις που νοιώθει κανείς άνάμεσα σ' αυτή την έρημιά, όπου όλα τον πιέζουν καταθλιπτικά, όπου τα θήματα δεν αφήνουν κανένα ίχνος κι' όπου οι κισσοί, τους όποιους παραμερίζει για μια στιγμή, ξανακλείνουν άμέσως πίσω του.

— Άλτ' εδώ! είπεν ο οδηγός μας σε σιγανή φωνή. «Εδώ πρέπει να περιμένουμε... Η τίγρις σκότωσε σ' αυτό το μέρος... Θά ξαναγυρίσω...

Και ο οδηγός μάς έδειξε στο έδαφος μερικά κόκκαλα άπάνω στα όποια άπόμειναν άκόμα φρέσκα κομμάτια σάρκας. «Επειτα, παίρνοντας μια γίδα απ' αυτές που είχαμε μαζί μας, την έδεσε σε κάποιο δέντρο εκεί κοντά.

Δεν άρχισε πώ έκνευριστικό πράγμα από το να περιμένει κανείς τον έρχομό της τίγρεως στο κυνήγι. Όσο σίγουρος κι' αν είνε για το θάρος του και την άκριβεια της θολής του, δεν σκέφτεται, δεν μπορεί να σκεφτείται άλλο πράγμα απ' την ξαφνική εμφάνισι του πυρόξανθου σώματος του θηρίου κι' απ' τη λάμψι των δύο του ματιών που τρυπούν τα σκοτάδια. Έξ' άλλου, ή ζούγκλα δεν έζη παρά μόνο τη νύχτα. Την ημέρα, τα θηρία χορτασμένα, κοιμούνται μέσα σε σούβεντρα άδιαπέραστα, εγκαταλείποντας το δάσος στα άκινδυνα ζώα.

Σκεφτόμουν αυτά τα πράγματα, όταν ο ταγματάρχης μου άγγιξε έξαφνα τον ώμο και μου είπεν:

— Πριν από μία ώρα ή τίγρις θά είνε εδώ. Η γίδα τραβάει τα σχοινιά της!

— Ταγματάρχη, του ψιθύρισα στο αυτί, μη μιλάτε τόσο δυνατά. Οι παραμικροί θόρυβοι που δεν ανήκουν στη ζούγκλα άνησυχούν τους κατοίκους της. Η τίγρις είνε τρομερά καχύποπτη...

Ο ταγματάρχης Ατκινσον άρχισε να γελά.

— Και χίλιες φορές περισσότερο καχύποπτη αν ήταν, αυτό δεν θά άλλαζε τίποτε! είπεν. Έχουμε ραντεβού εδώ και δεν μπορεί παρά νάρθ. Θά μπορούσα να σάς προσδιορίσω από τώρα πότε άκριβώς θ' άκούσουμε τα θήματά της, καθώς και τη στιγμή που θά την σκοτώσω... Ο αδελφός μου μου μίλησε για όλ' αυτά την περασμένη νύχτα.

Εκείνη τη στιγμή όλα σάπασαν ξαφνικά και τη ζούγκλα φάνηκε σαν να περιμενε κάποιο καταπληκτικό γεγονός. Ένωσασα το χέρι του ταγματάρχη να σφίγγη το δικό μου και τον άκουσα να μου ψιθυρίζει:

— Έρχεται!

Στην πραγματικότητα όμως το αυτί του δεν ξεχώριζε κα-

νένα θόρυβο, ούτε κι' ο οδηγός που καθόταν κοντά μας φάνηκε να διακρίνη τίποτε. Ωστόσο ο ταγματάρχης στήριξε το όπλο του στον ώμο του και ξαναείπε:

— Δεν έχω να κάνω τίποτε άλλο παρά να άπακούσω... Ο αδελφός μου θά με προειδοποιήση ποιά στιγμή θά πρέπει να πυροβολήσω...

καί το δάχτυλό του θά πιέση το δικό μου άπάνω στη σκανδάλη...

Μιά ανατριχίλα διέτρεξε εκείνη τη στιγμή τα φυλλάμια...

Η γίδα έβγαλε δυό άπελπισμένες κραυγές, τεντώθηκε όσο μπορούσε περισσότερο στο σκονί που ήταν δεμένη κι' έπειτα άπόμεινε άσάλευτη.

Σχεδόν συγχρόνως ξαφνικά, ο ταγματάρχης ση-

δύο φλόγες — τα μάτια μαδεψε και πυροβόλησε. του θηρίου — έλαμψαν

σ' έκατό θημάτων άπόστασι από μάς.

«Λμέσως έσκυψα προς το σύντροφό μου και του είπα:

— Είνε ή κατάλληλη στιγμή, ταγματάρχη! Ρίχτε!

— «Οχι, μου απάντησε.

Για μια στιγμή, που μου φάνηκε άτελείωτη, ή φλόγες των ματιών της τίγρεως έμειναν άσάλευτες.

Έκνευρισμένοι στο έπακρο περ, ύψωσα την κόραμπινα μου.

Μα με μια άποτομη κίνησι, ο ταγματάρχης μου την κατέβασε...

Περιμένα ακόμη ένα λεπτό...

Τό θηρίο που μάς είχε μυστή, δισταξε... Δεν ήξερε ποιά άπόφασι να πάρη: να φύγη ή να μάς επιτεθή...

— Ρίχτε!... Ρίχτε της, ταγματάρχη! ξαναείπα.

Γύρω μας, μαζεμένοι κοντά μας, δυο-τρεις 'Ινδοί έτρεμαν σβυκορμοί. Άκούγα τα δόντια τους να χτυπούν.

— Μα ρίχτε λοιπόν! έκατεψα για τρίτη φορά τον ταγματάρχη.

— Οχι, μου απάντησε εκείνος. Τη στιγμή που θά πρέπει να ριζώ, ο αδελφός μου θά με ειδοποι...

Μα δεν πρόφτασε ν' άποτελεσθή την τελευταία του λέξι...

Ξαφνικά, σαν να υπάκουσε σε μια άνωτέρα διαταγή, σημάδεψε και πυροβόλησε.

Ο κρότος του πυροβόλιού ούτε άκούστηκε σχεδόν, γιατί τον σκέπασε άμέσως ένα τρομακτικό ούρλιασμα κι' ο θόρυβος κλαδιών που έσπασαν.

— Ζήτω! φώναξα μ' ένθουσιασμό!

Ο ταγματάρχης πέταξε το όπλο του κι' έκανε ένα βήμα προς τη διεύθυνσι, όπου θά θριασκόταν το θηρίο.

Τρομαγμένος, έτρεξα να τον συγκρατήσω, και πιάνοντάς τον από το χέρι, του είπα:

— Προσέχετε, μπορεί να μην είνε νεκρή άκόμα.

Εκείνος ύψωσε τους ώμους του και μου απάντησε με πεποίθισι:

— Μη φοβάστε! Είνε νεκρή... νεκρή για καλά!

Πλησιάσαμε στο θηρίο και πραγματικά τό θρήκαμε σαρπισμένο κάτω. Ήταν μία τίγρις τεραστίων διαστάσεων.

Ματωμένος άφρός κυλούσε από τὸ τρομερό της στόμα κι' ένα τελευταίο ρίγος έκανε τὸ μεγάλο της κορμι νὰ σαλευθῇ ελαφρά.

Ὁ ταγματάρχης έσκυψε ὅπως θὰ έκανε πάνω ἀπ' τὸ σῶμα ενός νεκροῦ πού θὰ εἶχε σκοτωθῇ σὲ μονομαχία κανονική.

Έγώ κύτταζα τὴν τρύπα πού ἡ σφαῖρα τοῦ φίλου μου εἶχε ανοίξει ἀκριβῶς πάνω ἀπ' τὰ μάτια της τίγρεως.

Μὰ τὸν ταγματάρχη δὲν τὸν ἐνδιέφερε καθόλου ἡ πληγὴ αὐτῇ. Ξαφνικά, ἔβγαλε ἕνα ξεφωνητὸ χαράς.

— «ὦ! Εἶν' αὐτὴ! Εἶν' αὐτὴ! φώναξε. Εἶνε ἡ ἴδια πού σκοτώσε τὸν ἀδελφὸ μου! Κυττάχτε ἐδῶ!

Καί με τὸ δαχτυλὸ του, μὲ ἔδειξε κοντὰ στὰ νεφρὰ τοῦ θηρίου, μιά θάβειά οὐλὴ πού ἔσκαψε τὸ δέριμα καὶ τὸ χάραιε.

— Εἶνε τὸ χτύπημα τοῦ ἀδελφοῦ μου! πρόσθεσε.

— Μὰ μπορεῖ νὰ εἶνε, τοῦ ἀπάντησα, σημαδι ἀπὸ καμμιά πληγὴ πού ἔλαβε ἡ τίγρις παλευνόντας με κανένα ἄλλο θηρίο ἢ ἀπὸ κανένα πασσαλό ἀπὸ τὸν ὁποῖο γαντζώθηκε πεφτοντάς σὲ παγίδα...

Ὁ «Ἄκινσον ὕψωσε τοὺς ὤμους του, με κύτταξε με ὀκτοσάν νὰ ἦμιον τρελλὸς καὶ πρόσταξε:

— Στ' ἀλογα!

Μονάχα ὅταν ξαναθυγήκαμε ἀπ' τὴ ζούγκλα, ἀνέκτησα κάπως τὴν ἐτοιμότητά τοῦ πνευματός μου.

Ὁ ταγματάρχης δὲν μιλοῦσε καθόλου. Μόνο κάθε τόσο ἕνα χαμογέλο φαίνονταν στὰ χεῖλῃ του.

Μὰ, ἐντελῶς ἀπότομα, σὲ κάποια στιγμή μοῦ εἶπε:

— Σ' ὅλα αὐτὰ, ὁ ἀδελφός μου παράστεκε ἀκόρτατος κοντὰ μου, χωρὶς νὰ ἀπομακρυνθῇ οὔτε στιγμή... Ὅσα σὰς πᾶ μάλιστα — δυστυχῶς αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια μὴ μὴ εἶναι ἀντελήφθη — θὰ σὰς πῶ λοιπὸν ὅτι ὁ ἀδελφός μου μ' ἀνάγκασε νὰ πυροβολήσω τὴ στιγμή πού θεωρήσε κατάλληλη αὐτὸς ὁ ἴδιος, φωνάζοντάς μου δύο φορές με τὸ ὄνομά — «Ὀχι, ὄχι, ψιθυρίσα, πραγματικά ξετρελλαμένος αὐτὴ τὴ φορά.

Κι' αὐτὸ γιατί τὴ στιγμή ἀκριβῶς πού ὁ ταγματάρχης εἶχε πυροβολήσει εἶχα ἀκούσει μιά φωνὴ νὰ λήη καθαρά: «Κιττύγκλας! Ντούγκλας!...»

μου... Σὰς κάνει ἐντύπωνι αὐτό;

«Ἦταν ἀδύνατον νὰ εἶχαμε παθεῖ κ' οἱ δύο συγχρόνως παραίτησι καὶ νὰ εἶχαμε ἀκούσει τὴν ἴδια φωνή... Ἔτσι, μολοντί ὡς τὴ στιγμή ἐκείνῃ δὲν πιστεύα στὸ ὑπερφυσικό, ξαφνικά ἡ πεποιθήσεις μου ἀρχισαν νὰ κλονίζονται.

Ὁ ταγματάρχης πρόσθεσε τὴν ταραχὴ μου καί, χωρὶς νὰ μαντεύῃ τὴν αἰτία της, μοῦ εἶπε:

— Θὰ πιστέψετε καὶ οἰεῖς!... Θὰ πιστέψετε!...

Ξαναγυρίσαμε στὴν κατασκήνωσί μας καὶ τὴν ἄλλῃ μέρα τὸ πρωτὶ ὁ ταγματάρχης μ' ἕνα μαχαίρι ἀνοίξε κοντὰ στὴν οὐλὴ τῶν νεφρῶν τὸ πτώμα της τίγρεως, πού οἱ ἱθαγενεῖς το εἶχαν μεταφέρει ἐκεῖ.

Ἐβγαλε ἀπὸ μέσα μιά σφαῖρα καὶ φώναξε θριαμβευτικά: — Εἶνε ἡ σφαῖρα τοῦ ἀδελφοῦ μου... Πιστεύετε τώρα,...

Ἐγὼ χαμήλωσα τὸ κεφάλι μου καὶ δὲν τοῦ ἀπάντησα τίποτε...

ΜΩΡΙΣ ΛΕΒΕΛ

ΟΜΙΛΕΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

ΒΕΖΒΕΝΔΟΣ, Κοζάνη. — Διὰ τὰ σπυράκια ἀπαιτεῖται ἐκτός τῶν ἐξωτερικῶν φαρμάκων καὶ ἐσωτερικά φάρμακα, ὡς σταγονες 5 — 10 δις τῆς ἡμέρας δάμματος ἰωδίου καὶ ἔγχυμα φύλλων καρυδιάς (ὅπως τὸ τσάι), με ὀλίγην ζάχαριν ἕνα φλιτζάνι τοῦ τσαγιού κάθε πρωτὶ. Καὶ διαίτα εἰς τὴν τροφὴν ὅπως σὰς ὑπέδειξεν ὁ ἰατρός σας.

ΚΙΜΕΛΑΚΟΝ, Μονεμβασίαν. — Ἡ ἐπιστολὴ σας δυσανάγνωστος καὶ ἀτελής ἡ περιγραφή. Γράψατε πλέον εὐανάγνωστα καὶ περιγράψατε καλύτερα καὶ λεπτομερέστερον τὴν ἀσθένειάν σας.

ΑΧΙΛΛΕΑ ΜΑΛΑΚΑΝ, Παλαισοῦλιον-Κονίτης. — Σύμφωνα με τὴν ἐπιθυμίαν καὶ παρακλήσιν σας γράφω εἰς τὴν διεύθυνσίν σας ἀπ' εὐθείας ταχυδρομικῶς.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. Α.

Μοναδικὴ ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς διαπρεποῦς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 α', Ἀθήναι.

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΙ ΓΕΡΟΙ ΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Σὲ μιά σαῖξ-λόγκ τοῦ θαλαριοῦ ἀναγερετὴ με τὴ «Ζουρνά» τις ὥρες τίς ἀνόμενες τοῦ ταξιδίου περνοῦσε, — οὐχε ζαλίσσει τὸ μυαλό της μηχανὴς τὸ θουῖτο κι' ὁμως φαῖδρὴ τὸ θερμαστὴ πού καπνίζει κυττοῦσε.

Πάνω σὲ στρώματα ὑγρά δυὸ — τρεῖς κατὰδικοι φτωχοὶ σὲ λίγο θὰ ξεχνούσανε πῶς κάποι' εἶχαν ζήσει. Στὸ πλαῖ ὠχρότατος πολὺ ἀπ' τὴν ἀρρώστεια τὴ φριχτὴ ὁ νέος τῶν εἰκοσι χρονῶν ἔθλεπε ἀχνὰ στὴ δύσι.

Κι' ὅταν πρωτὶ στοῦ Πειραιᾶ τὴ σκόνῃ μέσα τὴν πυκνὴν στὴ χλαση, τὸ θόρυβό τῶν γκριζῶν τράμ γυριόσα, τὸ πρόσωπο σου τὸ φαῖδρὸ πίσω ἀπ' τὸ τζάμι τὸ λευκὸ μάτια μ' ἀφραστὴ χαρὰ τρελλὸς ἀναζητοῦσα.

Κι' ἀπόψε σκέφτομαι βουθὸς μέσ' τοῦ τσιγάρου τοὺς καπνούς — ἡ νύχτα ὡς φτάνει πένθιμη, θολὴ νὰ με κυκλώσῃ, — κάποιες μορφές π' ἀπ' τὴ ζωὴ τώρα θὰ 'φύγαν — διαστεικτές — ἢ σένα μόνο ἀγάπησα μ' ἀγάπη πλέρια τόση.

Π. ΛΑΓΟΥΣΗΣ

ΠΑΡΑΠΟΝΟ...

...Κι' ἂν ἔπρεσαν τὰ φύλλα τους νεκρά στὰ ρεῖθρα πάνω τῶν δένδρων τῶν ὀλοτρεμνῶν, ὡ εὐγενικὴ γιατί δὲν μ' ἀφῆσες ἱέρεια τοῦ ἀδρόν νὰ ρθῶ νὰ γειάνω τὸν πόνο πού στα μάτια μου θλιμμένη σὲ κρατεῖ...

...Κι' ἂν τὰ πουλιά τώρα λαλοῦν σάν τὴ παλὰ φλογέρα τοῦ ἐτοιμοθάνατου θοσκού, ὡ ἀγνὴ, γιὰ δὲ μου λές, γοργὸς νὰ τρεῖω — ἀρχαγγελοῦ, ἐλπιδοφόρα ἡμέρα — καὶ νὰ σοῦ πῶ πόσο σ' αὐτὸν τὸ κόσμο μάτια καλὰς.

ΑΙΜ. ΚΑΣΑΝΔΡΑΣ

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ

Ἡ μοῖρα ὅ,τι σοῦγραψε νὰ τὸ ξεγράψῃς μὴ ζητᾷς τούς πόνους της θὰ τοὺς γευτῇς σάν ἐρβήτους ἢ ὥρα. Τὴν εὐτυχία σου μάτια πάντα θ' ἀναζητᾷς. Κι' ὅλη ἡ ζωὴ σου θὰ διαθῇ μέσα σὲ μ' ἀγρία μπόρσι.

Τὰ χεῖλῃ κι' ἂν γελάσουνε κι' ἂν λαχταρήσῃς ἡ καρδιά Σὲ μιά στιγμή ἀναγάλιασης, μέσα στ' οὐνεῖρου τ' ἀστρά, Ὁ μαῦρος θάνε πρόλογος μιάς σου σελίδας τραγικῆς Πού ἐτοιμάζει σου ἄπονα ἢ μοῖρα ἢ ξεγελᾶστρα.

Τέτοια ἡ ζωὴ σου θὰ περνᾷ κι' αὐτὴ ἡ μέρα σου ἢ στερνὴ θὰ σ' εὐρὴ μέσα σὲ σκληροὺς πόνους τριγυρισμένο! ὦ, μὴ ζητήσης τὴ χαρὰ. Τὰ δάκρυα, ἢ πληγές κ' οἱ καὶμοὶ θὰ σ' ἔχουν ὡς τὸν τάφο σου συντρόφι ἀγαπημένο!

Πειραιᾶς

ΦΩΤΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΤΙ ΚΙ' ΑΝ ΓΕΛΩ;

Τι κι' ἂν γελῶ; Ὅσα διαβαίνουν οὔτε γυρνᾷν κι' ἀποσταμένα γέρνουν στὸ χρόνο. Λησμονιοῦνται ἀχνὰ δειλὰ τὰ περασμένα. Τί κι' ἂν γελῶ; Ὅσα θὰ φτάνουν ἀργὰ περνοῦν καὶ κουρασμένα ἀποκοιμιοῦνται. Τί μοῦ μένουν; Ἀχνὰ ὀνειράτα, θλιμμένα. Τί κι' ἂν γελῶ; Ὅ,τι κι' ἂν θλέπω ὄνειρ' ἀδρὰ θράδσα θλιμμένα. Καὶ περιμένα. Καὶ διαβαίνουν ἀχνὰ δειλὰ τὰ περασμένα.

Α. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

«ΚΛΑΙΩ... ΓΙΑΤΙ Σ' ΑΓΑΠΩ!...»

Ἡ Μπέρτα, ξαπλωμένη σὲ μιά πολυθρόνα, στὸ μικρὸ σαλονάκι τοῦ ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ της, ἔνοιωθε μιά θανάσιμη πληγὴ νὰ της βαραῖνῃ τὴν καρδιά. Ἐνα χρυσόδεμένο βιβλίον ἦταν τοποθετημένο στὰ γόνατά της, τὸ τελευταῖο ρομάντο τοῦ Πιέρ Μπενουᾶ. Μὰ ἡ νεαρὴ γυναῖκα δὲν εἶχε διάθεσι νὰ συνεχίσῃ τὴν ἀνάγνωσι. Ξαναθυμότανε τίς κυριώτερες περιόδους τῆς παιδικῆς καὶ νεανικῆς ζωῆς της, με τὰ βλέμματα καρφωμένα στὴν κίτρινη φυλλωσιά ενός δένδρου τοῦ πάρκου. Ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο ἔμπαιναν ἡ χλιαρὰς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου τοῦ Ὁκτωβρίου, μαζί με τ' ἀρώματα τῆς ὑγρῆς γῆς...

Οἱ γάμοι τῆς Μπέρτας εἶχαν γίνῃ πρὶν ἀπὸ δύο μονάχα μῆνες. Ὡστόσο, ἡ νεαρὴ γυναῖκα δὲν θυμότανε νὰ γνῶρισε, στὸ διάστημα αὐτό, μιά ἔντονη συγκίνησι, μιά ἀπὸ τίς συγκινήσεις ἐκείνες πού μένουν ἀλησμόνητες στὸν ἄνθρωπο... Τί πληγὴ, Θεέ μου! τί πληγὴς!...

Ἡ Μπέρτα δὲν ἦταν ὠραία. Δὲν εἶχε κανονικὰ χαρακτηριστικά καὶ ἀψογες ἀναλογίες στὶς γραμμές τοῦ σώματος. Ἐχε, ὁμως, κάτι πού εἶνε προτιμότερο ἀπὸ τὴν καλλονὴ: χάρι καὶ τσαπινιά. Τὰ γκριζὰ ἀκτίνες τοῦ πετούσανε πάντοτε σπῆδες κι' ἕνα εἰρωνικό χαμόγελο ἦταν πάντοτε ζωγραφισμένο στὰ χεῖλῃ της... Ἦταν πλασμένη γιὰ τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς, γιὰ νὰ εἶνε πάντοτε εὐθυμὴ καὶ χαρούμενη... Ἀλλὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἕνας πέπλος μελαγχολίας εἶχε ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπό της.

Ἡ Μπέρτα ἔνοιωθε ἕνα ἀνυπόφορο κενὸ στὴν καρδιά της, ἐπεὶδὴ δὲν ἀγαποῦσε τὸν ἄνδρα της... Μιά ἱστορία πολὺ συνηθισμένη... Ἡ κοινωνικὴ θέσις τοῦ πατέρα της καὶ ἡ προικὰ της τῆς ἔδωσαν τὸ δικαίωμα, ὅταν ἦταν δεκαπέντε χρονῶν, νὰ φαντάζεται ὅτι θὰ μπορούσε νὰ πάρῃ ἕναν ἄνδρα με τίτλο, ν' ἀνοίξῃ κοσμικὸ σαλόνι στὸ ὁποῖο θὰ δεχότανε ὑπουργοὺς καὶ μεγάλους καλλιτέχνες... Τὰ πράγματα, ὁμως, ἦρθαν ἔτσι ὥστε νὰ παντρευτῇ ἕνα παλληκάρι πολὺ συμπαθητικὸ βέβαια, ἀλλὰ με κοινὸτατο ὄνομα, τὸν Ζώρζ Ντυτρέ. Καὶ αὐτὴ πού ὀνειροπολοῦσε νὰ γίνῃ ἡ βασιλισσα τοῦ Παρισιοῦ, ἦταν τώρα ὑποχρεωμένη νὰ περνᾷ ὀκτὼ μῆνες τὸ χρόνον στὴν ἐπαρχία, κοντὰ στὰ ἀπέραντα χτῆματα τοῦ ἀνδρός της... Κι' ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ Ζώρζ, ὁ ὁποῖος τὴν ἐλάτρευε, φρόντιζε νὰ μὴ τῆς λείψῃ τί ποτα... Ἦταν τρυφερός, πρόθυμος καὶ περιποιητικὸς μαζί της... Μὰ ἡ ζωὴ αὐτὴ δὲν ἦταν ἐκείνῃ πού ἐπιθυμοῦσε ἡ Μπέρτα... Ἐξ ἄλλου, εἶχε καὶ ἄλλα παράπονα κατὰ τοῦ σύζυγός της: Ἦταν τόπος ἀσήμαντος, χωρὶς ἐξάρσεις καὶ μεταπτώσεις, τοῦ ἔλειπε ἐκεῖνο τὸ κάτι πού ἔχει τὴν δύναμι νὰ κἀν ἐνδιαφέροντα καὶ τὸν πῖο ἀσχημὸ ἄνδρα... Ὡ! ἡ Μπέρτα θὰ ἦταν πολὺ εὐτυχισμένη ἂν ὁ ἄντρας της εἶχε πολυτάραχο παρελθόν, θυελλώδεις ἐρωτὰς, ζωῆρες περιπέτειες... Δὲν συνέβαινε ὁμως τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ! Ὁ Ζώρζ ἦταν ὁ πῖο φρόνιμος νέος τοῦ κόσμου... Τί πληγὴ, Θεέ μου! τί πληγὴς!...

Σὲ μιά στιγμή, ὁ ἥλιος καθάρισε ἀπὸ τὰ σύννεφα πού τὸν μισοκίπαζαν ὡς τότε κι' ἔστειλε τίς φλογερὲς ἀκτίνες στὸ πρόσωπο τῆς νεαρῆς γυναίκας. Στὴν ἀρχὴ, ἡ Μπέρτα μισόκλεισε τὰ μάτια της... Μὰ, σὲ λίγο, ὁ ἥλιος ἀρχισε νὰ τὴν ἐνοχλῇ... Καὶ ἡ Μπέρτα, ἀφοῦ ἀναστέναξε βαρυστομένη, πῆρε τὴν ἡρωικὴ ἀπόφασιν νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ τραβήξῃ τὰ παρατεταμένα τοῦ παραθυριοῦ.

Κοντὰ στὸ παράθυρο ἦταν τοποθετημένο ἕνα μικρὸ γραφεῖο, τοῦ ὁποῖου τὰ κλειδιά κρατοῦσε συνηθῶς ὁ Ζώρζ. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου ἦταν ἀνοιχτό... Ἡ Μπέρτα ἔβριξε ἕνα βλέμμα ἀδιαφορίας — καὶ ἀνακόλυψε ἔξαφνα, ἀνάνεμα σ' ἄλλα χαρτιά, ἕνα δέμα ἐπιστολῶν πρὸς τὸν σύζυγό της. Καὶ ἐπεὶδὴ ἔπληττε, ἐπεὶδὴ κατόλαβε ἀπὸ τὸν χαρακτήρα ὅτι τὰ γράμματα ἐκείνα τὰ εἶχε γράμει μιά γυναῖκα καὶ ἐπεὶδὴ βασιλεὺς βαθεῖα σιωπῇ στὸ σαλονάκι, ἡ Μπέρτα ἔβλεπε τὴν μὲν κορδέλλα τοῦ μικροῦ δέματος, πῆρε μιά ἐπιστολὴ τὴν τύχη καὶ ἀρχισε

νὰ τὴν διαβάξῃ:

«Τί τρέλλα ἦταν αὐτὴ πού ἔκανες, ἀγαπημένε μου φίλε; Ἐγὼ σοῦ ζήτησα δυο-τρία τριαντάφυλλα κι' ἐσύ μοῦ ἔστειλες ἕνα μεγάλο μπουκέτο! Σὲ συγχωρῶ, με τὸν ὄρο, ὁμως, νὰ μὴν ἐπαναληφθῇ αὐτὸ στὸ μέλλον!

Σὲ φιλῶ

ΛΟΥΙΖΑ ΝΤΑΡΚ»

Ἐνα δέμα ἐπιστολῶν μοιάζει μ' ἕνα βιβλίον: πρὶν τὸ διαβάσῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος, τὸ ξεφυλλίζει με ἀχόρταγῃ περιέργεια. Ἡ Μπέρτα, λοιπὸν, πῆρε σκανδαλισμένη μιά ἄλλη ἐπιστολὴ, γραμμένη σὲ μιά κόλλα με χρυσὸ μονόγραμμα. Τὸ γράμμα αὐτὸ ἦταν λιγλόγο, ὅπως καὶ τὸ πρώτο, με τὴν διαφορά ὅτι ἔλεγε περισσότερα πράγματα... Καὶ τελείωνε με τὴν φράσι: «Εἴσαι ὑπέροχος! Σὲ θαυμάζω!» Ὑπογραφή: «ΛΟΥΛΟΥ». Ἡ Λουίζα ξεθαρρεύτηκε κι' ἔγινε Λουλού...

Ἡ Μπέρτα κατάλαβε τότε ὅτι ἀξίζει ὁ κόπος νὰ διαβάσῃ ὅλα τὰ γράμματα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ. Ἡ ἀνάγνωσις αὐτῇ τὴν ἀπασχόλησε ἀρκετὴ ὥρα. Φαίνεται ὁμως ὅτι θὰ τὴν ἐνδιέφερε ἐξαιρετικὰ, γιατί τὰ χέρια της τρέμανε κάθε φορά πού ἀνοίγε καὶ μιά ἄλλη ἐπιστολὴ. Σὲ μιά στιγμή, μάλιστα, ἔκανε μιά ελαφρὴ χειρνομία θυμοῦ κι' ἔγινε κατακόκκινη... Ποιὸς ξέρει τί θὰ διάβασε!...

Ξαφνικά, ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἀκούσε νὰ τὴν φωνάζουν ἀπ' ἔξω. Ἦταν ὁ ἄντρας της, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐπιστρέψῃ στὸ σπιτί ἀπὸ τὸ κυνηγί. Ἡ Μπέρτα ἔκλεισε τὸ συρτάρι κι' ἔτρεξε ἔξω νὰ ὑποδεχθῇ τὸν Ζώρζ.

Ὁ σύζυγός της στεκόταν ὀρθιος, ἀκουμπησμένος στὴν πόρτα, με τὸ τοῦφέκι κρεμασμένο ἀπὸ τὸν ὦμο καὶ κρατώντας τὸ καπέλλο του στὸ χέρι. Ἦταν εὐθυμὸς καὶ χαρούμενος. Εἶχε κάνει καλὸ κυνηγί ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

Ἡ Μπέρτα τὸν κύτταξε ἀμίλητη. Ὁ Ζώρζ τῆς φάνηκε τώρα πῖο ὠραίος, σάν νὰ τὸν ἔθλεπε γιὰ πρώτη φορά... Καὶ ἐνῶ ἀκούγε τὴν θερμὴ καὶ παλλομένη φωνὴ του, εἶχε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἀκούγε καὶ μιά ἄλλη φωνή, πῖο γλυκεῖα, μιά γυναικεῖα φωνή, νὰ λήῃ: «Εἴσαι ὑπέροχος! Σὲ θαυμάζω!»

Μὰ γιατί δὲν λές κι' ἐσύ κάτι; εἶπε τέλος ὁ Ζώρζ. Σὲ ρώτησα τρεῖς φορές ἂν θέλεις νὰ φάμε ἀμέσως, δὲν μπορῶ νὰ σταθῶ στὰ πόδια μου ἀπὸ τὴν πείνα...

— Δὲν ἔχω καμμιά ἀντίρρηση νὰ φάμε ἀμέσως! ἀποκρίθηκε ἡ Μπέρτα, ταραγμένη.

— Πηγαίνω ν' ἀλλάξω μιά στιγμή...

Καὶ ὁ Ζώρζ ἀνέθηκε ἄπαυα. Ἡ Μπέρτα ἔμεινε στὸν ἐξώστη, χαϊδεύοντας μηχανικά τὸ κεφάλι τοῦ κυνηγετικοῦ σκύλου. Πού γυρνοῦσε ὁ νέος της; Ἐμμεῖς στὴν στάσι αὐτὴν μερικὲς ἀκόμα στιγμὲς καὶ ὕστερα ἐξαγύρισε βίαια κὴ στὸ σαλονάκι. Ἀνοίξε πάλι τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου, πῆρε ἀπὸ μέσα ἕνα γράμμα — τὸ τελευταῖο γράμμα — καὶ ἀρχισε νὰ τὸ διαβάξῃ:

«Αγαπημένε μου φίλε,

«Ὅλοι λένε ὅτι ἡ μοστὴ σου εἶνε πῖο ὠραία... Ἐγὼ δὲν τὴν ἀγαπᾷς... Σοῦ εὐχόμαι νὰ ὀψῃς ἐξέτιμωμένο μαζί της... Ὅσο γιὰ ἐμένα, δὲν μπορῶ νὰ τῆς εἰσθῶ τίποτα. Ἐξ ἄλλου κατέκτησε μόνῃ της τὴν μεγαλύτερη εὐτυχία πού μπορεῖ νὰ ἀνεῖρῃ μιά γυναῖκα. Νὰ ἔρρη, ὁμως, ὅτι κέρδις τὴν καρδιά ενός ἱστανικοῦ ἀνδρός. Ὡ! πόσο θὰ βέλῃ νὰ πορνοῦσα νὰ τῆς πῶ: «Προσπάθησε νὰ κρατήσῃς τὴν ἀνέλπιστη εὐτυχία πού σοῦ χάρισε ὁ Θεός!...» Μὰ φαίνεται ὁμως ὅτι λέω ἀνοήτως...

«Ἀντίο. Δὲν θὰ σε ἐξέσω ποτέ!

»ΛΟΥΙΖΑ

Ἡ Μπέρτα ἔδεσε καὶ πάλι τὰ γράμματα με τὴν μὲν κορδέλλα, τὰ ξανάβαλε στὴ θέσι τους, ἔκλεισε τὸ γραφεῖο, πῆγε καὶ κάθησε σὲ μιά πολυθρόνα κι' ἔπρεσε σὲ σκέψεις... Ἐπρεπε νὰ διαβάσῃ τὴν ἐρωτικὴ ἐπιστολὴ μιάς ἄλλης γυναίκας πρὸς τὸν σύζυγό της, γιὰ νὰ τῆς ἀποκαλύψῃ ἡ πραγματικὴ προσωπικότης τοῦ Ζώρζ!

Ἡ ὥρα πέρασε καὶ ἡ νεαρὴ γυναῖκα εἶχε ἀπορροφηθῇ τόσο ἀπὸ τοὺς ρεμβασμούς της, ὥστε δὲν κατάλαβε τὸν ἄνδρα της, ὁ ὁποῖος εἶχε μῆνι σιγὰ-σιγὰ στὸ σαλονάκι. (Συνέχεια στὴ σελίδα 53)

ΕΡΩΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

Λευκή Ντελιέρ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—'Ο Πλεμόν γευμάτις μ' ἄρκετὴ ὄρεξι, ἐπειτα ἀπὸ τὰ ταξίδια πού εἶχε κάνει.

—Καιρὸς νὰ γυρίσουμε, εἶπε στὸν Ζιλντά.

—Δὲν κάνετε ἕναν μικρὸ περίπατο προηγούμενως, πλοιο-αρχέ μου; τοῦ εἶπε ὁ ναύτης.

—'Ο Φρειδερίκος κατάλαβε ὅτι τὰ λόγια τοῦ Ζιλντά εἶχαν κάποιον σκοπὸ.

«'Αρχίζει ἡ ἐκτέλεσις τοῦ προγράμματος τῆς σουρπρίζ τοῦ πονηροῦ αὐτοῦ ναύτη», σκέφτηκε.

Καὶ ρώτησε τὸν Ζιλντά:

—Περίπατο εἶπες; Ναι, δὲν εἶνε ἀσχημὴ ἡ ἰδέα σου.

—'Αλλὰ κατὰ πού θὰ τραβήξουμε;

—Δὲν ξέρω καὶ καλὰ τὰ μέρη αὐτά, πλοιοαρχε. 'Ωστόσο δὲν θὰ ἦταν ἀσχημὸ νὰ τραβοῦσαμε κατὰ τὸ νεκροταφεῖο τοῦ Ρογκεντάς.

—'Ο Πλεμόν συγκινήθηκε. Παρεξήγησε τὴν πρότασι τοῦ ναύτη.

—Σ' εὐχαριστῶ, Ζιλντά, τοῦ εἶπε. Ξέρεις ὅτι στὸ νεκροταφεῖο τοῦ Ρογκεντάς ὑπάρχουν τάφοι ἀγαπημένων μου προσώπων, καὶ γι' αὐτὸ προτείνεις νὰ πάμε ὡς ἐκεῖ... 'Εμπρὸς λοιπὸν...

—'Ο Ζιλντά παραξευδύθηκε στὴν ἀρχή. Θυμήθηκε ὅμως ἀμέσως τὰ λόγια τοῦ γέρο Λεονέκ γιὰ τὸν πατέρα τοῦ Πλεμόν. Ναι, εἶται ἦταν. 'Ο Λεονέκ τοῦ εἶχε πῆ πὼς ὁ πατέρας τοῦ Πλεμόν εἶχε ταφῇ στὸ νεκροταφεῖο τοῦ Ρογκεντάς.

Ξεκίνησαν ἀργά-ἀργά στὴν ἀνηφορία, χωρὶς νὰ μιλοῦν.

—'Η ἐξοχὴ ἀπλωνόταν μπρὸς στὰ μάτια τους μ' ὄλες τῆς τῆς γραφικῆς γοητείας, καταπράσινη, γεμάτη γαλήνη θεϊκή.

—'Ο Φρειδερίκος ἦταν βυθισμένος σὲ σκέψεις. Πατοῦσε τὸ χῶμα τῆς Βρετάνης, τοῦ τόπου πού 'γεννήθηκε. 'Η μικρὴ πατρίδα του δὲν ἦταν καὶ πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὰ μέρη αὐτά.

—'Ετσι, ὅταν πέθανε ἡ μητέρα του τὴν ἔθαψαν κοντὰ στὸν τάφο τοῦ πατέρα του.

—'Εξαφνα, στὸ στρίψιμο ἑνὸς λοφίσκου, ἕνα ὠραῖο θέαμα ἀπλώθηκε μπροστὰ τους. Σπιτάκια ἦσαν χτισμένα ἀνάμεσα στὴν πρασινάδα. Καὶ πὺς κάτω, σ' ἕνα ὕψωμα, ἀντίκρου στὴ θάλασσα, ὕψωνόταν μιά μοναχικὴ ἐπαυλὶς, πνιγμένη στὰ δέντρα τοῦ κήπου πού τὴν τριγύριζε.

—'Βλέποντας τὴν ἐπαυλὶ ἐκείνη, ὁ Φρειδερίκος συγκινήθηκε βαθειά.

—'Η καρδιά του χτυποῦσε.

—Τί περιέργο πράγμα!...

—Γιατί τὰ βλέμματά του καρφώθηκαν ἐπὶ ἐπίμονα στὴν ἐπαυλὶ ἐκείνη;

—Γιατὶ γύρισε τὸ βῆμα του πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἐντελῶς μηχανικά;

—Μὰ ὁ Ζιλντά ἔσπευσε νὰ τὸν συγκρατήσῃ.

—'Οχι ἀπ' ἐκεῖ, κ. πλοιοαρχε, τοῦ εἶπε. Δὲν εἶνε ἀπὸ ἐκεῖ ὁ δρόμος.

—Καὶ τοῦ ἔδειξε τὸ μονοπάτι πού ἔπρεπε νὰ πάρουν.

—Σὲ λίγο βρέθηκαν στὸ νεκροταφεῖο. 'Αλλὰ ἐκεῖ περίμενε τὸν Φρειδερίκο μιά ἐκπληξίς. 'Όταν ἔφτασε συγκινήμενος πάνω ἀπὸ τοὺς τάφους τὸν γονέων του, τοὺς βρῆκε περιποιημένους, φρεσκοπατημένους μάλιστα.

—Τὸ μάρμαρο ἀστραφετὲ ἀπὸ καθαριότητα, τὰ ἄγρια χόρτα ἦσαν ξεριζωμένα καὶ πλᾶι στοὺς σταυροὺς ὑπῆρχαν σὲ δυὸ ἀνθοδοχεῖα νωπὰ σχεδὸν ἄνθη.

—'Ο Φρειδερίκος αἰσθάνθηκε τὴν συγκίνησί του νὰ μεγαλώνῃ.

—Ποῖα καλὴ καρδιά εἶχε φροντίσει γιὰ τὴν περιποίησι τῆς τελευταίας τὸν γονέων του κατοικίας;

—Γύρισε βαθειὰ συγκινήμενος καὶ ρώτησε τὸν ναύτη:

—Σὺ τὰ ἔκαμες ὧλ' αὐτά, Ζιλντά;

—'Οχι, κύριε πλοιοαρχε, ἀπάντησε μὲ εὐλικρίνεια ὁ ναύτης, ὁ ὁποῖος ὥστόσο φαινόταν ὅτι κάτι ἔξερε σχετικῶς.

—'Αλλὰ τότε ποῖος; ἀναρωτήθηκε ὁ Πλεμόν;

—Καὶ ξαναγυρίζοντας στὸν Ζιλντά, τοῦ εἶπε:

—Ξέρεις τοὐλάχιστον ποῖος φρόντισε γιὰ τοὺς τάφους τὸν γονέων μου;

—'Οχι, κ. πλοιοαρχε.

—Δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ τὸ μάθουμε;

—Πιστεῖω ναί. 'Ο φύλακας τοῦ νεκροταφείου θὰ ξέρει σὺς.

—Πρέπει νὰ τὸν καλέσουμε ἀμέσως, Ζιλντά. Πήγαινε νὰ τὸν φωνάξῃς.

—Νάτος, ἐκεῖ κάτω! ἀποκρίθηκε ὁ ναύτης.

—Πραγματικὰ, ὁ φύλακας καὶ κηπουρὸς τοῦ νεκροταφείου βρισκόταν ἀντίκρου τους, πίσω ἀπὸ μερικὰ δέντρα, κλαδεύοντας τὰ ἄνθη τῶν τάφων.

—'Ο Ζιλντά τὸν ἐκάλεσε.

—'Ο φύλακας, ἕνα συμπαθητικὸ γεροντάκι, ἔτρεξε ἀμέσως κοντὰ τους.

—'Ο Φρειδερίκος τοῦ ἔδωσε ἕνα ἀσημένιο νόμισμα καὶ τὸν ρώτησε:

—Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς, φίλε μου, ποῖος ἐτοποθέτησε τὰ ἄνθη αὐτὰ στοὺς τάφους τὸν γονέων μου;

—Τὸν γονέων σας! εἶπε ὁ φύλακας τοῦ νεκροταφείου. Εἰσαστε λοιπὸν ὁ κ. Πλεμόν;

—Μάλιστα, φίλε μου καὶ θέλω νὰ μάθω ποῖος ἔκαμε μιά ὥσο εὐγενικὴ πράξι γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω. Σεῖς ἐτοποθέτησατε τὰ ἄνθη αὐτά ἐδῶ;

—Μάλιστα, κ. Πλεμόν, ἐγὼ τὰ τοποθέτησα, ἐγὼ τοποθέτησα πάντα ἄνθη στοὺς τάφους τὸν γονέων σας, ἀλλὰ...

—'Αλλά;

—Πρέπει νὰ σὰς πῶ ὅτι τὸ κάμνω αὐτὸ γιατί μὲ πληρώνουν...

—'Ο Φρειδερίκος ἔπεφτε ἀπὸ ἐκπληξίως σ' ἐκπληξί.

—Σὲ πληρώνουν εἶπες; ρώτησε.

—Μάλιστα, κ. Πλεμόν.

—Καὶ ποῖος σὲ πληρώνει;

—Μιά κυρία.

—Κυρία!

—'Ακριβῶς. Μιά πολὺ νέα καὶ ὠραία κυρία, πού ἔρχεται ἐδῶ κάθε Πέμπτη. Σήμερα μάλιστα εἶνε ἡ μέρα τῆς καὶ δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ἔρθῃ.

—'Ο Πλεμόν δὲν ἔξερε τί νὰ υποθέσῃ.

—Μιά κυρία! ἀρχισε νὰ μονολογῇ. 'Αλλὰ ποῖα εἶνε ἡ κυρία αὕτη;

—Νά τὴν! "Ερχεται!... τὸν διέκοψε ἔξαφνα ὁ φύλακας τοῦ νεκροταφείου.

—Καὶ τοῦ ἔδειξε μιά κυρία στὰ κατάμαυρα ντυμένη, πού ἀνηφόριζε πρὸς τὸ νεκροταφεῖο.

—'Ο Φρειδερίκος χλώμιασε. Γύρισε ταραγμένος στὸν φύλακα καὶ τοῦ εἶπε:

—Σιωπὴ! Μὴν πῆς λέξι. Θέλω νὰ ἰδῶ τί θὰ συμβῇ.

—Καὶ γρήγορα-γρήγορα παρέσυρε τὸν Ζιλντά πίσω ἀπὸ μερικὰ κυπαρίσσια.

—'Η ταραχὴ τὴν ὁποία αἰσθάνονταν τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἶνε ὅρια. 'Η καρδιά του χτυποῦσε σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ σπᾶσῃ.

—Στηρίχτηκε στὸν κορμὸ ἑνὸς κυπαρίσσιου μὲ τὸ βλέμμα καρφωμένο στὴν ἀγνωστο πού πλησίαζε διαρκῶς.

—'Η σιλουέττα τῆς πενθοῦσης ἐκείνης κυρίας ἦταν λεπτοτάτη.

—'Ο Φρειδερίκος τὴν εἶδε νὰ μπαίνει στὸ νεκροταφεῖο καὶ νὰ πλησιάζῃ στοὺς τάφους τὸν γονέων του.

—Μόλις ἀνέπνεε ἀπὸ τὴν ἀγνία τοῦ τὸν ἔπνιγε.

—Τὸ πρόσωπο τῆς κυρίας δὲν διεκρίνετο. 'Αλλὰ ὁ Φρειδερίκος ἔβλεπε τὸ λυγρὸ τῆς σῶμα. Καὶ ὅσο τὴν ἐκύτταζε τόσο μεγάλωνε ἡ τρικυμία τῆς καρδιάς του.

—Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ δῇ τὴν πρόσωπο τῆς κυρίας. Τὸ μῖλῃσε ἡ καρδιά του. Ἐπὶ τῆς στήθους τῆς κυρίας ἦσαν μέσα ἡ ἀναμνήσεις του.

—'Η νεαρὴ γυναῖκα πού προσευχόταν πάνω ἀπὸ τοὺς τάφους τὸν γονέων του ἦταν ἡ Λευκὴ Ντελλιέρ!

—Θεέ μου, ἦταν δυνατόν;

—'Η Λευκὴ, ἐκεῖ, πλᾶι στοὺς τάφους τῆς μητέρας του καὶ τοῦ πατέρα του;

—'Η Λευκὴ πού τὴν εἶχε χάσει καὶ δὲν ἔξερε πού θὰ μπορούσε νὰ τὴν εὑρῇ;

—Μήπως ἔβλεπε ὄνειρο;

—Μήπως ἐπρόκειτο περὶ ὀπτασίας, ἡ ὁποία θὰ ἐξαφανίζόταν ἔξαφνα;

—'Ο Πλεμόν ἦταν γενναῖος. Κι' ὅμως τὰ πόδια του λύγιζαν καὶ τρέμανε στὴν περίστασι αὕτη.

—'Ενας τρομερὸς ὀλιγὸς τὸν εἶχε συνεπάρει μέσα στὴν παραζάλι του.

—'Η Λευκὴ! 'Η ἀγαπημένη του, ἡ μόνη γυναῖκα πού εἶχε ἀγαπήσει τὸν κόσμον, τὸ ὄνειρο τῆς νεότητός του, ὅλη του ἡ ζωὴ, ἡ χαρὰ του καὶ ὁ σπαραγμὸς του, ἡ παρηγοριά καὶ ἡ ἀπελπισία του, ἡ Λευκὴ Ντελλιέρ, πού δὲν εἶχε πάψει οὔτε στιγμὴ νὰ τὴν ἀγαπᾷ, νὰ τὴν λατρεύῃ, νὰ τὴν θυμᾶται, νὰ τὴν σκέπτεται καὶ νὰ τὴν ποθῇ, ἡ λατρευτὴ του Λευκὴ βρισκόταν ἐκεῖ ἀντίκρου του, σὲ ὀλίγων βημάτων ἀπόστασι!...

—Τί ἀπερίγραπτη εὐτυχία!

—'Ηταν ἀλήθεια, λοιπὸν, δὲν ἦταν ὄνειρο; Μποροῦσε νὰ τὴν πλησιάσῃ, νὰ τῆς μιλήσῃ; Μποροῦσε νὰ τρέξῃ κοντὰ τῆς;

—Τὸ ποθοῦσε αὐτὸ μ' ὅλη του τὴν ψυχὴ, καὶ ὅμως ἐδίσταζε, φοβόταν, ἔτρεμε...

—Μὰ οἱ δισταγμοὶ τοῦ αὐτοῦ δὲν κράτησαν πολὺ.

—'Η πρώτη λαχτάρα, ἡ πρώτη του κατὰπληξίς πέρασε σιγὰ-σιγὰ. Καὶ μηχανικά, ἀργά, ἀθόρυβα, στηρίζομενος στοὺς κορμούς τὸν δέντρων καὶ στὶς κιγκλίδες τὸν τάφων, ἀρχισε νὰ προχωρῇ πρὸς τὴν Λευκὴ, ἡ ὁποία δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τίποτε, ἡ ὁποία ἐξακολουθοῦσε νὰ προσεύχεται πάνω ἀπὸ τοὺς δυὸ ἐκείνους τάφους.

—'Ο Ζιλντά εἶχε μείνει ἐκεῖ πού βρισκόταν.

—Μὰ ἡ καρδιά του χτυποῦσε, χτυποῦσε χαρούμενα.

—'Ο Φρειδερίκος ἐξακολουθῇ νὰ προχωρῇ. Δὲν ἀπέμεινε τώρα ἕνα-δυὸ βήματα ἀπὸ τὴν Λευκὴ. Κι' ὅμως ἐκείνη δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τίποτε ἀκόμη.

—'Εξαφνα ἕνα ξηρὸς κλάδος ἐθρόισε.

—'Η Λευκὴ ἀκούσε τὸ θρόισμα, σηκώσε τὸ κεφάλι τῆς καὶ κύτταξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Φρειδερίκου. 'Η ξαφνικὴ, ἡ ἀπρόσπτη παρουσία τοῦ νέου τὴν κατέπληξε.

—'Αἱ θεέ μου! ξεφάνισε.

—Καὶ συγχρόνως κλονίστηκε ἑτοιμὴ νὰ σωριαστῇ κάτω. Εἶχε λιποθυμήσει.

—Γρήγορος σὰν τὴν ἀστραπὴ ὁ Φρειδερίκος, πρόφτασε νὰ τὴν ἀρπάξῃ στὴν ἀγκαλιά του.

—Λευκὴ!...

—Τὴν κρατοῦσε σφιχτὰ πάνω στὸ στήθος του μὲ λαχτάρα. Τὸ κεφάλι τῆς ἀκουμποῦσε στὸν ὦμο του.

—Τί ὠραία πού ἦταν! Περισσότερο ὠραία ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά...

—'Η λιποθυμία τῆς Λευκῆς δὲν κράτησε παρά λίγες στιγμές. Συνῆλθε σιγὰ-σιγὰ. Τὰ μάτια τῆς μισάνοιξαν καὶ τὸ βλέμμα τῆς καρφώθηκε στὸ πρόσωπο τοῦ Φρειδερίκου.

—'Ενας στεναγμὸς τρικύμισε τὸ στήθος τῆς. "Απλῶς τὰ χέρια τῆς γύρω τοῦ λαιμοῦ τοῦ ἀγαπημένου τῆς καὶ τὸν κύτταζε, τὸν κύτταζε ἀρκετὴ ὥρα χωρὶς νὰ μιλήσῃ.

—Τέλος τὰ χεῖλιά τῆς ἐσάλεψαν. Κι' ἀντήχησε ἡ φωνὴ τῆς

σιγανὴ, μελωδικὴ, γλυκεῖα:

—Φρειδερίκε!... Μὴ φύγῃς... Μείνε... Εἶνε τόσο εὐχάριστο αὐτὸ πού συμβαίνει!... Τόσο εὐχάριστο, Φρειδερίκε!... Δὲν ξέρω ἂν ζῶ ἢ ἂν ἐξῆσα... Δὲν ξέρω ἂν βλέπω ὄνειρο...

—Μὴ μὲ ξυπνήσῃς, ὦ, μὴ μὲ ξυπνήσῃς, ἀγαπημένε μου... Πάρε με μαζί σου, Φρειδερίκε... Δὲν θέλω νὰ σ' ἀφήσω πλὴν...

—Πάντα ἐσένα σκεπτόμουνα κυττάζοντας τὴ θάλασσα... Φτάνουν πειὰ οἱ ἀποχαιρετισμοὶ καὶ οἱ χωρισμοὶ, ἀγαπημένε μου... Φτάνουν τὰ τόσα μαρτύρια... Πάντα σ' ἀγαποῦσα, Φρειδερίκε... Μὰ καὶ σὺ, ναί, καὶ σὺ δὲν ἔπαυες οὔτε στιγμὴ νὰ μ' ἀγαπᾷς. Τὸ ξέρω καλὰ αὐτό. Δὲν ἀμυέβαλα ποτέ. Ναί, Φρειδερίκε, καὶ τώρα μ' ἀγαπᾷς γιὰ νὰ βρίσκεσαι ἐδῶ, γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃς κοντὰ μου. 'Ημουν τρελλή, Φρειδερίκε, ναί, ἦμουν τρελλή. 'Ημουν νεκρή! Μὰ τώρα ζῶ, ἀγαπημένε μου, τώρα ζῶ καὶ δὲν θέλω νὰ πεθάνω ποτέ, ποτέ...

—'Η γλυκεῖα φωνὴ τῆς μεθοῦσε τὸν Φρειδερίκο. 'Ηχοῦσε στ' αὐτιά του, ἤχοῦσε στὴν καρδιά του σὰν θεϊκὴ ἀρμονία. Τὰ λόγια τῆς ἐκείνα τὰ τόσο θερμὰ, τὰ τόσο πονεμένα, τὰ γεμάτα λαχτάρα, τὸν ἔκαναν ἐξάλλο ἀπὸ εὐτυχία. Τὴν ἐσφίγγε στὸ στήθος του μὲ περιπάθεια.

—Λευκὴ... ἀγαπημένη μου! τῆς εἶπε γλυκαίνοντας ὅσο μπορούσε τὴ φωνὴν του. Μὴν τρέμεις, μικρούλα μου. Ναί, θὰ σὲ πάρω μαζί μου καὶ τίποτε πειὰ στὸν κόσμο δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς χωρίσῃ. Ναί, ἀγαπημένη μου, θὰ ζήσουμε πειὰ ἐνωμένοι, ἐνωμένοι ὡς τὸν θάνατο. Φτάνουν πειὰ τὰ μαρτύριά μας, γλυκεῖα μου μικρούλα.

—'Αρκετὰ ὑποφέραμε. 'Η ζωὴ μας θὰ περάσῃ σὰν ὄνειρο. Κι' ὅταν θὰ ἔρθῃ ἡ στερνὴ μας ὥρα θὰ μᾶς βρῇ καὶ πάλι ἐνωμένους, ἀγαπημένους, ἀχωριστούς. Καὶ μαζί θὰ κατέβουμε νὰ κοιμηθοῦμε στὴ γῆ γιὰ πάντα, στὸ φτωχικὸ κι' ἀπόμερο αὐτοῦ νεκροταφείου...

—'Ελαφρὰ βήματα ἀκούστηκαν τὴ στιγμὴ αὕτη, βήματα γίγαντος πού παταῖ στὶς ἄκρες τῶν δακτύλων του.

—Οὔτε ὁ Φρειδερίκος ἔμεινε, οὔτε ἡ Λευκὴ ἀκούσαν τὰ βήματα αὐτά, βυθισμένοι ὅπως ἦσαν στὴν ἐρώτικὴ τους ἐκστασι.

—Κάποιος πλησίαζε μὲ χίλιες προφυλάξεις στὸ μέρος πού στεκόταν ὁ Ζιλντά.

—'Ο ναύτης γύρισε καὶ κύτταξε.

—'Ηταν ὁ γέρο Λεονέκ. 'Εφτάσε κοντὰ στὸν Ζιλντά, τοῦ ἔσφιξε τὸ χεῖρ καὶ τοῦ ἔγνεψε σὰν νὰ τοῦ εἶπεν:

—'Εἰς τὰ κατὰφραμα ναύτη!

—'Η ὥρα εἶχε περάσει.

—'Αγάπη μου, εἶπε ὁ Φρειδερίκος στὴ Λευκὴ, πρέπει νὰ χωριστοῦμε.

—Νὰ χωριστοῦμε! ρώτησε ἡ Λευκὴ τρομάζοντας.

—Μόνον γι' ἀπόψε, Λευκὴ. Καὶ ἀπὸ αὔριο θὰ ἐνωθοῦμε γιὰ πάντα.

—'Η νέα τὸν κύτταξε στὰ μάτια μὲ ἀγνία.

—Μὴν ἀνησυχεῖς, μικρούλα μου, τὴν καθησύχαζε ὁ Φρειδερίκος.

—Καὶ τῆς ἔδειξε τὸ τορπιλοδόλο, κάτω, μακριὰ στὴν ἀκτὴ.

—Εἶνε τὸ 29; ρώτησε ἡ Λευκὴ.

—Ναί, ἀπάντησε ὁ Φρειδερίκος. Εἶνε τὸ 29 ἡ καλύτερα εἶνε τὸ καρόδι τοῦ ἐρωτός μας, Λευκὴ.

—'Ακουσέ με, Φρειδερίκε, εἶπε ἡ νέα. "Ας μὴ χωριστοῦμε. "Ω, ἂν ἔξερες πόσο μὲ τρομάζει ὁ χωρισμὸς αὐτός!

Πάντα ἐσένα σκεπτόμουνα κυττάζοντας τὴ θάλασσα...

Πάρε με μαζί σου, αγαπημένε μου.

Ο Φρειδερίκος δεν είχε την δύναμη να της άρνηθαι πλέον τίποτε. Κι' έπειτα μήπως δεν ήταν στο χέρι του να πάρη την Λευκή επί του τσιγγιλλοδόλου; Μήπως δεν ήταν ο κυβερνήτης του σκάφους;

— Θα γίνη εκείνο που επιθυμείς, Λευκή, είπε στην αγαπημένη του. Θα έρθης μαζί μου.

— Ω, σ' ευχαριστώ, σ' ευχαριστώ, Φρειδερίκε!

Χωρίς να χάνουν καιρό έκαμαν γρήγορα-γρήγορα το σχέδιό τους. Η Λευκή θα γύριζε στην έπαυλη, θα τοιμαζόταν για το ταξίδι και θα επιβιβαζόταν στο τσιγγιλλοδόλο συνοδευόμενη από τον Λεονέκ. Μόλις θάφταναν στο Λοριάν, η Λευκή θα έφευγε, με τον Λεονέκ πάντα, για τη Βιέννη, την πατρίδα του Πλεμόν, όπου θα περίμενε τον Φρειδερίκο.

Ο Πλεμόν γύρισε τώρα και κύτταξε προς το μέρος που στεκόταν ο Ζιλντά, Έκάλεσε τον ναύτη κοντά του και τον ρώτησε:

— Έσύ τ' άσκαρως όλ' αυτά, Ζιλντά;

— Ο Ζιλντά έδισαζε ν' απαντήση.

— Έμπρός, Ζιλντά, γιατί διστάζεις;

— Λοιπόν, αποκρίθηκε ο ναύτης, εγώ τ' άκαμα όλα, κύριε πλοίαρχε. Ήθελα να σ' άσ χαρούμενο, αυτό είν' όλο. Συνεννοήθηκα λοιπόν με τον φίλο μου από δω, τον γέρο Λεονέκ και τ' ά πράγματα ήρθαν, δόξα σοι ό Θεός, πολύ βολικά.

Κατασυγκινημένος ό Φρειδερίκος έσφιξε τον Ζιλντά στην άγκαλιά του.

Έφτασε τέλος η στιγμή της άναχωρήσεώς των από τό νεκροταφείο.

Ο Φρειδερίκος έβριζε ένα τελευταίο βλέμμα στους τάφους των γονέων του και άπομακρύνθηκε άφου έδωσε ένα φιλοδώρημα στον γηραιό φύλακα.

Συνώδευσαν την Λευκή ως την έπαυλή της για να έτοιμασθαι και καθφόρισαν κατόπιν προς την άκμή.

Είχαν εκεί άρκετη εργασία προηγουμένως. Έπρεπε ν' άνοιξουν τό στενό πέραςμα της θαλάσσης τό όποιο είχε φράξει ό βράχος και τό κατώρθωσαν χρησιμοποιήσαντες φυσίγγια δυναμίτιδος.

Όταν η εργασία αυτή τελείωσε, έφτασε στην άκμή κι' επιβιβάστηκε στό τσιγγιλλοδόλο η Λευκή με τον Λεονέκ.

Ξεκίνησαν.

Η θάλασσα ήταν ήρεμη, η νύχτα γλυκειά.

Καθισμένοι πλάι-πλάι οι δύο έρωτευμένοι μιλούσαν για την άγάπη τους, για την ευτυχία που τους περίμενε.

Γύρισαν κατόπιν στά περασμένα.

Η Λευκή διηγήθηκε στον Φρειδερίκο τις λύπες της και τις άπογοιτεύσεις της κατά τ' ά δύο έτη του χωρισμού τους. Του διηγήθηκε φυσικά κι' άβίαστα, σαν να μ'ήν έπρόκειτο γι' αυτή την ίδια, τ' ά του γάμου της.

— Την τελευταία στιγμή, συνέχισε με φωνή συγκινημένη, σωριάστηκα λιπόθυμη μέσα στην έκκληση.

— Θα ήσουν πολύ κουρασμένη, παρατήρησε ό Φρειδερίκος.

— Ω, όχι, αγαπημένε μου. Δεν ήμουν

κουρασμένη, Δεν ήμουν έννευρισμένη, όπως πολλοί πίστεψαν. Έκείνο που μ' έκανε να λιποθυμήσω ήταν η άνάμνησίς σου, Φρειδερίκε. Αισθάνθηκα την καρδιά μου να την σφάζη η άγωνία και σωριάστηκα κάτω άναίσθητη.

Ο Φρειδερίκος θυμήθηκε τον έφιόλτη του. Θυμήθηκε την άλλόκοτη την όλοζώντανη όπτασία που είχε δη την ήμερα εκείνη του τραυματισμού του που βρισκόταν ανάμεσα ζωής και θανάτου.

— Ναί, αγαπημένη μου, συνέχισε, την ήμερα εκείνη που ό θάνατος έστεκε πάνω από τό κεφάλι μου, η σκέψις μου, η φαντασία μου, η ψυχή μου άνοιξε τ' ά φτερά της και πέταξε μακριά, πέταξε κοντά σου. Και σε είδα, Λευκή. Σε είδα μέσα στο ναό την ώρα του μυστηρίου...

— Καλέ μου Φρειδερίκε!

— Και πόνεσα. Άν και ήμουν άναίσθητος, αισθάνθηκα έναν βαθύ πόνο, πειό δυνατό κι' από τον πόνο των τραυμάτων μου.

— Μ'ήν τ' ά θυμάσαι πειά, Φρειδερίκε. Λησμόνησε τ' ά περασμένα. Τό παρελθόν άπέθανε. Τό μέλλον άνοίγεται μπροστά μας ευτυχισμένο.

— Ναί, Λευκή, τό πιστεύω. Δεν ήταν δυνατόν να συμβή διαφορετικά, άγάπη μου.

— Όχι, Φρειδερίκε. Γιατί πάντα σ' άγαπούσα. Δεν έψαψα ούτε μία στιγμή να σ' άγαπώ.

— Κι' εγώ, αγαπημένη μου. Άν πέθαινα εκείνη την ήμερα, θ' άσθυνα με τ' όνομά σου στά χείλη μου.

— Νά πεθάνης, καλέ μου; Άλλά θ' ά πέθαινα κι' εγώ την ίδια στιγμή. Θ' ά μοι μιλούσε η προαίσθησίς μου για τον θάνατό σου, όπως μοι μίλησε και για την άγωνία σου. Δεν θ' ά ξεχάσω ποτέ τη στιγμή εκείνη, Φρειδερίκε. Όλα άδυσαν γύρω μου. Η καρδιά μου έπαψε να χτυπά. Τό μυστήριο του γάμου μου φάνηκε σαν κηδεία, σαν ν' άκήδευαν κάποιον άγαπημένο μου πρόσωπο. Δεν μπόρεσα τότε να σταθώ περισσότερο στά πόδια μου. Ή αισθήσεις μου μ' έγκατέλειψαν και σωριάστηκα κάτω.

Έγινε λιγόλεπτη σιωπή.

Τό κύμα έπαιζε και φλοισβίζε άπαλά στο πλευρά του τσιγγιλλοδόλου.

Οι δύο έρωτευμένοι είχαν την έντύπωσι πως τ' ά ζίδευαν σε κάποιον άνευρεμένο κόσμο.

Ο φλοισβός της θαλάσσης τους νανούριζε γλυκά.

Μεθούσαν κι' οι δύο από ευτυχία.

Δυό όλόκληρα χρόνια, δυό χρόνια και περισσότερο άνιωσαν ό Φρειδερίκος αυτές τις θείες στιγμές.

Μά κι' η Λευκή ήταν τρελλή από ευτυχία από την ευτυχία που φέρνει ό έρωτας, η γλυκειά άγάπη, όταν πραγματοποιήση, όταν πραγματοποιήση.

Τα ύστερα από έτών βάσανα, άπογοιτεύσεις και λύπες, ό Φρειδερίκος την έσφιγγε στην άγκαλιά του με ληχτάρα.

Τ'ήν είχε κερδίσει επί τέλους! Ήταν δική του.

Τ'ήν ποθούσε τόσο καιρό και την ξαναβρήκε πάνω από τον τάφο της μητέρας του. Ήταν σαν να τους ένωσε και να εύλογούσε τον έρωτά τους η άλυσμένη νεκρή.

Ή κακές ήμέρες είχαν περάσει όριστικά πειά.

Σαν θαλασσινός που ήταν ό Πλεμόν, παρέβαλλε την παρή του ευτυχία με την γαλήνη που πέφτει στη θάλασσα.

— Δεν πειράζει, είπε τέλος η Λευκή, ίσως να ήταν καλύτερα που ήρθαν έτσι τ' ά πράγματα. Δεν ξέρει κανείς τους μυστικούς σκοπούς της Μοίρας.

— Ναί, άγάπη μου, έχεις δίκιο.

— Ή γλύκα της άγάπης είνε μεγαλύτερη έπειτα από τις πικρίες.

— Και π' ό επιθυμητή.

— Άν δεν διψάση κανείς δεν μπορεί, δεν είνε σε θέσι να έκτιμηση η δροσιά της θεϊκής χάρι του νερού.

— Άγάπη μου!

— Τώρα είσαι κοντά μου, Φρειδερίκε.

— Ό Θεός μ' ά ένωσε και τίποτα πειά δεν θ' ά μ' ά χωρίση, ούτε ό ίδιος ό θάνατος.

(Στό προσεχές τό τέλος)

«...Έθέλω μίαν νεολαίαν ύγιή, ισχυράν και άθλητικήν... Ό άθλητισμός παραμένει τό σημερινόν μέσον άναζωογονήσεως του αίματος...»

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Από συνέντευξίν του εις την «Ήχώ των Παρισίων»).

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΑΡΛ ΜΠΥΕ

Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΔΟΥΚΙΣΣΗΣ ΙΜΕΛΛΑΣ

Η δούκισσα Ίμελδα ντε Καστελφράν θασσανίζοταν ένα όλόκληρο μήνα με τό έρώτημα αν έπρεπε να δώση στον Άρμάνδο Σαίντ Ύζερό τό ραντεβού που της ζητούσε με τόσο πάθος, με τέτοιο άπελπισμένο πεισμα...

Πριν από τρία χρόνια, η Ίμελδα, κόρη του θαράνου ντε Μπελιουόδο και μία από τις πλουσιώτερες νύφες του Παλέρμου, παντρεύτηκε τον πολυεκατομμυριοχό δοσκα ντε Καστελφράν, παρ' όλη τη μεγάλη διαφορά της ηλικίας τους. Μά η Ίμελδα δεν έδινε σημασία στην λεπτομέρεια αυτή. Μεγάλωσε στο άρχοντικό σπίτι του πατέρα της με την άντλησι ότι μία γυναίκα της τάξεώς της δεν πρέπει να ζητά στον γάμο την άπόλυτη ευτυχία, αλλά την έκπληρωσι ενός σπουδαίου κοινωνικού καθήκοντος. Έξ άλλου, η κοσμική της ύποχρεώσις, η επίβλεψις του μεγάρου της, η επίτηρσις του προσωπικού της δεν της άφηναν καιρό ν' άσχοληθι με την καρδιά της. Η δούκισσα είχε γίνει μία από τις τριανές εκείνες κυρίες που επιβάλλουν, με την μεγαλοπρέπειά τους, τον θαυμασμό και τον σεβασμό — μία λαμπροστολιμένη κούκλα, μία άριστοτεχνική ζωγραφία...

Ξαφνικά ήρθε κι' έγκαταστάθηκε στο Παλέρμο ό Άρμάνδος Σαίντ Ύζερό. Κανείς δεν ήξερε τό παρελθόν του, ούτε και από που έρχόταν. Μά ό Γάλλος αυτός είχε άπάνω του τόσην άρχοντιά κι' ευγένεια, σπαταλούσε μεγάλα ποσά με τόση άδιαφορία, ήταν τόσο περήφανος και άκατάδεχτος, ώστε κανείς δεν τόλμησε να του κάνει άδιάκριτες ερωτήσεις. Άπεινάτις: όλοι ζητούσαν την συντροφιά του, θεωρούσαν τιμή γι' αυτούς την φιλία του. Ύστερ' από λίγο καιρό, ό Σαίντ Ύζερό είχε γίνει περιζήτητος στά σαλόνια του Παλέρμου.

Η δούκισσα Ίμελδα ένοιωσε περίεργη συγκίνησι όταν άντίκρισε για πρώτη φορά τό όχρρο πρόσωπο, τ' ά μεγαλοπρεπή μάτια και τό αγέρωχο ύφος του Γάλλου αυτού, του όποιου η ζωή φαινότανε σαν να έκρυβε ένα μεγάλο μυστήριο. Κά όταν κατάλαβε ότι και ό Σαίντ Ύζερό την είχε ξεχωρίσει ανάμεσα σ' όλες τις κυρίες και δεσποινίδες της άριστοκρατίας του Παλέρμου, δοκίμασε μία κρυφή χαρά... Από τη στιγμή, όμως, που ό Γάλλος άρχισε να γίνεται πιο επιθετικός, η δούκισσα φοβήθηκε για τον εαυτό της, για την συνέχεια που θ' άπαιρνε η ιστορία αυτή... Κατάλαβε και η ίδια ότι ήταν έτοιμη ν' άγαπήση τον Άρμάνδο και προσπαθούσε, με άπεγνωσμένη δύναμη, να καταπνίγη την καρδιά της τό αίσθημα αυτό... Έπρεμε άναλογισμένη πώς ήταν δυνατόν αυτή, η δούκισσα Ίμελδα ντε Καστελφράν, να πέση σ' ένα παράπτωμα που θ' ά της στοιχίζε την κοινωνική της θέσι, που θ' ά την έρριχνε από τό ύψος της άξιοπρεπείας της στην άβυσσο του έξευτελισμού...

«...Την ευτυχίαν της Έλλάδος την κρατείτε εις τ' ά χέρια σας και εις την τσάπιν σας.»

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Από δηλώσεις του προς τους άγρότας κατ' ά την 2αν 'Οκτωβρίου).

Μία μέρα, ό Σαίντ Ύζερό της έστειλε ένα άπελπισμένο γράμμα στο όποιο της έλεγε ότι την άγαπούσε τρελλά, ότι δεν μπορούσε να ζήση χωρίς αυτήν και ότι θ' ά σκοτωνόταν αν δεν του επέτρεπε να την δη ιδιαιτέρως, για λίγα λεπτά της ώρας, έστω και στο σπίτι της... Η δούκισσα όρέθηκε σε τρομερό δίλημμα. Τί έπρεπε να κάνει; Ένα όλόκληρο μήνα θασσανίζοταν με την σκέψι αυτήν. Και όταν βεβαιώθηκε όριστικά ότι άγαπούσε και αυτή τον Γάλλο — ότι άγαπούσε πραγματικά για πρώτη φορά στη ζωή της! — λησμόνησε και τ' όνομά της και την θέσι της κι' έστειλε στον Άρμάνδο μία μακρά έπιστολή. Στο γράμμα αυτό του έγραφε ότι τον άγαπούσε και αυτή, ότι τον ευγνωμονούσε επειδή έκανε την καρδιά της ν' άνοιξη κάτω από τον θερμό ήλιο της άγάπης, και ότι θ' ά τον περίμενε στο σπίτι της τό άπόγευμα της επομένης, την ώρα που θ' ά έλαίπε ό ρούγος της...

Την ώρισμένη ώρα, ό Άρμάνδος έμπαινε στο μέγαρο από μία μικρή πόρτα της ύπηρεσίας. Μία καμαριέρα, άφωσιωμένη στην οικοδεσπύνα, τον έβαλε να περάση σ' ένα κινέζικο σαλόνάκι. Η δούκισσα Ίμελδα τον περίμενε όρθια σε μία γωνιά, δίπλα σ' ένα τραπέζι, πάνω στο όποιο όρισκόταν ένα θάζο με σπάνια έξωτικά άνθη. Φορούσε μία μακρύα ρόμπα από ρού τοϋλι. Τό πρόσωπό της ήταν έλαφρά έναμμένο από την συγκίνησι... Ο Σαίντ Ύζερό, ψύχραιμος, κύριος του εαυτού του, πλησίασε την δούκισσα, φίλησε τό χέρι της με όλους τους κανόνες της έθιμοτεχνίας και κάθισε στην πολυθρόνα που του έδειξε εκείνη.

Η οικοδεσπύνα είχε την έντύπωσι ότι ζούσε ένα γοητευτικό όνειρο... Περίμενε ν' άκούση από τον έπισκέπτη της μία φλογερή έρωτική έξομολόγησι... Δοκίμασε λοιπόν όδυνηρή κατάπληξη όταν τον άκουσε να λέη με άργη κι' έπισημη φωνή:

— Είμαστε μόνοι, κυρία μου, δεν είνε έτσι. Έντελως μόνοι; Θα έχετε την καλωσύνη να με άκούσετε ως τό τέλος με προσοχή; Θα προσπαθώ να είμαι σύντομος...

Ο πρόλογος αυτός έκανε την δούκισσα να νοιώση ένα δυσάρεστο συναίσθημα φάσου. Όσοσο, έκούνησε τό κεφάλι της καταφατικά, και ό Σαίντ Ύζερό εξακολούθησε με την ίδια έπισημότητα:

— Σήμερα τό πρωί, κυρία μου, ό έπιστάτης σας σ' άς έδωσε έκατό χιλιάδες φράγκα, από την πώλησι των προϊόντων ενός κτήματός σας...

Έξ άλλου, γνωρίζω θετικά ότι πηγάτε χθες από την Τράπεζα άλλες έκατό χιλιάδες φράγκα...

Δυνατό ρίγος τρόμου πέρασε από τ' άσώμα της δούκισσας. Η κυρία ντε Καστελφράν άρχισε να ύποπτευεται τα πραγματικά σχέδια του Σαίντ Ύζερό... Όσοτε ό άνθρωπος αυτός της έπαιζε μία (Συνέχεια στη σελίδα 52).

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Κ. Α. ZENNEBRAÏ

Η Φλωρέτα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Η Φλωρέτα, μιά φτωχή και μικρούλα χωρική, όρφανή από μητέρα, ζει κοντά στον πατέρα της, τον οποίον έχει συντριψει η δυστυχία. Η μόνη χαρά της μικρούλας είναι να πηγαίνει να δώσει τη γίδα τους και την αγελάδα τους στα χωράφια, όπου συναντάει ένα μικρό θοσκό, το Γιάννη, και παίζει μαζί του. Σιγά-σιγά μιά στενή φιλία ενώνει τα δυο παιδιά κι' ο Γιάννης που είναι παιδί εύπορων χωρικών, αρχίζει να νοιάζεται μεγάλο ενδιαφέρον για τη Φλωρέτα. Την πηγαίνει μάλιστα στο σπίτι του, τη γνωρίζει στην μητέρα του και την αδελφή του, η όποιες συμπονούν τη φτωχούλα όρφανή και της μαθαίνουν διάφορες εργασίες, για να μπορέσει να βοηθήσει τον πατέρα της. Έτσι η Φλωρέτα γίνεται μιά μικρούλα νοικοκυρά και σημειώνει καθημερινώς καινούργιες προόδους. Μιά μέρα, καθώς θρικούσαν στην έξοχή μαζί με το Γιάννη, θρικούσε το γαμμένο σκυλάκι της κομήσης ντε Λάντ και της το πηγαίνει στην έπαυλή της. Η καλή και ώραια κομήσα της δείχνει άμεσως μεγάλη συμπάθεια και αρχίζει να την προστάτευει. Πηγαίνει και την βλέπει στο καλυψομένο της, γνωρίζει τον πατέρα της και τους πληρώνει τα νοίκια που καθυστερούν στο σπιτονοικοκύρη τους. Κι' από ημέρα σε ημέρα, η προστασία της κομήσης μεγαλώνει ως ότου τέλος προσλαμβάνει τον πατέρα της Φλωρέτας αρχιδασοφύλακα στα κτήματά της. Η Φλωρέτα θα ήταν τώρα τρισευτυχισμένη, αν δεν την έφοβιζε ο γιός της κομήσης, ο κακός και υπερβολικός Ζάκ, κοντά στον οποίο ζούσε τώρα.

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Θέλω να πάς στο σχολείο, της είπε μιά μέρα η κομήσα ντε Λάντ. Πρέπει να μάθεις γραμμάτια. Το πρωί θα σε παίρνουν μαζί τους οι άνθρωποι μου που θα πηγαίνουν για ψώνια στην κωμόπολη και το θράδυ, όταν σχολοθούν τα παιδιά των γεωργών των γειτονικών υποστατικών, θα σε φέρνουν ως εδώ.

Το σχολείο τρόμαζε τη Φλωρέτα, γιατί της είχαν πει ότι σ' αυτό πηγαίνουν πολλά κακά παιδιά. Μά η κομήσα ήθελε να μάθει η προστατευομένη της να διαβάσει και να γράφει και η Φλωρέτα δεν ήθελε να την παρακολουθεί. Άπεναντίας, με την υπακοή της ήθελε να της δείξει την ευγνωμοσύνη της.

Τι ώραία όμως που θα ήταν αν πήγαινε κι' ο Γιάννης στο σχολείο... Όλη η ανησυχία της θα γινόταν με μιάς ευχαρίστησις...

Την επομένη Κυριακή, η Φλωρέτα έπηγε στην αγροικία των Ντεμάρ. Είχε χιονίσει κι' ο δρόμος ήταν δύσβατος... Άλλά εκείνη ούτε τα χιόνια, ούτε το κρύο φοβήθηκε. Όταν έφτασε στην αγροικία, τους θρήκε όλους, μικρούς και μεγάλους, μαζεμένους κοντά στο τζάκι.

Της έκαναν άμεσως τόπο να καθίσει κοντά τους κι' ο πατέρας του Γιάννη τη ρώτησε:

— Πώς τ' αποφάσιζες νάρθης με τέτοιο καιρό;
— Κύρ Ντεμάρ, απάντησε η Φλωρέτα, η κυρία κομήσα θέλει να πάω στο σχολείο για να μάθω γράμματα.

— Πολύ καλά το σκέφτηκε η κυρία κομήσα. Όταν θα μεγαλώσεις, θα δεις πόσο χρήσιμα είναι τα γράμματα.

— Η Ρόζα σας ξέρει γράμματα, εξακολούθησε η Φλωρέτα, μά ο Γιάννης ξέρει λιγοστά... Γιατί δεν τον στέλνεται και το Γιάννη στο σχολείο για να μάθει να γράφει και να λογαριάζει καλύτερα;

— Α! την πονηρή! Έκανε γελώντας ο Ντεμάρ. Θέλει ναχη και το φίλο της μαζί της στο σχολείο.

Και γυρίζοντας προς την γυναίκα του έπρόσθεσε:

— Μά να σου πω, γυναίκα, μου φαίνεται πως η Φλωρέτα έχει δίκιο... Τα παιδιά έτσι κι' έτσι δεν έχουν δουλειά το χειμώνα... Γιατί λοιπόν να μη στείλουμε το Γιάννη στο σχολείο να μάθει πιο πολλά γράμματα;

Η κυρία Ντεμάρ θρήκε σωστή τη γνώμη του συζύγου της. Αποφάσισαν λοιπόν να στείλουν το Γιάννη στο σχολείο και το θράδυ να ξαναγυρίσει με τη μικρή του φίλη...

Φανατόζοαυτε τώρα εύκολα τη χαρά της Φλωρέτας! Τώρα δεν φοβόταν πια το σχολείο... Ο Γιάννης θα ήταν κοντά

της αν την πείραζε κανένα κακό παιδί... Θα την προστάτευε και το θράδυ θα γύριζαν συντροφία στα σπίτια τους.

Ο Γιάννης την συνόδευσε εκείνη την ημέρα ως την κατοικία της. Το χιονί διασκεδάζει πάντα τα παιδιά. Ο Γιάννης έφτιαχνε μεγάλες μπάλες και σημάδευε τα δέντρα... Τα πουλιά πετούσαν εδώ κι' εκεί, αναζητώντας κανένα σπόρο. Οι σπίνιοι έτρεχαν άπαντα στα χιόνια και τα ίχνη των μικρών τους ποδιών άποτυπωνόντουσαν επάνω σ' αυτά.

Ο Γιάννης κι' η Φλωρέτα, όταν άρχισαν να πηγαίνουν στο σχολείο, συναντιόντουσαν κάθε μέρα στη γειτονική κωμόπολη. Ο Γιάννης πηγαίνει στο σχολείο των αγοριών κι' η Φλωρέτα στο Παρθενόγειο.

Στην αρχή, η μικρούλα μας δυσκολευότανε πολύ. Ήταν συνηθισμένη να κάνει άλλες δουλειές, δεν είχε όμως συνηθίσει να διαβάσει... Ο περιορισμός μέσα στην τάξη, την στενωχορούσε κι' η φωνές των άλλων κοριτσιών, τα οποία δεν ήξερε κι' ο περπατητικός τρόπος με τον οποίο την κύτταζαν, της έφερναν δάκρυα στα μάτια...

Άλλά το θράδυ ξαναθρήκε το φίλο της, τον έπιασε από το χέρι και ξαναγυρίζαν κουδεντιαζόντας γιά δσα είχαν μπει την ημέρα εκείνη.

— Στενωχωριέμαι, Γιάννη, του έλεγε. Καλύτερα μου άρεσει ν' άρμεγα την αγελάδα μας, να μαγειρεύω ή να φτιάχνω τυρί παρά να θάζω ένα-ένα όλα αυτά τα γράμματα μέσα στο κεφάλι μου. Μερικά κορίτσια που είναι στην πιο μεγάλη τάξη με λένε χοντροκέφαλη, μά εγώ ή καυμένη θάζω όλα μου τα δυνάτα για να μάθω γράμματα...

Και πραγματικά τών επιμέλεια έδειχνε η Φλωρέτα, ώστε εξαφανίαζε τη δασκάλα της με τας προόδους της. Όταν ήρθε η άνοιξις, ήξερε να διαβάσει πολύ καλά.

Αυτό το κορίτσι, έλεγε η δασκάλα, είναι η καλύτερη μαθήτριά του σχολείου. Είναι γνωστικό σαν γυναίκα και ήμερο σαν παιδί...

Η κομήσα ντε Λάντ, που είχε περάσει το χειμώνα στο μέγαρό της στο Παρίσι, ξαναγύρισε στην έπαυλή της τον Ιούνιο και θέλησε να διη τα προόδους της προστατευομένης της. Απόμεινε δέ κατάπληκτη όταν είδε πόσα είχε καθωρλώσει να μάθει η μικρούλα μέσα σε τόσο λίγο χρονικό διάστημα.

— Σου έφερα ύφασμα για ένα φόρεμα, Φλωρέτα, της είπε κατόπιν. Να παρακαλέσεις την Μάρθα να σου δείξει πώς να το ράφης, γιατί θέλω να γίνης καλή νοικοκυρά όταν θα μεγαλώσεις και να ξερής να ράθης μόνη σου τα φορέματά σου...

Η Μάρθα δείχτηκε πολύ πρόθυμη στην προστατευομένη της κυρίας της. Της έδειξε πώς να κόψει το φόρεμά της κι' έπειτα πώς να το τρυπήσει. Καθώς δέ η Φλωρέτα είχε μπει στο σχολείο να ράθι, σε όχτω μέρες το φόρεμα ήταν έτοιμο.

Ένα θράδυ του Αυγούστου, η Φλωρέτα είδε να έτοιμάζοντο το μεγάλο άμαξι του μεγάρου. Έπειδή δέ η κομήσα είχε θυγή με το άμαξι της, η Φλωρέτα ρώτησε ποιον θα πηγαίνει να παραλάβει το άμαξι.

— Τον κύριο, αποκρίθηκε ο άμαξας, χτυπώντας τα έλογα.

Η μικρούλα δεν κατάλαβε ποιός ήταν αυτός ο κύριος, αφού ο σύζυγός της κομήσης είχε πεθάνει πρό χρόνων. Και χωρίς να δώσει περισσότερη σημασία στο πράγμα, έπηγε να περιποιηθή τα πουλιά της. Είχαν μεγαλώσει τα περδίκια κι' οι φασιανοί, κι' έσκόπευαν να τ' άπολύνουν σε λίγες μέρες. Η Φλωρέτα ήξερε κάθε πουλί με τ' όνομα που το είχε δώσει ή ίδια... Άλλά ήταν λαίμαργα και χτυπούσαν τα δειλά, άλλα ήταν περήφανα και περίμεναν να χορτάσουν τα πεινασμένα για να καταδεχτούν να φάνε κι' αυτά, άλλα ήταν άγρια κι' άλλα χαδιάρικα...

Η Φλωρέτα διασκεδάζε πολύ με τα πουλιά. Τα άγαπούσε και συλλογιζόταν με λύπη ότι σε λίγο έπρόκειτο να πεταχθούν και να σκοτωθούν ίσως από τους κυνηγούς. Μιά μέρα

βρήκε μιά μικρή περδিকা, σχεδόν μισοπεθαμένη, σ' ένα κλουβί... Το πουλάκι ήταν ξαπλωμένο στο ένα του πλευρό κι' έμενε άκίνητο. Τι να είχε τάχα;...

Η μικρούλα άνοιξε το κλουβί και πήρε τη μικρή περδিকা, η οποία δεν έφερε την παραμικρή αντίστασις... Θα ήταν πολύ άρρωστη ή καυμένη!... Πολλά από τα φτεράκια της ήταν σκορπισμένα γύρω από τη θέσι όπου κοίτονταν... Σιγούρα θα το είχε χτυπήσει κάποιο άλλο πουλί μεγαλύτερο.

Τα πουλιά μοιάζουν με τα κορίτσια, σκέφτηκε η Φλωρέτα. Τα πιο μεγάλα κακομεταχειρίζονται τα πιο μικρά. Αν δεν ήταν ο Γιάννης, ποιός ξέρει αν δεν με κακομεταχειριζόντουσαν κι' έμένα. Θα το πάω στο σπίτι μας, θα το θάλω σ' ένα καλάθι, θα το δώσω μιά στάλα κρασί... κι' ίσως να γίνει καλά...

Και η Φλωρέτα έσφιγγε τη μικρή περδিকা και την ζέστανε με την άνοιχτή της. Δεν έβλεπε μπροστά της κι' είχε στο πουλάκι μόνο το νού της, όταν ξάφνα έπεσε επάνω της κάποιος που έτρεχε προς το σκυλοτροφείο. Η μικρούλα λίγο έλειψε να πέσει, έβγαλε μιά κραυγή και γύρισε να δει ποιος ήταν.

— Τι; Έου είσαι πάλι; είπεν ο Ζάκ, ο γιός της κομήσης — γιατί αυτός ήταν ο «κύριος» που είχε πάει να πάρη το άμαξι. Ήρθε πάλι να ζητιανεύει εδώ;

— Δεν ζητιανεύω... Κερδίζω με τον κόπο μου το ψωμί μου... Ο πατέρας μου είναι δασοφύλακας εδώ...

— Α! είσαι λοιπόν ύπνέτριά μας... Και τί δουλειά μπορείς να κάνης έσύ, ένα παλιοκόριτσο;

Η Φλωρέτα δεν έλεγε τίποτε... Όλη η ετυχία της είχε φύγει με μιάς σαν να ήταν άερας και πέταξε... Στο έξής, μόλις ξυπνούσε το πρωί, θα φοβόταν μην άκούση τέτοια προσβλητικά λόγια, ενώ ως τότε δεν είχε κανέναν έχθρο, παρά μόνον φίλους. Από δω και πέρα, δεν θα τολμούσε να θγαίνει από το σπίτι της, γιατί θα συναντούσε τον Ζάκ, ο οποίος θα την πλήγανε με τα σκληρά του λόγια...

Και όμως δεν μπορούσε να παραμελήσει την έρνασίαν... Δεν ήταν δυνατόν η Φλωρέτα να μείνη διαρκώς κλεισμένη μέσα. Κι' έπειτα... ποιός ξέρει; Ίσως ο Ζάκ να μη της φερόταν πια με τόσο κακία αν μάθαινε ότι η Φλωρέτα ήθελε να φανή όσο μπορούσε πιο καλή...

— Τι κρατάς αυτό το στο χέρι σου; τη ρώτησε απότομα ο Ζάκ.

— Μιά μικρούλα περδিকা άρρωστη...

— Πετάξέ την στα σκυλιά... Θα την χάσουν μιά χαρά... Ψάφνή! Έκανε η Φλωρέτα ίκετευτικά. Είναι ζωντανή ακόμα.

— Τόσο το καλότερο!... Θα κάνη να φύγη και θα την κυνηγήσουν... Θα είναι άστολο...

Η Φλωρέτα κύτταζε το κακό παιδί με θλέμμα διαφορετικό από το συνηθισμένο της. Η έκφρασί της είχε γίνει αυστηρή... Άν έπιχειρούσε να της πάρη την περδিকা διά της βίας, πιθανόν να τον χτυπούσε. Θα ντρεπόταν βέβαια για τη συμπεριφορά της αυτή, αλλά τί να έκανε; Αυτή που δεν ήξερε ως τότε τί είναι θυμός, τη στιγμή εκείνη ήταν θυμωμένη...

Δεν συλλογιζε τί λέτε, του είπε. Πρώτα-πρώτα το φτωγό πουλάκι μπορεί σε λίγο να φοφήση... Έπειτα, ο κύρ Άλλάρ θα θυμώσει άμα μάθι ότι πετάξαμε ένα πουλί στους σκυλούς...

Και η Φλωρέτα φοβισμένη μήπως προσβάλη με καμμία κουβέντα της το γιό της κομήσης, άπομακρύνθηκε θιαστικά και ξαναγύρισε στο σπίτι της.

Δεν είχε πια διάθεσι να κλάψη όπως την πρώτη φορά,

όταν είδε τον Ζάκ. Όχι, ένιωθε πως ήταν πολύ διαφορετική τώρα γιατί είχε τη συνείσθησι ότι αυτός είχε άδικο κι' εκείνη είχε δίκιο! Έπηρε τη μικρούλα περδিকা και την έθαλε να πλαγιάσει σ' ένα καλάθι με στουπί που τβόαλε κοντά στη φάτια του τζακιού. Η ζέστη φαινόταν σαν ν' άναζωογονούσε το φτωγό πουλί. Η Φλωρέτα πήρε μιά σταγόνα κρασί και την έρριξε στο μισανοιγμένο ράμφος του πουλιού. Η περδিকা έκλεισε το ράμφος της και κατάπιε το κρασί. Άμέσως τότε τα μάτια της άνοιξαν και σάλεψε λιγάκι το κορμάκι της.

Η μικρούλα είχε γονατίσει και κυτταζε με περιέργεια το πουλάκι. Πόσο ήθελε να ζωντανέψη!... Κι', πραγματικά, η περιποιήσις της Φλωρέτας δεν έπληγαν χαμένες. Το πουλάκι σηκώθηκε στα πόδια του, διάλεξε μιά γωνιά του καλαθού κι' άποκοιμήθηκε. Η Φλωρέτα έκλεισε το καλάθι και εξακολούθησε τη δουλειά της.

Έτσι η Φλωρέτα, που άλλοι την προστάτευαν ως τη στιγμή εκείνη, προστάτευε τώρα με τη σειρά της κι' αυτή ένα μικρό πλάσμα κι' ήταν έτοιμη να το υπερασπιστή και από τον Ζάκ, αν ήθελε να το θάψη.

Την ίδια μέρα, η Φλωρέτα μίλησε στον κύρ Άλλάρ για το άρρωστο πουλάκι και τον παρακάλεσε να της δώσει ένα κλουβί, που ήταν στον άχυρωνα, για να το θάλη.

— Πάρ' το, μικρούλα μου, της απάντησε ο αρχιδασοφύλακας.

— Μά όταν θα κάνω καλά την περδিকা, θα μου την δώσης, κύρ Άλλάρ;

— Έγώ δεν μπορώ να σου την χάρισω, απάντησε ο Άλλάρ. Ζήτησέ την απ' την κυρία, αν θέλεις.

Την άλλη μέρα η περδিকা είχε συνέλθει... Φαίνεται ότι το είχαν χτυπήσει άσχημα και τώρα, μακριά από τ' άλλα πουλιά, άνακτούσε τις δυνάμεις του.

Τα πράγματα εξακολούθησαν ήσυχά το δρόμο τους, χωρίς να συμβή τίποτε το έκτακτο ως την ημέρα που θ' άπέλναν τους φασιανούς και τις περδικές.

Η κομήσα ντε Λάντ θέλησε να παρευρεθή κι' αυτή στο έσπολωμα των πουλιών και πήγε στα πτηνοτροφεία συνοδευομένη από το γιό της τον Ζάκ.

Ο Άλλάρ, βοηθούμενος από τον Φραντί και την Φλωρέτα, έπαρνε τα πουλιά και τα έκλεινε σε μεγάλα καλάθια, σκεπασμένα με δίχτυ. Όταν άδειασαν έντελως τα κλουβιά, ο Ζάκ είπε ξάφνα στον Άλλάρ:

— Δεν είναι όλα τα πουλιά αυτά... Είναι κι' άλλα στο Φραντί το σπίτι...

— Έχετε λάθος, κύριε κομή, διαμαρτυρήθηκε ο Φραντί. Δεν έχω πουλιά στο σπίτι μου...

— Δεν ξέρεις λοιπόν πως η κόρη σου παίρνει πουλιά στο σπίτι σου; Χθες ακόμα την είδα να κρατά ή μιά μικρή περδিকা... Ήταν άρρωστη το κρέας της, Φλωρέτα; Πως την έφαγες; Ψητή; ρώτησε ο Ζάκ γελώντας με κακεντρέχεια.

Η άκουσα Φλωρέτα; είπεν η κομήσα ντε Λάντ. Δεν πιστεύω να έκανες έσύ ένα τέτοιο πράγμα.

— Ο κύριος δεν λέει την αλήθεια, απάντησε η μικρούλα με θάρρος. Το πουλί ήταν σχεδόν ψόφιο, ο κύρ Άλλάρ το ξέρει... Μου έδωσε μάλιστα την άδεια να το περιποιηθώ και μου είπε πως αν το γιατρέψω μπορώ να το ζητήσω από σας, κυρία κομήσα, όχι για να το φάω, μά για να τ' άφήσω να ζήση ελεύθερο.

— Η Φλωρέτα λέει την αλήθεια, είπε και ο Άλλάρ. Είναι τίμιο και ειλικρινές κορίτσι και ή κυρία κομήσα μπορεί να έχη έμπιστοσύνη σε όσα λέει...

Η κομήσα ντε Λάντ δεν είπε τίποτε, άλλα κύτταζε το γιό της με τέτοιο τρόπο, ώστε εκείνος, κατατροπαλιμένος, άναγκάστηκε να γύριση το κεφάλι του άλλου.

— "Ελα πάμε, Άλλάρ! είπε σε λίγο η κόρησα.

Και όλοι τράβηξαν για το μικρό δάσος, κοντά στους καλαμιώνες, όπου άπόλυσαν τα πουλιά.

Η πέρδικες ήσαν άτολμες, φοβόντουσαν να πετάξουν και ο Φραντί αναγκαζόταν να τις θγάξει από τα καλάθια. Έτσι, όταν τότε φοβισμένες και κρυθόντουσαν μέσα στη λόχημη. Μερικές δοκίμασαν να πετάξουν δειλά-δειλά κι έπειτα μαζεύνοντουσαν γύρω στη Φλωρέτα σαν όρνιθια. Η μικρούλα καθόταν χαμώ και τα φώναζε με μιά ξεχωριστή φωνή, στην οποία είχαν συνηθίσει τα πουλιά.

Η Φλωρέτα λυπόταν γιατί έφευγαν τα πουλιά, έπειδή ήξερε ποιά τύχη τα περίμενε.

— Όσο καλά τα καταφέρνεις, της είπε σε κάποια στιγμή ο Ζάκ. "Ετσι που τις ημέρωσες τις πέρδικες, ο πρώτος που θα περνά από το δάσος θα μπορέ να τις σκοτώσει. Ο Άλλάρ θα έκανε καλύτερα να φροντίσει ο ίδιος για τη δουλειά του και να μην αφήνει τα πουλιά σ' ένα μικρό κορίτσι σαν και σένα.

Ο γέρο δασοφύλακας κοκκίνισε.

— Είσαι πολύ μικρός, κύριε κόμη, είπε, και δεν ξέρεις απ' αυτά τα πράγματα... Στάσου μακριά, Φλωρέτα... Για να δομε τώρα αν τα πουλιά θα κάθονται τόσο ήσυχα κοντά στον άφεντη...

Και ο γέρο δασοφύλακας παρακάλεσε τον Ζάκ να πλησιάσει τις πέρδικες.

Έκείνες όμως, μόλις τον είδαν, πέταξαν και κρύφτηκαν στο δάσος και στον καλαμιώνα.

— Δοκίμασε, κύριε κόμη, να σκοτώσεις μερικές, όταν θ' άρχισή το κυνήγι! έπρόσθεσε σε λίγο ο Άλλάρ. Τότε θα δής πολύ καλά πώς τα πουλιά μου δεν εινε ήμερα με δλους!

Άφου άπόλυσαν τα πουλιά, ο καθένας ξαναγύρισε στο σπίτι του. Μά όλοι ήσαν δυσαρεστημένοι με τα λόγια που είχε πει το κακό παιδί μιάς τόσο καλής μητέρας.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΙ ΖΑΚ

"Όταν ήρθε η έποχή του κυνηγιού, η πέρδικες κ' οι φασιανοί πετούσαν τόσο καλά, ώστε ο Ζάκ δεν σκότωσε κανένα, αν και είχε ένα ωραιότατο άγγλικό όπλο που του είχε χαρίσει η μητέρα του. Ο Άλλάρ έτριβε τα χέρια του από ευχαρίστηση, γιατί δεν μπορούσε να ξεχάσει ακόμα τις μομφές που του είχε άπευθύνει ο Ζάκ.

Η Φλωρέτα έμενε τώρα τις περισσότερες ώρες στο σπίτι της και μόνον όταν είχε δουλειά έβγαине έξω ή όταν έπρόκειτο να έπισκεφθή τους φίλους της στην άγροικία τους.

Μετά το καλοκαίρι, μιά μέρα ο Γιάννης είχε πάει να δει τη Φλωρέτα.

Πόσο ευχαριστήθηκαν τα δυο παιδιά που θρискόντουσαν μαζί!

Η παρουσία του Γιάννη έδινε θάρρος στην Φλωρέτα, η οποία του είχε πει να πάνε μαζί στο δάσος. Είχαν δέκα μέρες να ιδωθούν και είχαν να πουνε τόσα πράγματα.

Κάθονταν κάτω από μιά θελανιδιά κι άρχισαν να κουβεντιάζον.

Έξαφνα ένας πυροβολισμός άκούστηκε τόσο κοντά, ώστε τα σκάγια σκορπίστηκαν γύρω στα παιδιά, τα οποία άμέσως πετάχτηκαν άμέσως άπάνω.

— Ε, σό, καλόπαιδο, με το τουφέκι, δεν βλέπεις πώς εινε άνθρωποι έδω; φώναξε ο Γιάννης.

Την ίδια στιγμή, ένα λαγωνικό που είχε μυριστεί ένα λαγό, πέρασε από μπροστά τους. Κι από πίσω φάνηκε ο Ζάκ με κομφότατο κυνηγετικό κοστούμι, με το σάκκο του έντελώς άδειανό.

— Α, εσύ είσαι, Φλωρέτα; Λίγο έλειψε να σε πάρουν τα σκάγια μου! Μά ποιός σου είπε να τριγυρίζεις στο δάσος με παιδιά του δρόμου.

— Κάνεις λάθος, άπάντησε ζωηρά ο Γιάννης. Δεν είμαι παιδί του δρόμου. Ο πατέρας μου εινε γείτονάς σας και τα χωράφια μας συνορεύουν με τα δικά σας...

— "Ω! τον κύριο γείτονα! Έκανε με ειρωνεία ο Ζάκ. Και

πώς δεν έπηγάτε σεις στο κυνήγι;...

— Έγώ δεν πάω στο κυνήγι. Πηγαίνει ο πατέρας μου, μα δεν γυρίζει ποτέ έτσι με τα χέρια άδειανά σαν έσένα... Χθες, Κυριακή, έφερε δυο λαγούς...

— Όποτε ο πατέρας σου κυνηγάει στο δάσος μας; ρώτησε ο Ζάκ.

— Ο πατέρας μου δεν παίρνει ποτέ ξένο πράγμα, εινε ο Γιάννης. Κι έμεις έχουμε δάσος για να πηγαίνει κυνήγι. Φαίνεται όμως πώς δεν σου φτάνει και γι' αυτό ήρθε στο δικό μας.

— Η κυρία κόρησα μου έδωσε την άδεια ναρχώμαι έδω με τους φίλους μου, είπε με ζωηρότητα η Φλωρέτα. Και νομίζω πώς δεν πειράζουμε κανένα που καθόμαστε κάτω από τα δέντρα.

— Καλά, εινε ο Ζάκ. Άφου σ' άρέσει, μείνε με το φίλο σου. Έγώ φεύγω!...

Και άπομακρύνθηκε χωρίς να χαιρετήσει!...

— "Ω! το παλινόπαιδο! φώναξε ο Γιάννης. "Έχει τύχη που εινε άφεντικό σου και που θρίσκεται στο δάσος του... Άλλοιώς, θα του δείχννα έγώ...

Η Φλωρέτα δεν είχε πει διάθεσι να μιλήσει και ξαναγύρισε με το Γιάννη στο σπίτι της. Εκεί άνέκτησε την ευθυμία της κι έδειξε την πέρδικά της στο φίλο της. Ο Γιάννης δείπνησε μαζί με τον πατέρα και με την κόρη και το θράδυ ξαναγύρισε στην άγροικία.

Το Σεπτέμβριο, που ξαναρχισαν τα μαθήματα, ο Ζάκ ξαναγύρισε στο έκπαιδευτήριό του στο Παρίσι. Κανένας δεν λυπήθηκε για την αναχώρησή του, εκτός από τη μητέρα του, η οποία όστόσο λυπόταν κατάκαρδα για τον κακό χαρακτήρα του γιου της.

Όλο το χειμώνα, η Φλωρέτα έξακολούθησε να πηγαίνει στο σχολείο, όπου έκανε μεγάλες προόδους. Ο Γιάννης έμαθε να κάνει λογαριασμούς σαν έμπορος κ' η Φλωρέτα έμαθε να γράφει και να διαβάσει περίφημα. Διάβαζε επίσης όλα τα βιβλία που η κόρησα είχε την καλωσύνη να της δανείζει. Αυτή, ήταν η καλύτερη έποχή για τα δυο παιδιά. Βρισκόντουσαν όλες τις ημέρες μαζί, ως και τις Κυριακές άκόμη, γιατί η Φλωρέτα πήγαινε ταχτικά στην άγροικία.

Ο γέρο Άλλάρ είχε πάρει τη σύνταξη του και κατοικούσε στο ίδιόκτητο σπίτι του, σε δυο μιλίων άπόστασι από την θίλλα. Είχε άπαιτήσει από τον Φραντί να του υποσχεθί ότι θα πήγαινε να τον βλέπει εκεί με την Φλωρέτα, για την οποία έννοιωθε μεγάλη αγάπη.

Το καλοκαίρι ξαναγύρισε ο Ζάκ για να περάσει τις διακοπές του κοντά στη μητέρα του, αλλά ήταν μαζί του και ο παιδαγωγός του, ο οποίος δεν τον άφηνε ούτε στιγμή από κοντά του. "Ετσι το κακό αυτό παιδί δεν εβρίσκε ευκαιρία

για να πειράξει και να δυσαρεστήσει τη Φλωρέτα.

Ο Φραντί είχε γίνει λαμπρός δασοφύλακας και όλοι οι λαθροθήρες τον έτρεμαν. Γύριζε αδιάκοπα στο δάσος, ως και τις νύχτες άκόμα, πράγμα που άνησυχούσε πολύ την κόρη του. Αλλά η Φλωρέτα δεν ήταν καθόλου δειλή και ο πατέρας της, φεύγοντας, έπαιρνε μαζί του το κλειδί της, έξωπορτας για να μη την ξυπνά, όταν γύριζε.

— Δεν θα σου άρεσε να γίνης και σύ δασοφύλακας; ρωτούσε συχνά η Φλωρέτα το Γιάννη. Θάνε άμορφα και, όταν θα γεράσει ο πατέρας, θα πάρης εσύ τη θέση του.

— Δεν μπορώ... Έχουμε δικές μας δουλειές... Άν γυρίσει ο άδελφός μου που εινε στο χτήμα του θείου μου, ίσως να γίνη κάτι... Μά μπορεί ο άδελφός μου να μείνει για πάντα εκεί, γιατί ο θεός μου δεν έχει παιδιά...

— Τί κρίμα, Γιάννη!... Τί κρίμα!... Πόσο θα ήθελα να σ' έχω έδω κοντά μου!...

Στο μεταξύ, η Φλωρέτα έξακολουθούσε να πηγαίνει στο σχολείο, αλλά χωρίς το Γιάννη πειά. Ξαναγύριζε το θράδυ με τ' άλλα κορίτσια, αλλά όσο ευχαριστιόταν να μιλά με το φίλο της, τόσο της άρεσε να σωμαίνει με τις συμμαθήτριάς της...

(Άκολουθεί)

— Καλά, άφου σ' άρέσει, μείνε με τον φίλο σου, είπε ο Ζάκ. Έγώ φεύγω.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΗΣ

Ω! το μίσος!... Δεν υπάρχει στον κόσμο τρομερότερη δύναμις από το μίσος!... Μου συνέθε κάποτε να παρακολουθήσω από κοντά την εκδήλωσι ενός πραγματικού μίσους, ενός μίσους που περίμενε υπομονετικά όλόκληρα χρόνια για να ίκανοποιηση την άσθετη δίψα του, που άπολάμβανε σιγά-σιγά και ήδονικά το θύμα του...

Η παιδική μου ήλικία εινε όλόκληρη πλημμυρισμένη από την άνάμνησι δυο μικρών συμμαθητών μου, του Ύμπερ ντε Πλεκαντίν και του Ροδόλφου ντ' Αρβάν. Μαζύ τελειώσαμε το γυμνάσιο, μαζύ παρακολουθήσαμε νομικά στο Παρίσι. Δεν είχαμε κανένα μυστικό ο ένας από τον άλλο. Κι' εγώ άγαπούσα εξίσου τον φιλάσθενο και κακεκτικόν Ύμπερ καθώς και τον εύσωμο και ρωμαλέο Ροδόλφο...

Αργότερα, το ρεύμα της ζωής μας χώρισε και μάς παρέσυρε προς διαφορετικές κατευθύνσεις. Στην αρχή, είχαμε τακτική άλληλογραφία. Μιά μέρα σταμάτησε κι αυτή... Το μόνο που ήξερα για τους παλιούς μου φίλους ήταν ότι ζούσανε και οι δυο στην έπαρχία τους, την Βρετάνη. Τέλος, ύστερ' από πολλά χρόνια, μου παρουσιάστηκε η ευκαιρία να πάω να τους βρω. Έμεναν ο καθένας στον πύργο του, σχεδόν γείτονες. Ζούσανε μόνοι. Όσο που δεν περνούσε μέρα που να μην συναντηθούμε μιά στο σπίτι του ενός και μιά στο άλλο.

Πρώτος ο Ύμπερ με κάλεσε να φάμε μαζί. Μας σερβίριαν στη μεγάλη τραπέζια του πύργου, γεμάτην παλιά έπιπλα και έργα τέχνης. Ήπιαμε πολύ και έτσι μπερρέσαμε να θυμηθούμε εύκολότερα τα παλιά, τα περασμένα χρόνια. Ο Ύμπερ και ο Ροδόλφος διατηρούσανε ζωηρότερα στο μυαλό τους τις άναμνήσεις αυτές, ίσως έπειδή βλεπόντουσαν συχνά και τους παρουσιάζονταν η ευκαιρία να μιλήσουν για την παιδική τους ήλικία.

— Καλά που το θυμήθηκα! είπα ξαφνικά. Κάποτε, Ύμπερ, διάβασα σε μιά έφημερίδα την άγγελία των γάμων ενός Πλεκαντίν... Μήπως ήσουν εσύ;

Ο Ύμπερ δεν μου άποκρίθηκε άμέσως. Στήριξε τους αγκώνες του στο τραπέζι, έπιασε το κεφάλι του με τα δυο του χέρια, έριξε ένα παράξενο βλέμμα στον Ροδόλφο, ο οποίος κύτταξε άλλοι, και τέλος είπε με ήρεμη φωνή:

— Ναι, εγώ ήμουν! Μιά φορά αγάπησα στη ζωή μου... Και η κοπέλλα που αγάπησα δέχτηκε να γίνη γυναίκα μου... Α! υπήρξαμε πολύ εύτυχισμένοι, η "Εδιθ κι' εγώ... Ευμάσαι, άλήθεια, Ροδόλφε, πόσο είμαστε εύτυχισμένοι; Κι' η "Εδιθ ήταν τόσο ωραία και την άγαπούσα τόσο πολύ! Έξ' άλλου, με άγαπούσε κι' εκείνη πολύ, στην αρχή. Δεν ήξερε πώς να μου έκδηλώση την στοργή, την τρυφερότητά της...

Μιά μέρα, χρειάστηκε να φύγω. Έλειψα έξη μήνες... Είχα κάνει ένα ταξίδι ως την Ιταλία, για οικογενειακούς λόγους. Όταν γύρισα, τρέποντας όλόκληρος από την λαχτάρα να ξανασφίξω την γυναίκα μου στην άγκαλιά μου, η "Εδιθ μου έκανε ψυχρή υποδοχή... Με πήρε την έπομένη και μέρος και μου είπε άπαθέστατα:

— Ύμπερ, μάθε ότι δεν σ' αγαπάω πια!...

Τα λόγια αυτά τα είπε κυττάζοντάς με κατάματα, με θάρρος και άποφασιστικότητα.

— Άγαπώ έναν άλλο! συνέχισε. Και άνήκω σ' αυτόν! Είμαι δική του! Καταλαβαίνεις τί θέλω να σου πώ;...

Νόμισα ότι η "Εδιθ τρελάθηκε. Και η άλήθεια εινε

ότι τα μάτια της πετούσανε παράξενες λάμψεις... Παρ' όλη την ταραχή μου, δεν δυσκολεύτηκα να καταλάβω ότι η "Εδιθ μιλούσε υπό την έπίδρασι κάποιας άλλης δύναμεις, άνώτερης από την δική της... Με κατέλαβε άμέσως η έπιθυμία να την στραγγαλίσω, να την σκοτώσω... Όστόσο, το μόνο που μπόρεσα να κάνω ήταν να ξεσπάσω σε δυνατά αναφυλλήτα, σαν μικρό παιδί...

— Δεν εινε δυνατόν! δεν εινε δυνατόν! τραύλισα, άπλώνοντας ίκετευτικά τα χέρια μου. Μου φαίνεται ότι βλέπω ένα κακό όνειρο...

— Αυτή εινε η άλήθεια! με διέκοψε άπότομα η "Εδιθ. Και μου φαίνεται ότι το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε εινε να βρούμε μιά λύσι... Καταλαβαίνω, βέβαια, την λύπη σου, μα δεν μπορώ να σου κάνω τίποτα... Στο διάστημα της άπουσίας σου με άπασχόλησε πολύ το πρόβλημα της λύσεως που πρέπει να δοθί στην ιστορία αυτή... Κατάλαβα, λοιπόν, ότι δεν μπορώ πια να ζήσω μαζί σου, ότι μονάχα μ' έκεινον μπορώ να ζήσω. Έπειδή, όμως σέβομαι τ' όνομά σου και άναγνωρίζω ότι δεν εινε σωστό να κηλιδώσω την οικογενειακή σου υπόληψι, θα σου προτείνω τα έξης: Πρέπει να πεθάνω, να προσποιηθώ δηλαδή ότι πέθανα... Άν με βοηθήσης κι' εσύ, κανείς δεν θα καταλάβη τίποτα... Ο οικογενειακός μας τάφος εινε αρκετά εύρύχωρος... Θα τοποθετήσης το φέρετρό μου σε μιά γωνία και την βραδυά της κηδείας θα στείλεις το κλειδί του τάφου στην διεύθυνσι που θα σου άφήσω στο γραφείο μου... Ο παραλήπτης, ο άνδρας δηλαδή που άγαπώ, θάρρη να με βγάλη από τον τάφο και θα με πάρη μαζί του για να ζήσουμε μαζί, σ' έναν μακρινό τόπο, μιά καινούργια ζωή!...

Την παράδοξη αυτή πρότασι μου έκανε η "Εδιθ, με το φυσικότερο ύφος του κόσμου.

Μονάχα σ' ένα γυναικείο μυαλό θα μπορούσε να ριζοβολήσει μιά σκέψη τόσο τερατώδης —σ' ένα γυναικείο μυαλό θολωμένο από το έρωτικό πάθος. Θεέ μου! δεν μπορούσα να πιστέψω ότι τα λόγια αυτά έβγαίναν από τα χείλη της τρυφερής και στοργικής "Εδιθ!... Καταλαβαίνω όμως ότι μονάχα μιά μεγάλη αγάπη θα είχε την ίκανότητα να διαφείρη σε τέτοιο βαθμό την συνειδησι της "Εδιθ... Καταλαβαίνω επίσης, από τον τόνο της φωνής της, ότι αν δεν δεχόμουν τη λύσι που μου πρότεινε, ήταν διατεθειμένη να εγκαταλείψη το σπίτι μου και να ακολουθήσει φανερά τον άλλον, άδιαφορώντας για τα σχόλια του κόσμου... Ω! ήμουν βέβαιος ότι τίποτα δεν θα μπόρουσε να την άταμάτηση στον κατήφορο που πήρε... Και άναγκάστηκε να άποκύσω στην άξίωσί της...

Κύτταξα τον φίλο μου κατάπληκτος. Ο Ύμπερ γεμισε την πίπα του, την άναψε και έστειλε συνεχώς:

— Ναι, δέχτηκα την πρότασι της γυναίκας μου... Και την άφησα να πεθάνη... Από σέβασμό προς τον ελίκρη μου πόνο, μήπως δεν έχω να πραγματοποιήσω την άγαπημένη μου "Εδιθ; μ' άφησαν να την ξενοχτίσω... Μόνο μου την κατέβασα στον κρύο τάφο... Εκεί κάτω, προσπάθησα για μιά άκόμα φορά

Σου πήρε ο θάνατος την έρωμένη σου μέσ' από την άγκαλιά σου!...

νά την μεταπέισω... Έκείνη, όμως, ήταν ανένδοτη...

»Κάρφωσα το φέρετρό της με τα ίδια μου τα χέρια... Θυμάσαι, Ροδόλφε, την απελπισία μου; ούτ' ένα δάκρυ δέν κύλησε από τα μάτια μου, μά' όλοι φοβήθηκαν μήπως τρελλαθώ... Καθώς βλέπετε, είχα την δύναμη ν' ανθέξω στην σκληρή αυτή δοκιμασία και νά μη χάσω το λογικό μου...

—Αυτή είνε ή ιστορία του γάμου μου!...

Και ό 'Υμπερ σηκώθηκε από την καρέκλα του και άρχισε νά περιφέρεται στην τραπεζαρία, σφυρίζοντας, σάν νά είχε τελειώσει την αφήγησή του.

—Κ' ύστερα; τόν ρώτησα, τρέμοντας από αγωνία.

—Τί ύστερα;

—Τί άπέγινε με τό κλειδί;

—Ποιό κλειδί;... "Α! ναι, τό κλειδί του τάφου... "Ε! λοιπόν, άγαπητέ μου, δέν μπόρεσα νά βρώ την διεύθυνσι του φίλου της γυναίκας μου... "Η "Εδιθ μου είχε πη ότι θά την άφηνε στο γραφείο της... Δέν μπόρεσα, όμως, νά την άνακαλύψω... Φαίνεται ότι θά λησιμόνησε νά την γράψω, από την ταραχή της... Κι' έπειδή δέν ήξερα σε ποιόν νά στείλω τό κλειδί, περίμενα νάρθη μόνος του ό κύριος αυτός νά μου ζητήσει... την γυναίκα μου... "Εκανα τή σκέψη ότι θά ήταν συνεννοημένος με την... μακαρίτισσα. Κανείς, όμως, δέν παρουσιάστηκε... Φαίνεται ότι τό σχέδιο αυτό τό συνέλαβε ή γυναίκα μου χωρίς νά πη τίποτε ούτε στον φίλο της... Θά του τά έλεγε ίσως όλα στην έπιστολή... που δέν του έγραψε!...

"Ενα μουγκρητό άκούστηκε τότε μέσ' στην τραπεζαρία. Ο Ροδόλφος σηκώθηκε όρθιος και κύτταξε τόν 'Υμπερ με μάτια όρθάνοιχτα από τρόμο...

Τότε μονάχα μάντεψα την φριχτή αλήθεια! "Ο Ροδόλφος ήταν ό φίλος της "Εδιθ!...

"Αλλ' ό 'Υμπερ πλησίασε τόν Ροδόλφο άτάραχος και του είπε χαμογελώντας:

—Τί σου συμβαίνει, άγαπημένε μου φίλε;... "Η αλήθεια είνε ότι λησιμόνησα νά σου διηγηθώ μέχρι σήμερα την ιστορία αυτή... Φοβήθηκα έξ άλλου μη σε λυπήσω, έπειδή ήξερα ότι αγαπούσες λίγο την "Εδιθ... "Ας είνε, φάνηκες πολύ καλός μαζί μου... Κάθε μέρα έρχόσουν γιά νά με παρηγορήσεις... Και τώρα έχω νά σου ζητήσω μία χάρη... Τό κλειδί του τάφου τό φυλάω ακόμη εγώ... Θά είχες την καλwsύνη νά τό πάρης τώρα εσύ; Θά με υποχρεώσης!

Και ό 'Υμπερ, λέγοντας αυτά, άνοιξε τό πουκάμισό του κι' έδειξε ένα κλειδί κατακόκκινο από την σκουριά, πού κρεμότανε από τό λαιμό του, από μία αλυσίδα. Και, βγάζοντας πειά τό προσωπίο, συνέχισε μ' ένα άγριο, αίσχολεμένο γέλιο:

—Μπορείς τώρα, καταραμένε, νά πäs νά βρής τόν σκελετό της άγαπημένης σου! Σε περιμένει μέσα στο φέρετρό της νά πάτε νά ζήσετε μαζί μία καινούργια ζωή, σ' έναν μακρινό τόπο!... Φτωχέ μου φίλε, τί έπαθες!... Σου πήρε ό θάνατος την έρωμένη σου μέσ' από την άγκαλιά σου!... Χαχαχαά!...

MAURICE LEBLANC

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΑΚΡΙΒΩΤΕΡΟ ΒΙΒΛΙΟ

Τό ακριβώτερο βιβλίο του κόσμου υπάρχει στη Βιβλιοθήκη του Βατικανού δωρηθέν από τούς καθολικούς της Βραζιλίας, έπ' ευκαιρία της χειροτονίας του πρώτου βραζιλιανού καρδινάλιου.

Τά φύλλα του είνε από καθαρό χρυσάφι πάνω στα ό-τοια έχει τυπωθή ή ιστορία της Βραζιλίας άναγλυφικώς. Μπροστά είνε ή εικών του πάπα Βενεδίκτου, περιβαλλομένη από 190 διαμάντια έξόχου λαμπρότητος.

Τό βιβλίο τελειώνει μ' έναν χάρτη της Βραζιλίας πού έχει σχηματισθή από διάφορα πολύτιμα πετράδια, τά ό-ποία έχουν διαφορετικό χρώμα γιά κάθε έπαρχία της βραζιλιανής Δημοκρατίας.

Μόνον τό «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» αγοράζει, εις απόλυτως ικανοποιητικές τιμές, παλαιά βιβλία, έφημερίδες και περιοδικά, από τού 1900, διάφορα φυλλάδια, παλιές φωτογραφίες, εικόνες, έγγραφα κ.τ.λ. Πληροφορία: Γραφεία «Μπουκέτο», Γερμανού Παλαιών Πατρών 5, Κήπος Κλαυθμώνος, 3—9 μ. μ. καθ' έκάστην και τας Κυριακάς.

Η ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

Τό «Μπουκέτο» έξέδωκε μέχρι σήμεραν χάριν των άναγνωστών του μίαν σειράν άριστουργηματικών μυθιστορημάτων.

Τά μυθιστορήματα αυτά δύνανται νά τά προμηθευθούν οι άναγνώσται μας άπευθυνόμενοι εις τά γραφεία μας όδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5β' (έναντι πλατείας Κλαυθμώνος), πρὸς 8 δραχ. Έκαστον.

- 1) «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» του 'Αλφόνσου Κάρο.
- 2) «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» του 'Αλεξάνδρου Δουμά (νιού)
- 3) «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» του 'Αββά Πρεβό.
- 4) «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» του Λαμαρτίνου.
- 5) «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» του Μυσέ.
- 6) «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» της Ντελλύ.
- 7) «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» του Α. Δουμά (πατρός).
- 8) «ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» της Ντελλύ.
- 9) «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» του Δουμά (πατρός).
- 10) «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» του Έτεν σέλ.
- 11) «Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ» του κόμητος
- 12) ντε Σεμουά.
- «Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ» του 'Οκτ. Φεγιέ.
- 13) «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» του Πώλ Φεβάλ.
- 14 «ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ» του Πώλ Φεβάλ — Β' μέρος του «ΩΡΑΙΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» (μόλις έξεδόθη.) (Σελίδες 400. Δραχμαί 10).

Από τας παλαιότερας έκδόσεις του «Μπουκέτου» δίδονται εις τούς άναγνώσται μας με δραχμάς 5 διά τας 'Αθήνας και 6 δραχμάς διά τας έπαρχίας, τά εξής βιβλία:

- «Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» του Ρ. Στήβενσον.
- «Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» της Σέλμας Λάγκερλεφ.
- «Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» του Ερ. Μυρζέ.
- «Η ΣΟΝΙΑ» της Γκρεβίλ.

Και «ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡ ΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» του Έντγαρ Πόε.

(Δύο τόμοι, έκαστός δραχ. 5 διά τας 'Αθήνας και 6 διά τας Έπαρχιας)

Και τά όκτώ περίφημα:

«ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

πού τιμώνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. Έκαστον διά τας 'Αθήνας και 6 διά τας Έπαρχίας, έλεύθερα ταχυδρομικῶν τελών.

Διά τό 'Εξωτερικόν επί πλέον τά ταχυδρομικά έξοδα. Είδοποιούνται όμως οι άναγνώσται μας, ότι τά βιβλία αυτά πρέπει νά τά ζητήσουν άπ' ευθείας από τά γραφεία μας, καθ' όσον δέν θά σταλῶσιν εις τά κατά τόπους πρακτορεία των έφημερίδων.

Η ΣΕΛΙΣΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο ΑΡΧΙΤΕΜΠΕΛΗΣ

(Μαροκινό παραμύθι)

Μία φορά ό δοξασμένος καλίφης 'Αβδελκαδάρ έλ Μπαρ-φιδ βγήκε με τόν βεζύρη του γιά νά βρῇ τόν μεγαλύτερο τεμπέλη του τόπου. Σ' εκείνον πού πραγματικά θά του άποδείκνυε πὸς είνε ό μεγαλύτερος τεμπέλης, θά του χάριζε ένα σακκούλι φλουριά.

Κατέθηκε λοιπόν με τόν βεζύρη στον κήπο και άρχισαν νά περπατούν, ψάχνοντας νά βροῦν τόν πρώτο τεμπέλη. Δέν άργησαν νά ιδοῦν έναν στρατιώτη έαπλωμένο έπάνω στα χόρτα.

"Ήταν ό 'Αχμέτ Βαγδαδής, μεγάλος τεμπέλης.

—'Αχμέτ, του φωνάζει ό βεζύρης, έλα νά προσκυνήσης τόν Σουλτάνο σου!

Ο 'Αχμέτ έτρεξε φοβισμένος. Ο καλίφης τότε του είπε: —Έρώ πού είσαι καλός πολεμιστής. "Ηθελα όμως νά ξέρω και ως πού φτάνει ή τεμπელიά σου.

—Θά σου τό πῶ, άφέντη μου. Μπορεί νά είμαι τρεις μέρες νηστικός και νά μου παρουσιάσουν πιστέλες όλόκληρες από κουσκοῦσι χωρίς νά κουνηθῶ από την θέσι μου.

Ο καλίφης ήταν έτοιμος νά του δώσει την σακκούλα με τά φλουριά. Ο τεμπέλης όμως, πού δέν είχε καταλάβει περί τίνος επρόκειτο, εξακολούθησε:

—'Αφέντη μου, μη με ελπίσης γιά την τεμπელიά μου, γιατί ανάμεσα στους δούλους σου υπάρχουν κι' άλλος πιδ τεμπέλης από μένα. Είνε ό καλλιγράφος 'Αλῆ, πού με περνάει έκαστό όργυνιές στην τεμπელიά.

Ο καλίφης γέλασε και πήγε νά βρῇ τόν καλλιγράφο, πού ήταν έαπλωμένος κάτω από ένα δέντρο. Ο τεμπέλης μόλις είδε τόν άρχηγό των Πιστών τόν προσκύνησε.

—Είνε αλήθεια, του λέει ό καλίφης, αυτά πού διαδίδονται; Είσαι αληθινά ό μεγαλύτερος τεμπέλης του κράτους μου; "Αν είσαι θά τιμηθής και θά πάρης την άνταμοιβή πού σου πρέπει.

Ο 'Αλῆς τότε του άπάντησε:

—'Αν βρεθῶ στην άκροθαλασσιά και φουσκώση τό κύμα κι' έρθη γιά νά με πνίξη, εγώ δέν θά τό κουνήσω από την θέσι μου. Θά προτιμούσα νά πνιγῶ παρά νά σαλέψω.

Ο καλίφης ήταν έτοι-

μος πάλι νά δώσει τά φλουριά στον τεμπέλη, όταν ό βεζύρης Γιαφφάρ του είπε:

—'Ας εξακολουθήσουμε τόν δρόμο μας, ένδοξε καλίφε. "Ισως βρούμε περπατώντας και χειρότερους τεμπέληδες. Περπατούσαν πολλή ώρα όταν εξαφνα άκούσαν μία φωνή νά παρακαλή:

—'Αλλάχ! 'Αλλάχ! Δέν μ' έκανες σουλτάνο νά μένω έαπλωμένος όλη την ήμέρα!

—Είνε ό 'Ομάρ, είπε ό βεζύρης. Ο πιδ μεγάλος τεμπέλης του κόσμου.

Ο καλίφης προσκάλεσε τόν τεμπέλη νά πάη κοντά του.

—'Ελα δῶ, 'Ομάρ! Είμαι ό σουλτάνος σου!

—'Ελα σύ δῶ, του άπάντησε ό 'Ομάρ.

Κατάπληκτος ό σουλτάνος γιά την τόση τεμπელიά, έ-βγαλε νά του δώσει τά φλουριά.

—Πάρε αυτά τά χρήματα, του είπε. Είνε τό βραβείο της τεμπелиάς.

Ο 'Ομάρ όμως δέν άπλωνε τό χέρι του.

—Βάλ' τα στην τσέπη μου, είπε στον σουλτάνο και χασμουρήθηκε!...

(Από την Ισπανο-άραβική συλλογή του ΜΠΕΝ — ΤΑΤΑ)

ΤΗΣ ΝΑΞΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ι

Αῦριο 'νε Κυριακή
βάζω τ' άσπρο μου

(βρακι
κατεβαίνω στο Σαγ-
(κρί

νά βαφτίσ' ένα παιδί
νά τό βγάλω Καν-
(σταντή.

—Κωνσταντή καράβο-
(κόρη

δός έμένα τό ποτήρι
νά κεράσω τη Σταμά-
(τα

τη χρυσή, τη μαυρο-
(μάτα

πούχει τά φλουριά στη
(τσέπη

και τά γρόσια στο
(σεγκρέτι.

ΙΙ

Μία φορά τόν μιά
(γρήα

κ' είχε πόνος στην κοι-
(λιά.

Είχε πόνος κ' είχε ζάλη
στεναχώρηση μεγάλη.
Πάσα φέρουν τό για-
(τρό.

—'Εχεις όρεξι νά τρώ;
—Σήμερα δέν ήφα'
(άλλο

παρά έν' άρνι μεγάλο
κι' ά μολάχη κι' άλ-
(λη πείνα

τρώω και μία προβα-
(τίνα.

και τῇ λέει κ' ό για-
(τρός:

—Τόν περιόρομο νά
(τρώς!

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ ΣΑΣ

Ο μύλος γυρίζει, ό μύλος κροτεί!...

"Αχ πόσον μ' άρέσει και μ' εύχαριστεί!

Τό έξέρετε όλοι αυτό τό τραγουδάκι... Μά αυτό πού δέν έξέρετε είνε ό μύλος ό τσίος. "Αν θέλετε νά τόν δῆτε, κόψτε αυτά τά κωμικά πρόσωπα και ζωάκια εικόνες μας και εφαρμόστε τα μεταξύ τους έτσι, ώστε στο κενό πού θά μείνει στη μέση νά σχηματισθῇ ό μύλος.

Ο Παύλος μου, πού τόν ά-
γοπούσα τόσον, πατέρα των
δύο αγαπημένων παιδιών μας
μέ παραμελούσε. Περνούσε
σπάνια τά βράδια στό σπίτι,
και όταν έμενε ήτο μαζί μου
απότομος και κακόκεφος. Α-
κουσα τότε ένα βράδυ νά όμι-
λούν γιά μιá άλλη γυναίκα.
Ένόμισα ότι ή καρδιά μου θα
έσπαζε και όταν ή αδελφή μου
Λουίζα ήλθε νά μάς άπισκεφθή
της είπα όλον τόν πόνο μου.
Μου έδωσε μιá θαυμασία συμ-
βουλή.

«Η μητρότης και αι οι
κακαί έργασίαι έχάλασαν τό
πρόσωπό σου Νίνα, μου είπε.
Σέ κανένα άνδρα δέν αρέσει
νά ξαναβρίσκη στό σπίτι μιá
γυναίκα ρυτιδωμένη, γηρασμέ-
νη, πού δείχνει κουρασμένη.
Αλλά μην απελπίζεσαι, διότι
γνωρίζω ένα μέσον ταχύ και
εύκολον διά νά απαλλαγής
άπ' αυτές τās ρυτίδας και νά
ξανακάμης τό πρόσωπό σου
καθαρό, φρέσκο και νεανικό
όπως ήσουν μιá σύζυγος τό-
σον μαγευτική στην άρχή του
γάμου σου».

Μου είπε τό μυστικόν της,
τό όποϊον συνίσταται εις τό
νά μεταχειρίζεται κάθε βράδυ
προτού κατακλιθή ΚΡΕΜΑ ΤΟ-
ΚΑΛΟΝ, χρώματος ρόζ. Την
έδοκίμασα πράγματι και έμει-
να κατάπληκτος από την βελ-
τίωσι όπου έπροξένησε εις την
έπιδερμίδα μου. Έντός μερι-

κών εβδομάδων όλαι αι ρυτί-
δες έξηλεϊφθον και ξαναπέ-
κτησα την κοριτσιίστική μου
φρεσκάδα. Τώρα ο Παύλος
μου μου λέγει ότι είνε πού πο-
λύ έρωτευμένος μαζί μου από
άλλοτε. Τό μυστικόν της ΚΡΕ-
ΜΑΣ ΤΟΚΑΛΟΝ τροφή διά την
έπιδερμίδα είνε ότι περιέχει
έν ύλικόν ανανεωτικόν και φυ-
σικόν όνομαζόμενον «Biocel»
τό όποϊον εύρίσκεται έντός
της έπιδερμίδος. Όταν ή έπι-
δερμς χάνη τό φυσικόν της
«Biocel» γίνονται αι ρυτίδες
όταν του επαναδίδεται αι ρυ-
τίδες εξαφανίζονται. Τό «Bio-
cel» έπιτυγχάνεται τώρα από
νέα ζώα κατά την μέθοδον του
καθηγητού του Πανεπιστημίου
της Βιέννης Dr Karl Stejkal
και περιέχεται έντός της ΚΡΕ-
ΜΑΣ ΤΟΚΑΛΟΝ, χρώματος
ρόζ διά την έπιδερμίδα.

Μεταχειρίζοντάς την τό βρά-
δυ πρό του ύπνου κάθε γυναί-
κα δύναται ν' απαλαγή ταχέ-
ως από τās ρυτίδας, νά ξανα-
νειώση μιá έπιδερμίδα γηρασμέ-
νη και μαραμένη και νά φαίνε-
ται 10-15 χρόνια νεώτερα. Κα-
λά άποτελέσματα είνε έγγυη-
μένα άλλως τά χρήματα έπι-
στρέφονται.

ΠΟΛΩΝΙΚΑ ΣΚΟΝΑΚΙΑ
"MIGRENO-NERVOSIN."
ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤ **ΚΟΚΚΟΡΑΣ**

Έξοχον υαλοπράνιζιόν
φάρμακον έπιδρά άμεσως
και άσφαλώς υαλά των

ΚΕΦΑΛΟΠΟΝΟΝ
ΗΜΙΚΡΑΝΙΑΣ-ΝΕΥΡΑΛΓΙΑΣ
ΟΔΟΝΤΟΠΟΝΟΝ
ΓΡΙΠΠΗΣ-ΚΡΥΟΛΟΓΙΜΑΤΟΝ
ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΟΝ-ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΝ
ΠΟΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφέρειας Αθηνών— Πειραιώς πρός
εύκολίαν του κοινού:

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ δόδος Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, δόδος Πατησίων αριθ. 165.
ΚΥΨΕΛΗΣ, δόδος Κυψέλης αριθ. 86.
ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θησέως αριθ. 116
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, δόδος Εδναχίδου.
ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, Γωνία Μαυρομυγλή και Κάλυδρου
ΠΛΑΚΑΣ, δόδος Καπνικαρέας αριθ. 37.
ΚΟΛΩΝΟΥ, δδ. Συγγάκου πλησίον σταθ. ΣΠΑΠ—ΣΕΡ
ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ δδ. Πειραιώς 79, πλησίον Λαχαναγοράς
ΒΑΘΗΣ δόδος Αριστοτέλους 15α
ΠΛ. ΗΡΩΩΝ δόδος Καραϊσκάκη 31
ΛΧΑΡΝΩΝ δόδος Αχαρνών 114

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Όδός Όμήρου 16, παρά την Άγιαν Τριάδα
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακράς Στοάς αριθ. 55
ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ δόδος Αγ. Διονυσίου και Παρά
ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, Αντιστοχίας 2,

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλασσόμενοι με τό πλησιέστερον συνοικιακόν παράστημα
μας άποφεύγετε τά έξοδα και την άργοπορίαν της μεταβάσεως
εις τό κέντρον.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΟΣΜΕΤΙΚ ΤΗΣ ΜΕ ASPLÉ

Δυναμώνει και
μεγαλώνει τās
βλεφαρίδας.
Πωλείται εις
όλα τά καλά
κομμωτήρια
άντι 30 δραχ.

Γενικός Άντιπρόσωπος:

ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

Χαλκεονδύλη 11 Τηλ. 27-973.

ΛΑΪΚΗ ΜΑΝΔΟΛΙΝΑΤΑ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1910

ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΑΙ ΟΛΑ ΤΑ ΕΓΧΟΡΔΑ ΟΡΓΑΝΑ

καθώς και όλα τά θεωρητικά μαθήματα κ.λ.π.
έντός όλίγου χρονικού διαστήματος με δίδα-
κτρα λογικά, υπό του γνωστού ειδικού Μουσικού
διδασκάλου και Συνθέτου.

Γ. ΤΥΡΤΑΙΟΥ
ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΧΟΛΗ Άσωμάτων 42

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & ΣΙΑ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

21 ΕΡΜΟΥ 21

7 ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

Άριθμός Τηλεφώνου 23-861

Άριθμός Τηλεφώνου 21-400

"Ηρχισεν ή παραλαβή των Νέων Μαλλίνων

και Μεταξωτών της Έποχής.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΜΑΣ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

Είπε άφάνταστος ή έπιτυ-
χία της νέας μας PERMANANTE.

Δέν μπορείτε νά φαντασθή-
τε πόσο ώραία γίνονται τά
μαλλιά. Γιατί στερα, εύδιάκρι-
τες αι ONDULATION στερεές ω-
ραϊότατες ή μπούκλες.

Σωστό δαύμα ή κάθε μας PER-
MANANTE!

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ 37

(Στοά Δημοσίων Υπαλλήλων)

έναντι Άρσακείου

Τηλ. 23-208

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ · ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 12 ΤΗΛ. 80786

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΩΝ

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΝΤΕΜΙ · ΣΕΖΟΝ & ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ (ΓΓΑΙΚΩ) ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
ΑΡ. ΤΗΛ. 25 515

Κρατήσατε την κάτωθι διεύθυνσιν.

ΑΥΓΟΥΛΑΣ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 18
ΑΡ. ΤΗΛ. 26.369
ΑΘΗΝΑΙ

Διότι μεθαύριον πού θά είναι πλέον έτοιμον το
TRESVITE θά σάς είναι απαραίτητη.

Το **TRESVITE** θά σάς εκπλήξει. Δύο
μόνον φιαλλίδια είναι αρκετά διά νά κάμει
μιάν τελείαν Περμανάντ άνευ ήλεκτρισμού και
μηχανήματος. Ώραιες και φυσικές κλίσεις και
μπούκλες στιλπνότητα και διατήρησιν άπόλυτοι
έξασφαλίζει το **TRESVITE**.

Ή χρῆσις του είναι εύκολωτάτη μέ μίαν μό-
νον υπόδειξιν μας. Σας έγγωμέθα ύπευθύνως τό
καλά άποτελέσματα της χρήσεώς του.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ:
LABORATOIRE L' ECLAT

ΤΗΛΕΦ. 9.357

Ο χειρουργος όδον-
τίατρος

κ. **Α. ΠΑΧΗΣΤΟΣ**

Μετόκησεν

Είς την όδον Φιλελ-
λήνων και Νικοδη-
μου 1

Γ. Ν. Μ. ΥΜΟΥΤΖΗΣ

ΔΕΡΜΤΟΛΟΓΟΣ

Έπι Ιερίαν έπιμελήτης της
Ιατρείας Κλινικής του κα-
θηγητού κ. Γ. Φωτεινού δε-
χεται όδδς Κεφαλληνίας και
Τεγέας 1

Ώραι 8-11 - 4-6

Αρ. Τηλ. 80215

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

ΝΑ γιατί είμεθα πάντα πρώτοι είς τήν τέχνην τῆς ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ.

ΔΙΑΘΕΤΟΜΕΝ πείρα 15 χιλιάδων ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ πού ἔχομεν ἐκτελέσει μέχρι σήμερον.

ΜΗΧΑΝΙΚΑΣ ἐγκαταστάσεις ἀπό τὰς τελειοτέρας ἐν Ἑλλάδι.

ΦΑΡΜΑΚΑ εὐρωπαϊκά εἰδικά διὰ κάθε ποιότητα μαλλιῶν.

ΑΡΧΙΖΟΝΤΕΣ τήν ἐκτέλεσιν μιᾶς ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ δέν σκεπτόμεθα μόνον ἐπαγγελματικῶς, ἀλλ' ὡς καλλιτέχναι ἐξετάζομεν κατ' ἀρχήν τήν ποιότητα τῶν μαλλιῶν ὅσο καί τήν κατατομήν ὥστε νά προσδώσωμεν τοὺς φυσικοὺς ἐκείνους κυματισμοὺς καί μποῦκλες πού νά προσαρμόζωνται τελείως εἰς τὸ στυλ τοῦ προσώπου σας. ΕΠΙ πλέον δέ πρό ἐξαετίας προβλέψαντες τήν ἐπικράτησιν τῶν Κομμώσεων ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ, λόγῳ τῆς πρακτικότητος πού ἔχει αὕτη ἐκανονίσσαμεν ἐν συνδυασμῷ μέ τήν εἰλικρινῇ καί καλὴ ἐργασία καί μιὰ τιμὴ μέ κατώτατον ὄριον κέρδους. ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ μὴν σὰς παρασύρουν αἱ ὑποπται ὑποσχέσεις, οἰκονομίας 10—20 δραχμῶν, διότι ἡ τέχνη δέν

Κόμμωσις Περμανάντ τῶν ἐργαστηρίων μας.

Κόμμωσις Περμανάντ τῶν ἐργαστηρίων μας

εἶνε εἶδος πού ἡμπορεῖ νά ὑπολογισθῇ μέ βάσιν τήν κατανάλωσιν. ΕΚΤΟΣ τῆς ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ, δι' ἡλεκτρισμοῦ ἐκτελοῦμεν καί ἀνεῦ ἡλεκτρισμοῦ μέ τὸ περίφημον Ἀγγλικόν φάρμακον ASSURANCE.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ· ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20
ΤΗΛ. 23-341